

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 163 / Temmuz 1995 / 4,- DM

Onbinlerin topyekün yükselen direnişi ve sesi



"ZAFER İÇİN ÖLMEYE HAZIRIZ!"

Mücadele tarihimiz de kanıtlamıştır ki, biz halkımızın özgürlüğü ve onuru için bedeller ödemekten asla çekinmedik. Özgürlük için şahadeti büyük bir sevinçle kucakladık. Eğer düşman, halkımızı kanlı katliamlarıyla bile yok edemeyeceğini, hiçbir saldırısının artık halkımızı zafer yolundan alıkoyamayacağını anlamadıysa ve hala vahşi ölüm şantajıyla sonuç alacağını sanıyorsa, işte cevabımız: **BİZ ZAFER İÇİN ÖLMEYE HAZIRIZ!**

15. Sayfada

MUSTAFA KARASU yoldaş, içinde yer aldığı büyük ölüm orucunun 13. yıldönümünü değerlendiriyor

14 TEMMUZ

Parti Önderliği'ne inanç eylemiydi

Onlar büyük bir coşkuyla, heyecanla, umutla, özlemle şehit düştüler. Şehit düşerken umutları, özlemleri, heyecanları, tutkuları azalmadı, daha da arttı. O kadar büyük umudu, özlemi, inancı şahadetlere şahit olan arkadaşların taşımamaları mümkün değil.

Yazısı 18. sayfada

Yaz hamlesi perspektifleri

Yeniden düzeltme hareketimize, fırtınalı bir süreci başlatarak cevap verelim!

ABDULLAH ÖCALAN

Değerli yoldaşlar! Tüm savaşçılar!

Baharı geride bırakıp yaz sürecine girerken, her bakımdan bir sıcaklığı yaşıyoruz. Mevsim sıcak, mücadele sıcak, halkın duyguları sıcak ve tüm ilişkiler sıcak. Bu da bir gelişmeyi ifade ediyor. Bu geçen bir ay içinde sizlere yönelik yoğun bir biçimde, anlayış düzeyinde çok yoğun değerlendirmeler, eleştiriler geliştirdik. Bunun ne kadar önemli olduğunu sanıyorum giderek daha iyi farkediyorsunuz.

Şunu unutmamak gerekir ki, savaş önce anlayışta kazanılır. Anlayışta kazanılmayan bir savaşın kendiliğinden tesadüflerle, rastlantılarla kazanılması çok ender görülür ve buna fazla güvenilemez. Anlayışta derinlik, her ciddi savaşımın (hele bizdeki gibi bir ölüm-kalım savaşımının) en vazgeçilmez gereğidir. Dikkat edilirse yaptığımız değerlendirmelerde çok açıkça görüyorsunuz ve hatta itiraf ediyorsunuz ki, anlayışlarda büyük eksikliği, büyük yanlışlıkları, büyük yoğunlaşma düzeyinde çok sınırlı bir gelişmeyi yaşıyorsunuz. Halbuki siyasi ve askeri yaşamın kendisi, anlayışta bir yoğunluğu ifade eder. Siyasi-askeri kişilik, ne kadar anlayışta yoğunlaşırsa o kadar gelişir.

Anlayış nedir? Anlayış, ülke gerçekliğinin, halk gerçekliğinin, parti gerçekliğinin, bizzat savaş gerçekliğinin hem tarihsel yönleriyle, hem de güncel siyasi, pratik, coğrafik yönleriyle bilince çıkarılmasıdır. Bunların birbirleriyle bağlantılarının kurulmasını ve giderek an be an

Devamı 6. sayfada

Halk dalkavukçuluğu ve halk inkarcılığını aşalım

HALKIN SİYASAL ORDULAŞMASINI BAŞARALIM!

Abdullah ÖCALAN

Halkı örgütleme çalışmalarımız, esas itibariyle bir devrimcinin kitle içerisine girmesi, ilgi duyanları çekmesi, hatta uykuda olanları uyandırması, eğitmesi ve örgütlendirme çabası içinde olması biçiminde bir faaliyet türü olarak değerlendirilebilir. Buna halkın örgütlenmesi, siyasallaşması, cepheselleşmesi deniliyor. Şimdi neden bunu bu kadar tartıştık? Bu beni daha fazla düşündürüyor. Neden halkından bu kadar kaçış? Neden çok zoraki ve hatta tahripkar bir halk gerçekliğiyle karşılayış yaşanıyor? Halksız devrimci, sudan çıkmış balık gibidir. Bu çok açık olduğu halde, bu halksız yaşamak, bu halka rağmen yaşamak sizde nasıl bu kadar etkili olabiliyor? Bu beni düşündürüyor. Bir halkı görmeden, bir halkın ilişkisine gitmeden nasıl yaşanılır? Bunu kendinize sormalısınız. Çünkü yaşam pratiğiniz halk inkarcılığını o kadar yaşamış ki, fırsat bulursa halkça çok büyük bir despotizmi dayatacak. Bu da örgütsüz birey, partileşmeyen birey anlamına geliyor. Güçsüzlük, askeri olamama, giderek bu halk ilişkisine ulaşamama gerçeğine dayanıyor. En önemlisi de siz bu konuda hiç oralı bile olmuyorsunuz.

Halka dikkat mi edin diyoruz, halkla ilişki mi diyoruz, halka kesinlikle örgütleyici temelde yaklaşın mı diyoruz? Adam tepki duyuyor, bundan kaçıyor. Bizim tek başımıza yarattığımız halk ilgisi bugün milyonlarla ifade edilebilir. Örgütlenen ise onbinleri bulmaz. Bunu engelleyenler de partililerdir. Gel de çelişkiyi çöz. Aslında bunu biraz daha iyi görmek gerekiyor. Bana göre particilik adı altında halk üzerinde çok ucuzundan ve çok erkenden bir despotizm uygulaması geliştirilmek isteniyor. Zaten birçok örnek de durumun böyle olduğunu ortaya koymuştur. Övünmek gibi olmasın ama biz kendimize bağlı bir halkı biraz ortaya çıkardık. Şimdi verilen kavga bu halkı eğitip örgütlemek değil, bu zor bela uyanan insanlar üzerinde çok kof ve modası geçmiş bir ağalık mı dersiniz, bir lümpenin kabadayılığı mı dersiniz, bir küçük jandarma örneği olma mı dersiniz, bir yaramaz bürokratın keyfiliği mi dersiniz, bu tarzda bir egemenliği yaymaktır. Güçleri halka doğru ulaşmaya

Devamı 27. sayfada

TC'NİN OYUNLARI VE KÜRDİSTAN'I SARAN
14 TEMMUZ RUHU

Cumhurbaşkanı Demirel: "**Mutluyum.**" Başbakan Çiller: "**Meclis kendini aklamıştır.**" Gazetelerin manşeti: "**Meclis'e bravo!**"

Bir ayı aşkın süredir kavgalarla, tehditlerle, küfürlerle mecliste görüşülen anayasa değişikliği, son anda perde arkası gücün müdahalesiyle onaylanınca bir zafer kazanılmışçasına barış sarhoşluğu yaşandı. Yukarıdaki sözler bunun kısa bir yansıması.

İyice kontralaşan ve mafyalaşan Türkiye Cumhuriyeti, iç ve dış kamuoyunu aldatmaya devam ediyor. Bu cumhuriyetin önünde, tecritliğini atlatma, imajını düzeltme durumu en büyük görev olarak duruyor. Bunun için suni gündemler icat ederek, olmadık senaryolar geliştirerek yaygın bir psikolojik savaşı yoğunlaştırıyor. Asıl çözmekle karşı karşıya olduğu sorunların üstünü kapatmak ve bu konuda atabileceği adımlarla süre kazanmak istiyor. Hem içte ve hem de dışta böyle bir duruma ihtiyaç duyuyor. Faşist anayasanın bazı anti-demokratik maddelerini demokratikleştirmeyi bir sorunu olarak saymıyor. Sorun olmayanla sorun olanı kapatmayı önünde görev olarak görüyor.

> **"Bosna dramı"** Kürdistan'da bin kat beter olan dramı kapatmak içindir. Özel savaş basınının, televizyon ve radyolarının, yine devlet yönetici ve dalkavuklarının duygulara hitap eden sözleri, timsah gözyaşları vb. her söz ve davranış, sırtlarında gün geçtikçe büyüyen Kürdistan kamburunu örtbas etmeye, özellikle de dış kamuoyunu aldatmaya yöneliktir."

Devamı 2. sayfada

Serxwebûn'dan...

TC'NİN OYUNLARI VE KÜRDİSTAN'I SARAN

14 TEMMUZ RUHU

Baştarafı 1. sayfada

Rejimin görünürdeki yöneticileri bir maskeleme adımını attıklarını, toplumu kandırdıklarını, Batı'nın şartlarından birini yerine getirdiklerini sanarak **"başarı"**larını kutluyorlar. Bir oyundur; bunun yaygın teşhiri zorunludur. Bu ve buna benzer oyunları boşa çıkarmamak, kamuoyunu aydınlatmamak özel savaşın zaman kazanmasına, kendini bu biçimiyle sürdürmesine hizmet edecektir.

Günlük taktikler, entrikalar, oyunlar ve komplolar biçiminde politika yürüten özel savaş cumhuriyetinin kendini maskelemesinde büyük dezavantajları vardır. Devrimci güçler, aydınlar ve toplumun örgütlü politik kesimleri çürüyen kemalist cumhuriyetin oyununu boşa çıkarmada büyük avantajlara ve olgun koşullara sahiptir. Bu tavır mutlaka sergilenmeli ve halkın katılımıyla kitleselleştirilmelidir. Özel savaş yönetimi bu sürecin ve koşulların kendi aleyhine işlediğini görmekte, bunun ağırlığını iliklerinde hissetmektedir.

Çünkü, sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkı da ciddi bir tehdit altında ve geleceği belirsiz bir sona mahkum edilmektedir. Bir yönüyle Kürdistan halkı, karşısında, kendisini imha etmek isteyen bir düşmanla karşı karşıya olduğunu biliyor ve buna göre devrimci savaş cephesine çekiliyor. Bu noktadan sonra asıl ciddi tehlike Türkiye halkı için başgösteriyor. Artık talepler devrimci ve radikal olmak zorundadır. Rejimden demokrasi beklentileri terk edilmelidir. Ölüm-kalım sürecini ve zorluklarını yaşayan bir sistemden hiç beklenmeyecek, umutlanmayacak bir şey varsa, o da demokrasidir. Dolayısıyla kazanılmak istenen en sıradan bir hak için bile olsa, bu, özel savaşa karşı radikal tavır sergilemekle mümkündür.

Anayasada değişiklik oyunu

Mevcut olan anayasa zaten faşist, sömürgeci ve inkarcıdır. Bu anayasanın kitabında demokrasi, insan hakları, insan özgürlüğü yoktur. **"Sivil anayasaya adım"** deniliyor bu değişiklikler için. Bir anayasanın askeri ya da sivil anayasa olmasını sadece **"asker"** ve **"sivil elbiseler"** belirlemiyor. Türk Cumhuriyeti'nde hiçbir zaman sivil anayasa olmamıştır. Bırakalım sivil anayasayı, sivil siyaset bile olmamıştır. Her zaman asker kafasıyla sorunlara yaklaşılmış, asker gölgesinde politika yapılmıştır. Bakın cumhuriyet tarihine, 70 yılı aşkın sürede döneme damgasını vuran hiçbir sivil politikacı yoktur. Menderes ve Özal sivil politikacılığa yönelince, bunu yaşamlarıyla ödediler. Kaldı ki, bu cumhuriyetin yapılanması sivil anayasayı, gerçek demokrasiyi geliştirecek, güçlendirecek özelliklere sahip değildir. Aslında bu durum ve yaşanan gerçek, izahı gerektirmeyecek kadar açıktır.

Ortada duran sorular var ve cevaplar gerekiyor bu sorulara. Öncelikle hiçbir sahada demokratik gelişme ve özgür yaşama imkanı yok. Bu anayasada yapılan bazı değişiklikler, bu katı yasaklar zincirine dokunabilecek mi; dokunsa bile tek bir halkayı zedeleyebilecek mi?

Sokak infazları durdurulacak mı? İnsanların demokratik hak ve özgürlükleri sağlanacak mı? Yine insanlara dayatılan özel savaşa hizmet etme ya da alet olma zorunluluğu kalkacak mı? Cezaevlerindeki siyasi tutuklular serbest bırakılacak mı? Kürdistan'da köy yakmalar ve boşaltmalara son verilecek mi? Kendi kimliğine sahip çıkan Kürtlerin yerinden yurdundan göç ettirilmelerinin önüne geçilecek mi? Olağanüstü Hal uygulaması yürürlükten kaldırılacak mı? **"Ya korucuіaşacaksın, ya öleceksin"** dayatmasından vazgeçilecek mi? Ardı ardına geliştirilen imha operasyonları son bulacak mı?

Bu kadar soru yeter. Ve bunlar asgari düzeyde olanlarıdır. Eğer bunların hiçbirine cevap verilmiyorsa, anayasanın 17 maddesi neden değiştirildi sorusunu soruyoruz. Her şeyden daha önce önümüze çıkan, bir oyun oluyor. Bu oyun, yürütülmekte olan ve her gün daha da geliştirilmesinde ısrar edilen özel savaşın bir ihtiyacı olarak gündeme getirilmektedir. Ayakta kalışını özel savaşa bağlayan kemalist Türkiye Cumhuriyeti, kendi en yakın müttefiklerinin desteğini sağlayabilmek, onlar sayesinde uluslararası sahada yer edinebilmek ve kendi çıkarını gözetecek bazı kurumlarda yer alabilmek için kimi göstermelik adımlar planlanmıştır. Şimdiden görüldüğü gibi, PKK karşıtı emperyalist-sömürgeci güçler koalisyonu, **"Türkiye demokratikleşme yolunda da adımlar attı; bunun devamının da geleceği konusunda iyimseriz ve bu konuda Türkiye'ye yardımcı olmalıyız"** açıklamalarını yapacaklardır. Özel savaş meclisinin önüne de, emperyalist güçlerin böyle açıklamaları yapacak ve bunun gereklerini yerine getirecek bir göstermelik düzenlemeyi yapma görevi konulmuştu. Yapılan budur.

Dolayısıyla burada demokratik bir düzenleme yerine, özel savaşı güçlendirme taktiği söz konusu. Uluslararası sahada ulusal kurtuluş mücadelesinin yaptığı atakları, yarattığı ilgileri, kısaca bir bütün olarak diplomatik açılımlarını durdurmak; bunun karşılığında Türkiye'nin etrafında katılaşan tecrit çemberini kırmak hedefleniyor. Amaç budur; **"Batı istediği için bu değişiklikler yapılmadı"** açıklaması tam bir yalandır. Öte yandan, **"Bu değişiklikler halkın zaferidir"** sözleri ise, müthiş bir aldatmacadan ibarettir. Halkın temsilcileri yoktur ki mecliste. Bu nedenle bunu bilen halk, mütevazice bu **"iltifatı"** reddediyor. Zaten özel savaşın her şeyi toplumsallıktan çıkarmış olması, onun felsefesinin kaçınılmaz ve dayanılmaz sonucudur.

Bosna'dan önce Kürdistan

Türkiye'de gerçekten politika durdurulmuş; yapılan ise politikasızlıktır. Hükümet politikasızlığı egemen duruma getirmeye çalışırken, muhalefet muhalefetsizliği geliştirme görevini başarmaya yöneliyor. İhtiyaç ve çözüm olan, mevcut sistemin ve kafaların köklü değişimiyken, yapılan, bu köklü değişime yol açabilecek her şeyin durdurulmasıdır. İşin bu yönünde altüst oluş vardır; olması gereken altüst oluşu engellemek için. Bir gazetecinin deyimiyle, Türkiye'de bir egemen klik eliyle, her şeyde olduğu gibi siyaset de **"mafyalaşmış siyaset"**e dönüştürülmüştür. Halktan, toplumdan, sosyal gerçeklikten tamamen kopuklaşma gelişmiştir. Bunun da yasa ve kuralları kalmamış, her şey karmakarışık duruma gelmiştir. İnsanlar şaşkın ve aciz durumda; el attığı her şeyden yanmakta; ne yapacağını bilemez bir konumu yaşamaktadır. Psikolojik savaşla toplumun beyni bombardımana tutulmakta; ezikliğe kader gözüyle bakması sağlanmaktadır. Bu durum ve zorluklar toplumu dayanılmaz noktalara ve patlamanın eşiğine getirmiştir. Hükümete ve onun vaatlerine olan inanç ve güven yitirilmiş, beklentiler kalmamıştır.

Kemalist mafya-kontra cumhuriyeti bunun bilincinde ve korkusunda olarak toplumun dikkatlerini başka noktalar için gaspetmektedir. Bunu gazete, televizyon, radyo vb. medyatik araçlarla başarmaya çalışmaktadır. Gözlere, kulaklara her saat benzer araçlardan aynı şeyler hitap edildi mi ve bunlar organizeli bir kampanya biçiminde yürütüldü mü, yeterince örgütlü olmayan toplulukların yapabileceği fazla bir şey yok.

Özellikle son bir aydır Türk devlet yöneticilerinin, sömürgeci medyanın dilinden düşmüyor; **"Bosna dramı."** Bosna için özel programlar yapılıyor, kampanyalar açılıyor, hep yazılıyor, çiziliyor ve söyleniyor. Müslümanlık bir de Bosna konusunda güdülen amaçta kullanılıyor. **"Hıristiyan Batı, Müslüman Bosnalının katledilmesine seyirci kalıyor"** deniliyor ama, aynı Hıristiyan Batı'ya dahil olmak için, içinde din de olmak üzere her şey satılıyor.

BM'ye sözümona ateş püskürtülüyor; BM Genel Sekreteri Butros Gali **"katil ve gavur"** ilan ediliyor. Bunların hepsi göstermelik ve şantajdır. Sömürgeci Türk medyasının yazdığına göre, Butros Gali, Türk kamuoyunun tepkisinden dolayı ziyaretini ertelemiştir. **"Acaba"** diye düşündürtüyor insanı. Bunun ABD-TC arasında bir oyun ve Gali'nin de bir oyuncu olması için nedenler yok değil. Kaldı ki, özellikle 1990'ların başından bu yana BM'nin amacından tam ters bir rol oynadığı, ABD gibi güçlü devletlerin yönlendirmesinde bir kurum olduğu kesinleşmiş ve çoğu zaman da bu gerçek bir tartışma konusu olmuştur. Asıl durum böyleyken, Butros Gali'yi böyle abartmak, **"hedef"** göstermek gayri ciddiliktir ve saçmalıktır. Aslında çokça rastladığımız gibi, Türk egemenlik mantığında bugün **"Katil"** veya **"Gavur"** ilan edilenler, yarın **"Kahraman"** veya **"Müslüman dostu"** olarak kucaklanabilir. Gali bir yandan BM Genel Sekreteri ve Yahudi eşli olarak suçlanıyor, diğer yandan Türkiye'nin bugünü ve geleceği ABD-Yahudi lobisine teslim ediliyor. Yani kamuoyunu aldatmayı amaçlayan çok çirkin oyunlar oynanıyor.

Neden **"Bosna dramı"** sorusunun cevabı geniştir. Balkanlardaki **"Bosna dramı"** Kürdistan'da bin kat beter olan dramı kapatmak içindir. Özel savaş basınının, televizyon ve radyolarının, yine devlet yönetici ve dalkavuklarının duygulara hitap eden sözleri, timsah gözyaşları vb. her söz ve davranış, sırtlarında gün geçtikçe büyüyen Kürdistan kamburunu örtbas etmeye, özellikle de dış kamuoyunu aldatmaya yöneliktir. Bosna için ne söyleniyorsa, onun birkaç katı Kürdistan'da yapılıyor. Bosna'da hiçbir vahşet Kürdistan'dan daha fazla yapılmıyor.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin imhacı ve soykırım imajı hem içte, hem de dışta düzeltilmek isteniyor ve buna şiddetle ihtiyaç duyuluyor. Bosna'da olup bitenleri, bu imaj değiştirme mücadelesinde kullanmak, bulunmaz bir fırsattır! Bununla verilmek istenen mesaj; **"Katliamlar ve vahşet karşısında bu kadar duyarlı olan bir devlet, Kürdistan'da söylendiği gibi yapmaz"** biçimindedir. Kamuoyunda böyle bir imajın yerleşmesi için de, Türkiye'nin **"Bosna dramı"**ndan çok memnun olduğuna, bu dramın sonuçlanmasını istemediğine inanmak gerekiyor. Kendi halkına, yani Türk halkına bu kadar baskı uygulayan, yaşamı çekilmez kılan bir rejimin, dini değiştirilen bir başka halkın dramına duyarlı olması asla düşünülemez. Burada karşısında duyarlı olunan insan ve onun yaşamı değil, bundan kat be kat değer verilen egemenlik çıkarlarıdır. Türkiye halkı ve aydınları bu açık gerçeği görmek durumundadırlar.

Kürdistan topyekün atakta

Tabii ki TC'nin bütün bu yaptıklarının altında, Kürdistan'ın topyekün olarak girdiği zafer yürüyüşü yatmaktadır. 14 Temmuz ruhu bütün Kürdistan'ı sarmış durumdadır. 13 yıl önce **Hayri DURMUŞ** ve **Kemal PİR** yoldaşların önderliğinde başlatılan büyük ölüm orucunda sergilenen kahramanlık, bugün Kürt ulusunun onur günü olarak yoğun eylemlilik biçiminde anılıyor ve kutlanıyor. Kürdistan dağlarında, ovalarında, şehirlerinde ve diğer tüm yerlerinde 14 Temmuz'un anlamına, bağlılığına ve eylemci ruhuna uygun ayağa kalkış vardır.

10 bini aşkın savaş esiri yoldaşımızın 14 Temmuz günü başlattığı süresiz açlık grevi dalga dalga bütün halkımıza yayıldı. Kürdistan'da, Türkiye'de, ardından Ortadoğu'da, Asya'da, Avrupa'da, Amerika'da yığınsal açlık grevleri başlatıldı. Tarihte benzeri fazla görülmeyen bu topyekün direniş, Kürt ulusunun bütün dinamik güçlerini Kürdistan'ı kazanma mücadelesinde harekete geçirmekte, diğer bütün halk kesimlerini bu direniş etrafında toplamaktadır. Ulusal birlik, ulusal örgütlülük ve ulusal eylemlilikle 14 Temmuz ruhunun yaratıcılarının o günden gördükleri zafere doğru yol alınmaktadır.

Bu yaygın ulusal eylemlilikle mücadelemizin yaz hamlesi ivme kazanarak, daha fazla etkili ve sonuç alıcı olmaktadır.

Gerilla kuvvetlerimiz zamanla yarışırcasına her güne onlarca, yüzlerce çatışma vd. savaş taktiklerini sığdırmaktadır. Karargah ve eyalet komutanlıklarının yaptıkları açıklamalar, kurtuluş savaşımızın artan mevzilerini, yayılma ve kökleşme alanlarını, güçlenme ve büyüme düzeyini çok iyi yansıtmaktadır. Kırsal alanların denetimi genişliğine gelişmektedir. Kurtarılmış bölgeler biçiminde ortaya çıkan bu alanlarda kurtuluş ordumuz her türlü hazırlık yapma, her türlü eylem planlama, iktidarlaşma ve devletleşme savaşını sisteme kavuşturma imkanları hiçbir engelle karşılaşılmadan değerlendirilmektedir.

Özellikle de Botan'da son dönemlerde yapılan kapsamlı büyük baskınlar ve yürütülen büyük çatışmalar Türk ordu güçleri için müthiş sarsıcı ve yıpratıcı oldu. Savaş inisiyatifini ve üstünlüğünü iyice pekiştiren gerilla ordumuz, Türk ordusunu Kürdistan kırsalında savaşamaz duruma getirmiştir. Bu nedenle bir zamanlar kırsalda yaygın olan karakol sistemi iflas etmiş ve buralar boşaltılarak belirli merkezlerde toplanmıştır. Yapılan operasyonlar oldukça iddiasız, kof, gösterişli ve psikolojik amaçlıdır. Türk ordu güçleri ilk defa bu kadar fazla kayıp verirken, gerilla güçlerimiz savaşın kapsamına rağmen kayıplarını çok aza indirebilmiştir. 5. Kongre atılımımız sonuçlarını adım adım güçlendirmektedir. Yine Parti Genel Başkanlığımızın büyük savaş yoğunluğu ve güçlü önderlik perspektifleri sonucu, kurtuluş ordumuzda savaş sanatı ve kuralları gittikçe sistemlileşerek oturmaktadır.

Büyüyen, yaygınlaşan, nicel ve nitel sıçramalar yapan kurtuluş savaşımız, Türk ordusunu Kürdistan cephesinde püskürtüp sıkıştırırken, gerilla güçlerimiz Toroslar'a ve Karadeniz'e uzanarak yeni savaş cephelerini açmaktadır.

Bütün psikolojik savaş propagandalarına, maskeleme oyunlarına rağmen gerçekler budur ve bu gerçekler gizlenemeyecek kadar 14 Temmuz ruhunun sıcaklığını yaşamaktadır.

"Türkiye'de gerçekten politika durdurulmuş; yapılan ise politikasızlıktır. Hükümet politikasızlığı egemen duruma getirmeye çalışırken, muhalefet muhalefetsizliği geliştirme görevini başarmaya yöneliyor. İhtiyaç ve çözüm olan, mevcut sistemin ve kafaların köklü değişimiyken, yapılan, bu köklü değişime yol açabilecek her şeyin durdurulmasıdır."

KURTULUŞ ORDUMUZ

14 Temmuz ruhuyla düşmanı büyük vuruyor

26 Haziran 1995

n Garısa'da gerilla pususu: **14** asker öldürüldü, **2** gerilla yaralandı.

n Şemdinli-Şişe korucu köyüne gerilla baskını: Korucular etkisiz hale getirilerek, korucular ait **10** adet kalaşnikof, **1** adet karnas, **1** adet B-7 roketatar, **2** adet tabanca, **2500** adet kleş mermisi, **61** adet kleş şarjörü, **4** adet G-3 şarjörü, **200** adet G-3 mermisi, **4** adet bomba, **2** adet gece dürbünü, **4** adet roket gerillalarca kamulaştırıldı.

n Genç Yayla karakolu arasında gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

n Bingöl-Lice arasında gerilla pususu: **1** cemse tümden imha edildi, **1** cemse tahrip edildi.

n Van-Tatvan yolunda gerilla mayını: **1** cemse imha edildi.

n Pervari'de gerilla pusus **5** asker ve **5** korucu öldürüldü.

27 Haziran 1995

n Ağrı'da çatışma: **32** asker öldü, **10** asker yaralandı, **2** gerilla şehit düştü.

n Pülümür-Dokuzkayalar'da çatışma: **4** asker öldürüldü, **9** asker yaralandı, **4** gerilla şehit düştü.

n Erzurum-Tekman'da çatışma: **1**'i subay **6** asker ölüdürüldü, **4** asker yaralandı, **9** gerilla şehit düştü.

28 Haziran 1995

n Herekol'da gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Behdinan-Şerbina'da gerilla saldırısı: **1** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

29 Haziran 1995

n Silopi-Zetka tepesinde gerilla mayını: **1**'i başçavuş, **1**'i asteğmen, **2**'si uzman çavuş 11 asker öldürüldü.

n Habur karakolu tepesinde gerilla pususu: **10** asker öldürüldü; **1** gerilla şehit düştü.

n Şemdinli-Kıro tepesinde gerilla pususu: **5** asker öldürüldü.

30 Haziran 1995

n Eruh-Raşina karakolu tepecilerine gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **1** adet G-3 silahı ve **2** dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

n Behdinan-Eriş karakolu mevzilerine gerilla sızması: **4** asker öldürüldü.

n Diyarbakır merkez genelev güvenliğine saldırı: **2** polis, **1** subay ve **1** ABD'li asker öldürüldü.

n Ömerli-Xırbe mare'de çatışma: **10** asker öldürüldü.

1 Temmuz 1995

n Habur Taburu askerlerine gerilla suikasti: **1** subay öldürüldü, **2** asker yaralandı.

n Çatak-Belebuka'da Nedim Balcı isminde bir astsubay intihar etti.

n Kulp-Piyas köyünde gerilla sızması: **3** asker öldürüldü, **2** gerilla yaralandı.

n Ağrı-Sıhırka'da gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

n Kağızman-Geli Xace'de gerilla pususu: **13** asker öldürüldü, **6** asker yaralandı.

n Ağrı'da gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

2 Temmuz 1995

n Botan-Şehit Hamza'da gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü.

n Gerdi-şerbina korucu köyüne gerilla saldırısı: **4** korucu öldürüldü.

n Doğanşehir-Ergenek arasında çatışma: **3** asker öldürüldü.

3 Temmuz 1995

n Haftanin-Bezelik tepesine gerilla saldırısı: **5** asker öldürüldü.

n Beytüşşebap-German'da çatışma: **1** korucu öldürüldü **2** korucu esir alındı, **2** adet kalaşnikof, **3** adet raxt, **15** adet şarjör, **450** adet kalaşnikof mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Vargenima-Aliağa arasında gerilla pususu: **5** asker öldürüldü.

n Zap'ta gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

n Dersim merkezinde gerilla pususu: **4** özel tim öldürüldü, **1** adet M-27 silahı, **1** adet Ruger marka tabanca gerillalarca kamulaştırıldı.

n Bingöl merkezinde gerilla pususu: **2** polis öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

4 Temmuz 1995

n Uludere-Habur taburuna havanlı gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **1** adet MG-3 zinciriyle, **700** adet G-3 mermisi, **20** adet G-3 şarjörü, **2** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Behdinan, Ertuş-Bedrok'da gerilla pususu: **7** asker öldürüldü.

n Zap-Belav boğazında gerilla pususu: **20** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü, **1** gerilla yaralandı.

n Zap-Kaniye Rezok'ta gerilla sızması: **2** asker öldürüldü.

n Şemdinli-Katuna'da çatışma: **30** asker öldürüldü, **2** asker esir alındı, **1** gerilla şehit düştü, **1** gerilla yaralandı, **1** adet MG-3 silahı, **1** adet MG-3 şeridi, **5** adet G-3 silahı, **1** adet G-3 dürbünü, **8** G-3 şarjörü, **1** adet lav silahı, gerillalarca kamulaştırıldı.

n Vargenima taburu askerlerine iştimada gerilla saldırısı: **5** asker öldürüldü.

n Osyan korucu köyüne gerilla saldırısı: **3** korucu öldürüldü.

n Hazro-Berçav köyünde **1** ajan cezalandırıldı.

n Silvan'da gerilla suikasti: **1** korucu öldürüldü.

5 Temmuz 1995

n Uludere-Zevyan tepesine gerilla saldırısı: **15** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

n Haftanin-Seve boğazında gerilla pususu: **5** asker öldürüldü

n Behdinan-Raşina boğazında gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

n Behdinan-Cilo'da gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

n Gerdi-Mabata mıntıkasında çatışma: **2** asker öldürüldü.

n Şemdinli-Adilbeg boğazında gerilla pususu: **6** asker öldürüldü, **5** adet G-3, **1** adet B-7 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Gerdi-Mısıka'da gerilla pususu: **2** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

n Genç-Heza köyü yakınlarında gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, 1 adet MG-3 silahı, **2**'si portatif **3** adet G-3 silahı, **4** adet G-3 şarjörü, **1** adet MG-3 sandığı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Diyadin-Gerde tepesine gerilla saldırısı: **5** asker öldürüldü, **6** asker yaralandı, **2** gerilla yaralandı.

6 Temmuz 1995

n Behdinan-Ertuş'ta gerilla pususu: **17** asker öldürüldü

n Behdinan-Avaşin zozanlarında çatışma: **13** asker öldürüldü.

n Nusaybin'de gerilla pususu: **1**'i uzmançavuş **2** asker öldürüldü, **2** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Bagok-Derincek korucu köyüne gerilla saldırısı: **2** korucu öldürüldü.

7 Temmuz 1995

n Pervari-Piryan taburu tepecilerine gerilla saldırısı: **7** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı, **1** adet portatif G-3, **6** adet G-3 şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

n Gerdi mıntıkasında çatışma: **5** asker öldürüldü, **3** gerilla şehit düştü.

n Avaşin zozanlarında gerilla sızması: Çok sayıda düşman askeri öldürüldü, **1** gerilla yaralandı, **1** adet portatif G-3, **5** adet B-7 roketi ve haşvesi, **1** adet fotoğraf makinesi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Avaşin zozanlarında gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

n Bırcella'da gerilla sızması: **1** asker öldürüldü.

8 Temmuz 1995

n Cudi'de çatışma: **8** düşman askeri öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Mavan'da çatışma: **6** asker ve **1** korucu öldürüldü, **3** gerilla da şehit düştü.

n Eruh'ta gerilla mayını: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

n Gabar'da çatışma: **9** asker ve **7** korucu öldürüldü.

n Behdinan-Miroz'da çatışma: **6** asker öldürüldü.

n Behdinan-Kuçe köyü yakınlarında gerilla saldırısı: **5** asker öldürüldü.

n Kulp-Siyar korucu köyüne gerilla sızması: **6** korucu öldürüldü.

n Kulp'ta gerilla pususu: **7** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Kulp çevresinde gerilla mayını: **6** asker öldü, **1** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

n Hani-Genç arasında çatışma: **30** asker öldü, **2** gerilla yaralandı.

n Palu-Hasek korucu köyüne gerilla saldırısı: **2** korucu öldü, **1** korucu yaralandı, **1** gerilla şehit düştü, **1** adet kalaşnikof, **5** adet şarjör, **1** adet av tüfeği, **1** adet radyo ve **40** Milyon TL. gerillalarca kamulaştırıldı.

n Hani-Hega Sor'da gerilla pususu: **3** asker yaralandı.

n Ovacık-Ortinik tepesinde gerilla mayını: **1** onbaşı öldü, **1** asker yaralandı.

9 Temmuz 1995

n Haftanin'de gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

n Düşman güçleri Özalp-Koçkıran köyünde **2** korucuyu öldürdü.

n Sason'da gerilla sızması: **7** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

n Van-Tatvan yolunda gerilla pususu: **6** asker öldürüldü.

n Erzincan-Kemaliye'de gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü, **1** adet MG-3 silahı, **1** adet G-3 silahı, **1** adet lav silahı, **5** adet G-3 dolu şarjörü, **1** adet MG-3 şeridi, **1** adet lazerli gece dürbünü gerillalarca kamulaştırıldı.

n Nazmiye-Dereova karakolu arasında gerilla pususu: **16** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü, **2** adet MG-3 silahı, **3** adet G-3 silahı, **1** adet lav silahı, **11** G-3 şarjörü, **1** adet dürbün, 150'lik MG-3 şeridi, **220** adet G-3 mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Nazmiye-Damlıbahçe karakoluna gerilla sızması: **2** asker öldürüldü.

10 Temmuz 1995

n Çukurca alayı tepesine gerilla baskını: Çok sayıda düşman askeri öldürüldü, **4** gerilla şehit düştü, **2** adet MG-3 silahı, **3** adet G-3 silahı, **1** adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

n Hizan-Meste yolunda gerilla mayını: **2** korucu öldü, **4** korucu yaralandı.

n Dersim merkezde özel timlere saldırı: **7** özel tim öldürüldü.

11 Temmuz 1995

n Behdinan-Gırana Boğazı'nda çatışma: **6** asker, **2** korucu öldürüldü,

n Çukurca alayı tepecilerine gerilla saldırısı: **1**'i bölük komutanı **50** asker öldürüldü, **4** gerilla şehit düştü, **4** gerilla yaralandı. Çatışmada **2** adet MG-3 silahı, **4** adet G-3 silahı, **3** adet Kalaşnikof, 1 adet M-27 silahı, **1** adet MG-3 namlusu, **1** adet G-3 roketi, **1720** adet G-3 mermisi, **550** adet M-16 mermisi, **100** adet kleş mermisi, **4** adet el bombası, **7** adet G-3 şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

n Van-Başkale'de çatışma: **3** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Şemdinli-Merduş'ta gerilla mayını: Hakkı Töre'nin yakınlarından **1** korucu öldü.

n Şemdinli'de boşaltılan Mavan taburunda bulunan, **5** adet dürbün, **1** adet telsiz, **1** adet ışıldak ve çok sayıda **57**'lik havan topu roketi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Ağrı'da çatışma: **30** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

12 Temmuz 1995

n Başkale-Evci köyünde gerilla pususu: **1** astsubay ve **2** asker öldü-

Haziran ayı savaş bilançosu

Haziran ayı içinde ne başbakanın pişmanlık yasasıyla yaptığı çağrı, ne de stratejik köy uygulaması, TC devletinin çöküş ve çözülüş sürecini durdurabildi. Tersine, yoğunlaşan günlük savaş içinde TC ordusu tarihinin en büyük kayıplarını yaşamaktadır. Savaş yoğunluğunun en ileri boyuta ulaştığı 1-30 Haziran tarihleri arasında TC ordusuyla gerilla kuvvetlerimiz arasında Kürdistan'da yaşanan savaşın toplu bilançosu şöyledir:

Bu bir aylık süre içinde **121**'i pusu, **69**'u çatışma, **29**'u baskın,**10**'u sızma, **45**'i suikast, **39**'u taciz, **67**'si mayınlama ve **12**'si de yol kesme olmak üzere toplam **401** çatışma olmuştur. Bu çatışmalardan **245**'inin sonucu kısmen veya tamamen tarafımızdan bilinirken, **156**'sının sonucu ise tarafımızdan bilinememektedir.

Sonucu tarafımızdan bilinen **245** çatışmada **18**'i subay, **7**'si astsubay, **4**'ü uzmançavuş, **25**'i özel tim, **1**'i komiser, **8**'i polis, **749**'u asker, **3**'ü çetebaşı, **91**'i çete ve **10**'u ajan-kontra olmak üzere toplam **914** düşman silahlı gücü öldürülmüştür. Ayrıca, **6**'sı subay ve **11**'i polis olmak üzere, TC'nin ölü sayısı kadar da yaralısı vardır. Sonucu tarafımızdan bilinmeyen **156** çarpışmanın durumu da dikkate alınırsa, Haziran ayı içinde TC'nin nasıl bir hezimeti yaşadığı daha iyi görülür.

Haziran ayı içinde yaşanan çarpışmalarda **6** TC askeri ile **9** korucu, tarafımızdan esir alınmıştır. Bunlar hala elimizde bulunmaktadır. Ayrıca denetimimiz altındaki sahalarda **52** kişi gözaltına alınıp, soruşturulmuştur.

Bu bir aylık süre içinde düşmandan çok sayıda silah ve malzeme alınmıştır. Alınan malzemelerin toplamı şöyledir: **2** adet ağır otomatik tüfek, **16** adet orta otomatik tüfek, **1** adet karnas nişan tüfeği, **95** adet piyade tüfeği, **6** adet havan topu, **6** adet roketatar, **14** adet lav silahı, **1** adet bombaatar, **24** adet roket, **25** adet mayın, **32** adet el bombası, **416** adet şarjör, **24** bin adet çeşitli çapta mermi, **14** adet dürbün, **4** adet telsiz ve çok sayıda başka askeri malzeme ele geçirilmiştir. Ayrıca bu süre içinde **2** panzer, **12** askeri araç, **9** korucu aracı, **5** dozer, **1** vinç, **1** trafo ve **2** devlet aracı tamamen imha edilirken, **1** panzer, **1** tank, **2** zırhlı araç ve **21** askeri araç tahrip edilmiştir. Yine bu sürede **1** karakol, güçlerimiz tarafından tamamen imha edilirken, **2** karakol da düşman tarafından boşaltılmıştır.

TC güçleri tarafından Haziran ayı boyunca düzenlenen **50**'den fazla operasyonda onlarca köy yakılıp boşaltılırken, **12**'si Güney Kürdistanlı ve **7**'si Kuzey Kürdistanlı olmak üzere **19** köylü de katledilmiştir.

Haziran ayı boyunca yaşanan yoğun savaş içinde **29**'u Botan'da, **34**'ü Zağros'ta, **18**'i Mardin'de, **40**'ı Garzan'da, **10**'u Amed'de, **11**'i Dersim'de, **16**'sı Serhat'ta ve **10**'u Erzurum'da olmak üzere toplam **168** savaşçımız şehit düşmüş, **46**'sı yaralanmış ve **2**'si de yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

1 Temmuz 1995
ARGK Genel Karargahı

rüldü, **1** adet G-3 portatif silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Oramar-Şıtanzen taburu mevzilerine gerilla saldırısı: **9** asker öldürüldü, **2** subay ve **2** korucu yaralandı, **1** adet BKC silahı, **1** adet lav silahı, 1 adet MG-3 yedek namlusu, 1 adet BKC yedek namlusu, **38** adet dolu G-3 şarjörü, **4** adet el bombası, **1** adet sis bombası, **1** adet ışıldak, **1** adet dürbün, **2** adet G-3 roketi, **1400** adet G-3 mermisi **4** adet fotoğraf makinası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Çukurca'da gerilla mayını: **1** asker öldü.

n Yüksekova-Şave karakolu askerleri iştimada gerillalarca tarandı: **4** asker öldürüldü.

n Muş-Geliye Guze'de gerilla sızması: **5** asker öldürüldü, **8** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü, **1** adet MG-3, **1** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Lice-Genç arasında gerilla pususu: **10** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Sason-Harendi karakolu yakınlarında gerilla pususu: **14** asker öldürüldü.

n Karakoçan-Gola karakoluna gerilla saldırısı: **6** asker öldürüldü.

13 Temmuz 1995

n Uludere-Yekmal'da gerilla mayını: **2** korucu öldü.

n Mutki-Hekibe korucuları gerillalarca etkisizleştirildi, **7** adet kalaşnikof, **3** adet Bruno silahı, **1** adet dürbün, **250** adet mermi ve **8** adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı.

14 Temmuz 1995

n Bismil-Mehmet Şervan köyünde çatışma: **1** subay ve **6** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

n Silvan ovasında Abdülkadir isimli ajan gerillalarca cezalandırıldı, **1** adet 14'lük tabanca kamulaştırıldı.

n Lice-Korxe karakolu yakınlarında gerilla pususu: **1** astsubay ve **4** asker yaralandı.

n Pertek-Gomukan tepesinde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

n Yayladere-Zeyneli köyünde gerilla pususu: **5** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı, **1** adet MG-3 silahı, **1** adet B-7 roketatarı, **70**'lik dolu MG-3 zinciri gerillalarca kamulaştırıldı.

n Ekinözü-Anıbar köyünde **1** ajan gerillalarca cezalandırıldı.

15 Temmuz 1995

n Botan-Deştan taburu yolunda gerilla mayını: **1** subay ve **4** asker öldü.

n Çukurca-Bilican'da gerilla pususu: **4** asker öldürüldü.

16 Temmuz 1995

n Haftanin-Sinek tepesine gerilla saldırısı: **13** asker öldürüldü.

n Haftanin Vacip ve Serbest tepelerine gerilla saldırısı: **40** asker öldürüldü, **15** asker yaralandı.

n Muş-Geliye Ali'de gerilla sızması: **3** asker öldürüldü, **4** asker yaralandı.

n Garzan, Halzan-Hek köyü yolunda gerilla mayını: **1** asker ve **6** korucu öldü.

n Mazgirt-Muxundu'da gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **1** adet G-3 silahı ve raxtı, **1** adet ışıldak tabancası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Erzurum-Zeyneli'de çatışma: **5** asker öldürüldü, **1** adet gece dürbünü, **1** adet sis bombası gerillalarca ele geçirildi.

n Iğdır-Bulakbaşı'nda gerilla sızması: **1**'i uzmançavuş **4** asker öldürüldü, **1** adet MG-3, **2** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

17 Temmuz 1995

n Behdinan-Musake karakoluna gerilla saldırısı: **9** asker öldürüldü, **8** asker yaralandı.

n Behdinan-Xapuşki'de çatışma: **3** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı, **2** gerilla şehit düştü.

n Gerdi-Mapa tepesi yakınlarında gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

n Şuke Bure-Ertuş tepesine gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü, **6** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.



n Behdinan-Rızê Boğazın'da gerilla pususu: **5** asker öldürüldü, **12** korucu ve **2** gerilla yaralandı.

n Hizan'da gerilla suikasti: **3** korucu öldürüldü.

n Tatvan-Gevaş'ta çatışma: **11** asker öldürüldü.

n Mutki-Tap yolunda asker otobüsüne gerilla pususu: 2 asker, **11** korucu öldürüldü, **2** adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

n Muş'ta gerilla sızması: **2** korucu öldürüldü.

18 Temmuz 1995

n Eruh'ta gerilla pususu: **2** korucu öldürüldü.

n Botan-Duma korucu köyüne gerilla tacizi: **3** korucu öldü, **1** korucu yaralandı.

n Kilis-Yolçatı'da 1 faşist gerillalarca cezalandırıldı.

19 Temmuz 1994

n Erbil'de MİT arabasına gerilla saldırısı: **1**'i subay **2** kişi öldü, **1** kişi yaralandı.

n Eruh'ta çatışma: **2** korucu öldürüldü.

n Savur-Kınefır Dağı'nda gerilla pususu: **4** asker ve **2** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

n Mardin-Nusaybin'de çatışma: **15** asker öldürüldü, **4** gerilla şehit düştü, **2** adet B-7 roketi ve haşveleri, **120** adet G-3 mermisi, **1** adet aydınlatma fişeği, **1** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Mutki-Xema yolunda gerilla pususu: **6** korucu öldürüldü.

20 Temmuz 1995

n Uludere-Merge'de gerilla mayını: **2** korucu öldürüldü.

n Zap vadisinde gerilla suikasti: **1** korucu öldürüldü, **1** adet karnas ve raxtı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Şırnak-Biryan'da çatışma: **1** korucu öldürüldü, **3** korucu esir alındı, **4** adet kalaşnikof silahı, **8** adet dolu kalaşnikof şarjörü, **3** adet raxt, **2** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

21 Temmuz 1995

n Başkale-Tellora karakolu çevresinde gerilla mayını: **3** asker öldü.

n Mazgirt-Xıran ormanlarında gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, **5** asker yaralandı.

n Hozat merkezde sızma eylemi: **3** polis öldürüldü, **1** adet G-3 silahı, **1** adet kalaşnikof silahı güçlerimizce kamulaştırıldı.

n Karlıova-Çırık köyü çevresinde gerilla pususu: **4** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

23 Temmuz 1995

n Kulp merkezde Medimo isimli korucunun evine sızma: **1** korucu öldürüldü, **3** korucu yaralandı.

24 Temmuz 1995

n Cudi-Deriya Kera'da gerilla pususu: **5** asker öldürüldü, **1** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

n Behdinan-Jiyaniş Boğazı'nda düşmanın gözetleme grubuna gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

n Behdinan-Eriş taburuna gerilla tacizi: **4** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

n Hizan'da gerilla mayını: **2** korucu öldü.

n Şirvan-Kani Zozan'da çatışma: **2** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

25 Temmuz 1995

n Gürpınar-Ula korucu köyüne gerilla sızması: **8** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü, **1** gerilla yaralandı, **4** adet kalaşnikof, **3** adet raxt, **5** adet şarjör, **400** kalaşnikof mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Nusaybin-Akarsu'da yol kesme: **2** asker öldürüldü.

n Dersim-Mazgirt'te çatışma: **16** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

n Yayladere'de çatışma: **6** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü, **2** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

ve **4** gerilla yaralandı, **8** adet Alman yapımı kalaşnikof, **16** adet dolu şarjör, **1** adet dürbün, **1000** adet MG-3 mermisi, **10** adet B-7 roketi gerillalarca kamulaştırıldı.

n Ovacık-Rengok'ta gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü, **1** adet G-3, **4** adet şarjör, raxt ve **1** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Erzurum-Yayladere'de çatışma: **3** asker öldürüldü, **2** adet G-3 silahı, **3** adet G-3 roketi ve **1** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

n Dörtyol-Kekük köyünde gerilla pususu: **2** korucu öldürüldü, **2** korucu yaralandı.

22 Temmuz 1995

n Haftanin-Vacip tepesinde gerilla suikasti: **4** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

n Mavan-Gere köyü yolunda gerilla mayını: **2** korucu öldürüldü, **4** korucu yaralandı.

n Dersim-Gomuka tepesinde gerilla mayını: **5** asker öldürüldü.

Düşmana büyük darbe

14 Temmuz 1995 günü, Gürpınar'a bağlı Dume taburuna ARGK Botan güçlerince baskın düzenlendi. Saldırı sırasında taburda bulunan 70 kişilik düşman gücüne, karakolun hemen yanında bulunan 200 kişilik özel harekat birliğine ve 40 kişilik karakol tepecilerine saldırı düzenlenirken, karakol yakınında bulunan korucu köyü Babınık'e ise etkili bir şekilde taciz yapıldı.

Karakol tepecilerine iki koldan sızma şeklinde yaklaşıldı. Ancak eylemden önce kazayla patlayan bir mermi düşman güçlerinin saldırıyı fark etmesine neden oldu. Bunun üzerine güçlerimiz doğrudan saldırıya geçti. Bir saate yakın bir çatışmadan sonra güçlerimiz tepeyi ele geçirdi.

200 kişilik özel harekat timinin konumlandığı tabur binası ise güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen etkili saldırıyla 40 dakikada tümden ele geçirildi. 2 bina roketlerle etkili vurulduktan sonra tamamen çöktü. Diğer 3 bina ise ateş alarak yandı. Tüm bu saldırılarda tek tek kaçanların dışında kurtulan asker olmamıştır. Ayrıca taburda bulunan 1 radar uydu anteni ve elektrik trafosu da imha edildi.

Yeni dönem yaz hamlesinin taktiği olan; çok yönlü ve sürpriz saldırılarla gerçekleştirilen bu büyük eylemde **4** gerilla şehit düştü, **4** gerilla da yaralandı. Düşmanın çok sayıda malzemesi gerillalarca kamulaştırıldı.

Kamulaştırılan malzemeler şunlardır: **2** adet karnas silahı, raxtı ve dürbünü, **6** adet portatif Alman yapımı kalaşnikof, **8** adet G-3 silahı, **3** adet BKC silahı, **3** adet B-7 roketatarı, **1** adet 57'lik geri tepmesiz top, **2** adet bomba, **1** adet ışıldak tabancası ve fişeği, **4** adet 14 kanallı subay telsizi, **5** adet gündüz dürbünü, **4** adet gece dürbünü, **1** adet mayın arama dedektörü, **1** adet MG-3 yedek namlusu, **2500** adet MG-3 mermisi ve zinciri, **2500** adet BKC mermisi ve **13** adet zinciri, **3** adet B-7 çantası, **15** adet B-7 roketi ve haşveleri, **5** adet G-3 roketi, **6** adet el bombası, **8** adet bombatar güllesi, **2** askeri çadır, **2** adet büyük ışıldak güllesi, **2** adet kol saati, **800** DM, **13** Milyon TL, **1** adet gece teles-

Oramar-Şıtanzen taburu mevzi saldırısında ölen 5 askerin künyeleri

1- Aydın Demri, Samsun
2- Mehmet Taşçı, Yozgat
3- Zekeriya Sondul, Çorum
4- Hasan Uzun, Sivas
5- Bülent Deve, Ankara

Dume taburuna yapılan gerilla saldırısında ölen askerlerin künyeleri

1- Mustafa Tümen, jandarma teğmen.
2- İsmail Toka, uzmançavuş.
3- Güldeniz Erdoğmuş, komando er.
4- Hüseyin Demir, Bolu-Düzceli, komando er.
5- Bayhan Demir, Bolu-Düzeceli, komando er.
6- Recep Çelik, Mersin, komando er.
7- Kemal Coşkun, komando er.
8- İsmail Efe, komando er.
9- Mustafa Güngör, komando er.
10- Mehmet Çerçi, Hatay, komando er.
11- Serkan Serdar, Manisa, komando er.
12- İlkef Sabancılar, Çorum komando er.

Uludere-Habur taburu saldırısında esir alınan iki asker

1- Cengiz İpek, Elif ve Askeri'den olma, 1974 Diyarbakır doğumlu.
2- Tefik Öztürk, Bedriye ve Bekir'den olma, 1972, Adıyaman-Kahta doğumlu.

Behdinan-Gırana'da öldürülen 2 askerin künyeleri şöyledir:
1-Piyade uzaman çavuş Turgah Akdemir, 1971 Nİğde doğumlu
2-Metin Kurt, Erzurum.

BUNDAN SONRA BÖYLE OLMAZ

Yıllar, aylar geçer, süreçler değişir, kazanımlar artar, görevler büyür, ama bazı kişilikler gaflet uykusundan uyanmaz. Açık söylemezler ama içlerinde hep **"böyle de olur"** deyip kendilerini ikna ederler; bir başka deyişle iyiden iyiye kandırırlar. Yıllardır devrim çözümlemelerinde **"böyle olmaz"**ın izahı; neden ve sonuçları çok kapsamlı değerlendirilmiştir. Bunun sonucu olarak çok değişimler ve gelişmeler yaşanmıştır. Fakat buna rağmen eski düzenden kalma **"böyle de olur"** anlayışıyla yetinen ve kendisini bugün çok kötü dayatan bağımlı kişilik hala aşılmış değildir. Mücadelenin gelinen bu aşamasında **"böyle de olur"** demek, bir halkın kurtuluşu karşısında durma ve onu engelleme gözükaralığını göstermekten çekinmemektir.

Siyasette, özellikle de savaşta kavramların anlamı ve dili başkadır. Bu, niyetlerin ve düşünülenlerin dışında gelişen bir olaydır. Devrimler, hiçbir zaman düzen kişiliğine yer vermez. Devrim safları öyle istendiği zaman yer alındığı, istendiği gibi yüründüğü yerler değildir. Bin yılların kökleşen gelenek ve kanunlarına başkaldırı olan devrimler, bir yandan en büyük yıkımı gerçekleştirirken, diğer yandan en büyük inşa için geçmişten daha keskin kanunlar geliştirirler. Çünkü yıkımı hedeflenen düzenin açık ve gizli güçleri vardır ki, mutlaka ciddiye almayı gerektirir. Gizli gücü hem kendi saflarındadır, hem de devrime katılmış kişilik yapılarındaki özelliklerdir. Her devrimde görüldüğü gibi, düşman, devrime karşı ezme ve imha saldırısında içten ve dıştan vurmayı esas alır. Düşmanın bu avantajı devrimin büyük bir dezavantajıdır. Kazanmanın temel gereklerinden biri olarak bu gözardı edilemez.

Bunun anlamı nedir? Düşman bir düşünüyorsa, devrim hareketi üç düşünmelidir. Düşman bir yoğunlaşıyorsa, devrim hareketi üç yoğunlaşmalıdır. Bu konuda kendini kandıran; gerçeklere ucuz yaklaşanı bekleyen tek akıbet yenilgidir. Bunun örnekleri de az değildir. Haklı olmak, doğruyu temsil etmek, dürüst olmak düşmanı yenmek için yeterli gerçekler olsaydı, herhalde devrim yapma diye hiç kimsenin sorunu bulunmazdı. Demek ki yeterli değil, onun için de devrime hava-su kadar ihtiyaç vardır; yaşamak için yakıcıdır bu. Düşman bir anlamda her zaman avantajlıdır. Kapitalizm bir yerde tarihten günümüze kadar olumsuz ne varsa, hepsinin kendiliğinden örgütlenmesidir. Ama devrim, tarihte olumlu ne varsa, hepsinin müdahalesiz bir şekilde kendiliğinden örgütlenmesi değildir. Devrimin her kazanımı küçük veya büyük olsun, kaçınılmaz olarak mücadeleyi gerektirir. Bu anlamda devrim en büyük kanun hareketidir.

Kötülüklere, çirkinliklere, kısacası olumsuz ne varsa hepsine bulaşmak zor değildir. Günümüzün dünya düzeninde kendini koyuverdin mi, yaşamın mücadeleyle mümkün olduğuna ikna olmadın mı, anında kendini niyette hiç istemediğin yerde bulursun. Yerleşik gelenekler, alışkanlıklar, eski düzen kanunları egemendir. Bu katı egemenlik dışına eylemsiz, isyansız çıkamazsın.

Neden devrimlerin en kutsal ilkesi olarak dış mücadeleden daha çok iç mücadeleye önem veriliyor ve bu vazgeçilmez kılınıyor? Kürdistan devrimini bugüne getiren Başkan APO'nun çözümlemeleri değil midir?

PKK eskinin her türüne ve her şeyine karşı bir isyan ve red hareketidir. Dolayısıyla eski insana kendi gerçeğinde bir an için bile olsa yer vermeyen bir partidir. O halde bir PKK'li, hem yeniyi, hem de eskiyi yaşayan bir kişilik olamaz

On yılı aşkın bir süredir yürütülen bir silahlı mücadele vardır. Çok zengin örnekler ortaya çıktı. Düşmana çok iyi vuranlar görüldü. Bunu özden kopuk yapanlar, devrimin kanunları dışında geliştirenler, sonuçta devrimin amansız düşmanı kesildiler. Bu gerçeklikte görülmesi gereken nedir? Bir düşman mehmetçiğinin tek düşündüğü, bir gerillayı kurşun yağmuruna tutup delik deşik etmektir. Devrim anlayışı böyle değildir. Bir devrimcinin, bir PKK'linin hiçbir şeyi bilinçsiz ve amaçtan kopuk değildir. Silahı, sözleri, yürüyüşü bir ileri adım atmak içindir.

Devrimlerin en büyük kanun hareketleri olduğunu söyledik. Bu Kürdistan devriminde daha bir üst düzeyde geçerlidir. Böyle olmak zorunda. Öyle ki, hiçbir yanlış eylem, yanlış söz ve yanlış hareket tarzı kendini ele vermekten kurtulamaz. Örgütsel tedbirler, ideolojik-politik hat çok net ve deyim yerindeyse ateş sıcaklığındadır. Bu kızgın ortamda hiçbir maskenin erimeme gücü yoktur.

Neden hep **"başarı"** denilmesine, istenilmesine ve niyetlenilmesine rağmen **"başarısızlık"** ortaya çıkıyor? Başkan APO, **"gizli kölelik"**ten **"kölelik alışkanlığı"**ndan bahsediyor. Bunun başarılar önünde engel teşkil ettiğini, anlayışta dönüşümü ve zaferi gerçekleştirmediğini vurguluyor.

Kişiliklerdeki gizli kölelik yoğundur. PKK saflarına gelmekle ya da PKK saflarında bulunmakla kendiliğinden kölelik aşılmaz, özgürlük yakalanamaz. Ciddi bir yanılgı buradadır. Eğer bir dönüşüm yapmadan, özgürlük için mücadele verilmeden PKK saflarında bulunuluyorsa, eski ile yeni kişilik arasında fazla bir fark yoktur. Kişilik dönüşümü yerine yer değişimi olmuştur. Eskiden kölece düzene hizmet eden kişilik şimdi kölece PKK'ye hizmet ediyor. Düzenin aradığı böyle kölece ve körce hizmet eden kişiliktir, ama PKK'nin aradığı bu kişilik değildir. Eskiden kendini düzene teslim eden kişilik, oradan ayrılıp kendini PKK'ye teslim etmiştir. Hayır, burada yanlış bir anlaşılma ve ciddi bir yanılma var. PKK'ye hizmet ettiğini sanan bu kişilikler, PKK için yük ve bela olduklarını bilmelidirler. PKK'nin kölelere değil özgürlükçülere, PKK'lileşenlere, PKK'den bir parça olabilenlere, PKK'yi yürütebilenlere ihtiyacı vardır. Anlayış **"PKK ne derse, ne verirse ben onu yaparım"** şeklinde olursa, bu, PKK'ye bağlılık değil hakarettir. Başkan APO'nun **"insanı canevinden vuran bağlılık"** dediği yaklaşım budur.

Eskiden kölece düzene hizmet eden kişilik şimdi kölece PKK'ye hizmet ediyor. Düzenin aradığı böyle kölece ve körce hizmet eden kişiliktir, ama PKK'nin aradığı bu kişilik değildir. Eskiden kendini düzene teslim eden kişilik, oradan ayrılıp kendini PKK'ye teslim etmiştir. Hayır, burada yanlış bir anlaşılma ve ciddi bir yanılma var.

Ölçüleri karıştırmamak gerekiyor. Düzen ölçülerini PKK'de de geçerli görmek, objektif ve giderek subjektif olarak PKK'ye karşı savaşım halinde olmaktır. Bu PKK'yi hiç anlamamaktır. Düzenin bütün kurallarını, geleneklerini, alışkanlıklarını ve yasalarını altüst eden bir hareketi anlayabilmek için, öncelikle bu düzenden gelen kişiliğin kendi yapısal özelliklerini altüst etmesi gerekiyor. Bunu yapmamak, eski düzene yaklaşımın aynısını PKK'ye de göstermek, düşmanın dış cepheden saldırısını PKK cephesinden desteklemek ya da tamamlamaktır.

Bu kişilik pozisyonu mevcut savaş gerçekliğinde kendisine yer açmış, yer bulmuş, güç katmış değildir. Dolayısıyla savaş gerçekliğiyle bütünleşmemiş her şey, her yaşam ve her pratik, kaybetmenin nedenidir. Bu kişilikte, bu tutumda ısrar etme süresi ise, potansiyel kaybın birikimidir.

Bu durumda ortaya çıkan, zafer için temel şart olan partileşmek değil, başka sınıfların, düşman özelliklerinin partileşmesidir. Bu, düşman dışında PKK'ye karşı ikinci bir savaş cephesini içten açmaktır. Bunun art niyetlice yapılmaması, art niyetli yapılmasından çok daha tehlikelidir. Bu noktada iradenin partiye teslim edilmediğinden de bahsetmek gerekiyor. **"Parti ne derse onu yaparım"** demek, iradeyi partiye teslim etmek değildir. Bu kişiliğin iradesi yoktur. Bu köleliğin dışında müthiş bir güçsüzlük durumudur. Halbuki iradeyi partiye teslim etmenin ve tabi kılmanın önündeki en büyük engel güç olamamak, devrime devrimci olarak katılmamak, iç mücadeleyle özgürlüğe ulaşmamaktır. Partileşmek; PKK'nin ideolojik-politik, örgütsel-eylemsel hattına ulaşmaktır; partileşmek iradeyi parti ve devrime tabi kılmaktır.

Aslında PKK'nin varsa bir zayıflığı, bu, düşmanın güçlülüğünden değil, kendi saflarındaki bu köle, zayıf ve partileşmemiş kişilik yapısından kaynaklanıyor. Kavramların içeriği dönemin koşulları ve gerçekliğiyle biçim ve öz kazanır. **"Dürüst"** olduğumuzu düşünürüz ama pratiğimiz **"sahte"** ve **"ikiyüzlü"** olduğunu gösteriyor. Eski toplumda geçerli olan hemen her şeyin tersinden hareket edildiğinde, karşımızda bizleri ürküten korkunç gerçekleri görüyoruz. Başkan APO, **"başarısızlık vicdansızlıktır"** diyor. Biz, **"vicdan"**ı acımak, olumludan yana vb. çerçevede düşünürdük. Dürüstlüğü, yalan söylememe, kimsenin hakkını yememe vb. olarak anlardık. Bugünün gerçekliğinde hiç de böyle değildir. Kaldı ki her şeyin olağanüstüleştiği koşullarda eskisi gibi yapmanın da imkanları kalmamıştır.

Bu kişilik felsefesinde kaybolmuş ülke ve yitirilmiş insanlık vardır. PKK'nin felsefesine yüzde yüz ters bir pratik ve yaşam gerçeği söz konusu. Bu kişiliğin yaşam ve pratiğinden hem dış düşman, hem de iç düşman muazzam besleniyor. Bu konuda bir kaynaktır.

Bu kişiliğin tersine olanlar da var. Devrime çok ucuz yaklaşır bunlar. Devrimin büyük bedeller karşılığında kazanılan değerlerini ve imkanlarını kendi bireysel tutku ve erkenden iktidarlaşma hevesleri için kullanmakta gözükaradırlar. Devrim saflarında egemenleri oynarlar. Emeğe dayanmazlar. Kurnazlıkla, boşluklara konmakla, yetkiyle işleri yaparlar ve kariyerlerini düşünürler. Eskiden bir hiçken devrim saflarında muazzam olanaklarla karşılaşırlar ve üzerine yatarak kendilerini konuşturdukça konuştururlar. Bunlara göre, her şey tamamdır, böyle gelmiş böyle gider! Devrim diye fazla bir sorunları yoktur, yeter ki kendi tutkuları tatmin olsun.

Bu da düzen kişiliğidir. Madalyonun öteki yüzüdür. Bu kişilik de güçsüzlük örneğidir. PKK'nin yasalarına uymayan, kendi ölçülerini dayatan bir kişiliktir. Biri gizli köleliği yaşarken, biri de özgürlüğü yaşadığını sanıyor. Bu iki kişilik aynı kaynaktan besleniyor. PKK'nin ölçülerine gelmemekte ısrar ediyor. Her ikisi de düzenden gelirken değişimi esas almıyor ve niyetlerle hareket ediyor.

Bu kişilikler ve bu tutumlar gelinen süreçte, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarıları önünde çok tehlikeli konumlar teşkil ediyor. Bunun ciddiyeti, ağırlığı kavranmak zorundadır. Yapılan devrimcilik değildir. 5. Kongre gerçeğinin bir gereği olarak kendi kendini yargılamak ve sorgulamak çok şiddetli bir ihtiyaç durumundadır. Bunun dışındaki tutumlar eskiyi değiştirmiyor, gelişmeler yaratmıyor. Bu kesinleşmiştir. Kendi kendini tekrarlamak değişmemekten meydana geliyor.

Bu devrime ve yeni süreçlere ucuz yaklaşım tarzıdır. Çok rahatlıkla yetinmeciliğe girilebiliyor. Hiç düşünülmeden **"ben görevimi yaptım"** denilebiliyor. Bu konuda kolayca ikna ve tatmin olma görülüyor. Geçerlilik düzeyi farklı olmakla birlikte herkesin yaşam ve pratiğinde olan budur. Azla yetinen, kolay tatmin olan bir kişiliğin oynayacağı fazla bir rol yoktur. Bu şekilde devrimin işlerine ve sorunlarına yaklaşanlar, bazı pratik görevleri yerine getirirler, ancak sürecin militanlığına ulaşamazlar. Verdikleri sözlerin ciddi bir anlamı yok.

Sorunları ortaya koymak ile pratik çözümü gerçekleştirmek başka bir şeydir. Verilen sözlere bağlı kalmamak, çok konuşmak ama pratiğini sergilememek, her günkü tarzı ve tempoyu aşmamak ve bununla da yetinmek laf devrimciliğidir. Düşünmemek, yaratmamak, sadece hazır bir şeyler yapmaktır. Ya hazır bir şeyler olmazsa, ne yapılacak! **"Verileni, söyleneni yaptım, yapılacak başka bir şey kalmadı"** anlayışı ya sessiz, ya da sesli olarak yaşanabiliyor. Çabanın zirvesi bile sergilense yine de işleri bitmeyecek devrim olayı içinde böyle düşünmekten çekinmemek, kendini inkar veya yok saymaktır. Kişinin kendine yapabileceği saygısızlığın en büyüğüdür bu.

"Gerçekliğinizi tanıdıkça kendinizden daha çok kaçıyorsunuz" diyor Başkan APO. Kürdistan devriminin en zıt olduğu bir kişilik ve anlayış budur. Gerçekliği iyi tanımak, ama kaçmak yerine cesaretle dönüştürmek, verilen özeleştirilerin asgari bir gereğidir. Gecikmiş bir yönelimdir bu. Görevler ağır ve kapsamlıdır. Çok yönlülük, komplelik gerektiriyor. Buna ulaşılmadığı müddetçe, hiç kimse başaracağını sanmasın. İyi niyetine, dürüstlüğüne, bağlılığına güvenmesin. Bu başka bir şeydir. Aranan ve gerekli olan sadece iyi niyet, dürüstlük ve bağlılık değildir.

PKK'nin yaşam ilkeleri her tarafa yayılmış bir ağ gibidir. Savaş içinde ortaya çıkmış ve başarının adı olmuş bu ilkeler, PKK'nin dokunduğu her şeye sinmiştir. Bunun yasaları, yolu, yöntemi belirlenmiştir. Bu ilkeleri kavramayanlar ya da kavrayıp da gereklerini yerine getirmeyenler, bir zaman sonra örülen örgütsel ağlara takılmış ve düşmüştür. PKK'nin adını maske yapmak, PKK'nin yetkisine sığınmak kadar zor ve yanıltıcı başka bir şey yoktur. Ateşle oynamak, kendini kandırmak ve sonuçta kendini yakmaktır.

Önemli olan bu gerçekleri görmek ve buna göre dönüşmektir. Yoksa özeleştiri verip kararlılık belirtmek değildir. PKK'linin tarzı bu değildir. Söylediğini yapan, kendini ve karşısındakini kandırmayandır. Her şeyden önce söylediklerine inanan ve değer verendir. Söylediğiyle ve yaptığıyla değiştirendir. Hesapçı davranan, dışı başka içi başka olan değildir. Zayıflığından nefret eden, çünkü bütün geriliklerin, kendini maskelemenin, olduğundan farklı görünme ihtiyacını duymanın bundan kaynaklandığını bilendir.

PKK eskinin her türüne ve her şeyine karşı bir isyan ve red hareketidir. Dolayısıyla eski insana kendi gerçeğinde bir an için bile olsa yer vermeyen bir partidir. O halde bir PKK'li, hem yeniyi, hem de eskiyi yaşayan bir kişilik olamaz. Bu, **"bir anda PKK'li olunur"** anlamına gelmez. Üzerindeki eski alışkanlık, özellik ve anlayışlara karşı anı anına mücadele ederek arınan ve arındıkça partileşen, bunu başarının çıkış noktası olarak gören kişilik, PKK'lileşen kişiliktir. Tek yol budur; başka yollar devrime doğru ilerlemeyen yollardan biridir. PKK'ye saygılı olan, Başkan APO'ya bağlı olduğunu söyleyen, şehitlerin komutasını kabul eden, bu yaz hamlesinin sıcaklığıyla kendini sarsmak, bütün yanlışlıkları bünyesinden ter gibi akıtıp temizlemek zorundadır. **"Böyle de olur"** demek, kazanmaya değil, kaybetmeye evet demektir. Belki de en kötüsü, böyle bir sonla karşılaşana kadar, buna inanır gibi görünüp de inanmamak ve bu konuda en büyük gafleti yaşamaktır. Ama PKK'de hiç kimsenin böyle bir görevi yoktur.

YAZ HAMLESİ PERSPEKTİFLERİ

Yeniden düzeltme hareketimize, fırtınalı bir süreci başlatarak cevap verelim!

Abdullah ÖCALAN

Ben kendime her gün şu soruları soruyorum; "bugün ne yaptım" diye yüreğime, vicdanıma soruyorum. "Hayırlı bir iş yaptım" diyorsam o gün biraz rahatım. Somut yaptığım işler var. "Şuraya ulaştım, buraya ulaştım, şu faydalı işi yaptım, bu faydalı işi yaptım" diyorum. Bu beni tatmin ediyor biraz. En azından yiyeceğim yemeği veya kendime yaşama hakkını layık görüyorum.

Baştarafı 1. sayfada

yaşanılan pratiğe hükmeden bir kişilik biçimine kavuşturulmasını ifade ediyor. Şimdi sizlerde gördüğümüz, bunun çok alt düzeyde, sistemsiz, dağınık ve hatta birbirleriyle çelişen, anlayıştan da öteye anlayışsızlık yanı ağır basan bir durumun hayli etkili olduğudur. Belki bazı sözleri anlıyorsunuz ama onu formüle etme, onu biçime kavuşturma, onun yoğunluğuyla pratiği yakalama, çok az gerçekleşen bir husustur. Asıl sıkıntınız, asıl zayıflığınız burada.

Dikkat edilirse büyük fedakarlıklar yapıyorsunuz. Çok büyük cesaretli bir yaşamın içindesiniz. Belki de bu tarihte ender görülen bir durumdur. şılmıyor. Bunu da herkes kabul ediyor.

Peki eksiklik nerede? Her şeyden önce uygulamaya geçildiğinde çok tersi durumlar ortaya çıkıyor. Hazırlık düzeyi, pratiğin kendisi bizzat kendi sorumluluğunuz altında kabul edilemez birçok gelişmeyi beraberinde getiriyor. Sizler de şaşırıyorsunuz, "neden bu böyle oluyor" diye. Şaşırıp bunun nedenlerini dışta arayacağınıza, kendinizde arayacaksınız. "Benim yoğunlaşma düzeyim, benim kavrayış düzeyim, benim formasyonum, mevcut bu pratiği uygulamayı can alıcı noktalarında yakalayamamıştır, bütün yönleriyle değerlendirememiş, pratiği çok genel ele almıştır ve güçlerimizi doğru değerlendirip ta-



Yine çok cesurca eylem girişimleriniz de oldu, hatta fazla cesaret edilemeyecek çok şeye cesaret edildi. Ama sonuçların hiç de beklenildiği gibi olmadığını, çokça zarar verdiğini de sanıyorum kendi pratiğinizde derin acı ve öfkeyle dile getiriyorsunuz. Anlayışta derin olamamanın nedeni, savaşın önce anlayışta ve ruhta kazanılamayışıdır. Zaten genelde Kürt sorununun çıkmazı burada, önderlik çıkmazı burada, militanın temel çıkmazı yine burada.

İLKİN ANLAYIŞTA ZAFER KAZANACAKSINIZ

Sizler de, değerlendirmelerde dile getiriyorsunuz. Hemen her temel konuda ne kadar abartılı, subjektif, önyargılı ve gerçeklerin dışında yaşadığınızı rahatlıkla söyleyebiliyorsunuz. Savaşta bunlar ölüm demektir. Çok önemli hayati konularda bu kadar yetersiz kalmak; tesadüfen, kendiliğinden yaşamaktır. Savaş yaşamı bunu affetmez.

Çizginin doğruluğunu tartışmıyoruz. Zaten en ufacık böyle bir konumunuz da yok. Çizginin doğruluğu herkesçe sonuna kadar kabul ediliyor. Yine genel taktik esaslar da tartıkip edememiştir" diyeceksiniz. "Doğru bir görevlendirmeyi yapamamış ve en önemlisi de, günlük bir denetimi fazla gerçekleştirememiştir" diyeceksiniz. Bu arada herkesin pratiğe gider gitmez veya pratik dediği noktada son derece keyfi, ağzına ne gelirse söylediği, gönlü nasıl isterse öyle yaptığı, çokça gördüğümüz bir durumdur. Şimdi biz şiddetle bu durumun sıkıntısını çekiyoruz.

Kafanız çok sert. Bizim toplumsal gerçekliği tanıyorum. İnatçılık olumsuz temelde var. Olgunlaşma gereğini, kendi vicdanına danışma gereğini hiçe sayıyorsunuz. Olgun olmayı, yoldaşların yükünü hafifletmeyi gözardı ediyorsunuz. Bencillik, bireycilik, iradesizlik hayli etkili.

KİŞİLİKLERDE ANLAYIŞ VE DERİNLİK EKSİKLİĞİ VAR

Kimse dürüst olmayan niyetlerden bahsetmiyor. Burada sorun niyet değil. Sorun; iyi niyetlerin de insanı cehenneme götürdüğünü iyi bilmektir. Yine sorun; çok az çaba harcadığınız da değildir, sorun çabaların gerçekten ne kadar incelikli, amaca, mücadelenin gerçekliğine cevap verip vermediğidir. Buna güç yetirilip yetirilmediğidir. Şimdi burada "imkansızdır" gibi değerlendirmelere başvurmak istemeyiz. İmkanların her zamankinden daha fazla olduğunu hepiniz görüyorsunuz. Başarısızlıklar öyle objektif, subjektif koşulların eksikliğine de bağlanılamaz. Başarı için hepsi var. Olmayan şeyleri tespit etmeye çalışıyoruz.

Son bir aydır, sunulan geniş perspektifler var. Tekrarlamak istemiyorum. Özellikle Mayıs ayı çözümlemeleri ulaştırılmıştır. Çözümlemelerde çeşitli biçimlerde gerçeği daha da açmaya çalışıyorum. Dikkat edilirse bu, içinde yaşanılan durumu aşmak içindir. Bir ufuksuzluk var, bir derinlikten yoksunluk var. Kişilikler gerçekten olgun değil. Anlayış, ciddiyet eksikliği var. Çok kandıran, çok kestirmeden giden, iradesine hükmetmeyen, doğruluyu kestiremeyen, takip edemeyen, örgütlemeyen, denetlemeyen yığınla sorumlu kademesi ve onun önderliğinde yapılar var. Bu kişilikler başlı başına bir yüktür. Komuta ağırlıklı olarak böyle olursa, siz ne kadar çaba harcarsanız harcayın, kendinizi ne kadar beğenirseniz beğenin, bu savaşı kaybedersiniz. Şu noktayı da özenle hatırlatayım; belki çoğunuz "bu çabalarla biraz yaşadık, mücadele ettik bu kadarı da tarihidir, şereflidir" diyebilir. Belki de öyledir. Ama burada büyük bir yanılgı var. Bu nasıl yaşadığını, neyle bağlantılı yaşadığını bilmemektir. Sanırım çoğunun da yaşadığı durum budur. Rüyalarında göremedikleri bir durumu yaşıyorlar. Bunlar nasıl yaşadıklarını bilmedikleri gibi, nasıl öleceklerini de bilmiyorlar. Müthiş bir parti tarihinden habersizlik (laf düzeyinde belki bir şeyler biliyor), parti yaşamından, partinin politik düzeyinden uzaklık var. Bunun savaşa, halka yansıması daha geridir. Ama komutanımız, savaşçımız kendisinden razı. Daha dün nefes alamazken, aşağılanan birisiyken, belki de bir sigaralık kadar yaşamı örgütleyemeyecek durumdayken, şimdi geniş yetkileri görünce sarhoş oluyor. Biz buna erken iktidarlaşma, otoriteleşme hastalığı dedik ve bu çok yaygın yaşanıyor.

ERKEN İKTİDARLAŞMA HASTALIĞI KAYBETTİRİYOR

Sanıyorum sizlerde alçakgönüllülük de epey aşınmış. Haddini bilmeme, bizim bile çok üstümüzde haddini, olgunluğu aşma ve kendini kaybetme var. Şimdi bu kişilik er-geç problem olacak. Bağlılık düzeyi doğru geliştirilemiyor. Temel gerçeklere, önderlik gerçeğine, parti gerçeğine son derece keyfi yaklaşım ve bizi kendine tabi tutma var. Ben bunu daha önceleri defalarca vurguladım. Tamam size hizmet edeyim dedim, ama bir önderlik gerçeği var; ona uymayı da hepinizin bilmesi gerekir. Bu gerçek bir sınıf mücadelesidir, aynı zamanda bir ulusal mücadeledir. Bir birey partiyi, ulusal otoriteyi bu kadar zorlamamalı. Bu kadar keyfine tabi tutmamalı. Tam tersine kendisini temel kurumlara, ulusal değerlere, sınıf çizgisine tabi tutmayı bilmelidir. Bilirse bir partili, kadrodur.

Şimdi öyle anlaşılıyor ki, birçok kadromuz beni bile sıradan bir çalışan gibi değerlendiriyor, hem de farkında olmadan. Nasıl hizmeti değerlendireceğini de bilmiyor. Üstüne yatıyor. Yüzlerce parti çalışanı, savaşmak için gelen savaşçılar var. Onlara hiçbir hizmeti olmadan, hiçbir ilerleme imkanı vermeden partinin binbir emekle kazandırdığı değerleri; morali, silahı, çaba düzeyini köreltiyor, çarçur ediyor ve "bu benim hakkım" diyor. İşte erken iktidar hastalığı budur. Kendini kaybetme dediğimiz olay budur. Düşünün bu kişi, yüz kişiyi örgütleyememiştir. Yüz kişinin, elli kişinin başındadır, ama emeğiyle değil, partiden aldığı yetkiyle başındadır. Şimdi gerçek bir hastalığınız burada.

Hepinize soruyorum: Emeğiyle gerçek komutayı hak eden kaç kişi var? Bu yetki gasbı, yetkiye dayanarak yaşama hastalığının esası nereden ileri geliyor? Emekle kazanılmamış bir kurum, bir yetki, ancak gasp edilir. Ve onu savunmak, ondan düşmemek için de her türlü entrikayla, küçük-burjuva oyunlarıyla, köylü kurnazlığıyla, çeşitli apolitik yöntemlerle kendilerini savunmaya çalışırlar.

Çoğunuzun yaşadığı durum budur. Belki bunu tam anlamak istemezsiniz. Çünkü bu, biraz da yaşadığınız gerçeğe parmak basmak oluyor. Tepki duyuyorsunuz; doğaldır tepki duymanız. Çünkü siz geldiğiniz toplumsal şekillenmeyi savunmak zorundasınız. Bu da içimizdeki sınıf savaşımı oluyor. Ama haksızsınız. Şehitlerin partisi, halkın birleşik emekleriniz partisi, çok değerli ve adsız kahramanların çabası sonucu siz bu yetkiyi elde bulunduruyorsunuz. Dolayısıyla bu değerlere ne kadar layık olursanız, temsil yetkiniz o kadar anlamlıdır. Yok, yetkiyi kötü kullanıyor, fazla ilerletmeden kullanıyor, birimi çok ucuzca harcıyor! Şimdi dikkat edilirse bu cinayetten daha kötüdür ve bu durumlar az yaşanmıyor.

KENDİMDEN BİLE RAZI DEĞİLİM

Tekrar vurgulayayım, burada niyetler önemli değildir. Kaba, hamalvari çabalar da önemli değildir. Gerçek bir yönetici misin? Yetkiye gerekli karşılığı verebiliyor musun? Gerçekten bir ilerlemeye yol açtın mı? Komutanlığı bu biçimde kullandın mı? Eğer öyleysen doğrusun. Sana yetki, komutanlık layıktır. Değilsen suç işliyorsun. Suçu işlemek için kendini ya ıslah edeceksin, ya da görevi layık olana vereceksin. Örneğin baktınız bir komuta layık olamıyor, kendiniz de olamıyorsunuz, açın kendinizi toplantılara, yoldaşlar topluluğuna, karar aldırın ve "ben de sıradan bir savaşçıyım, yeni bir komuta gelişimi üzerine karar alalım" deyin. Ben bile burada bulunduğum her topluluğa şunu soruyorum: "Benim çalışmalarımı beğeniyor musunuz? Benden razı mısınız?" Hatta şunu da söylüyorum: "Kendimi nasıl daha iyi çalıştırayım? Daha yaratıcı olabilmem için önerileriniz nelerdir?" Bu günlük olarak, sıkça uyguladığım bir tarzdır. Yani kendimden bile razı değilim.

Bana bu soruların cevabının verilmesini istiyorum. Ama şimdi sizlere bakıyorum, bir kişiye bir soru sordurma hakkı bile tanımıyorsunuz. Hatta yerinde bir eleştiri yapıldığında, insanı doğduğuna pişman ettiriyorsunuz. Bu örgütü durdurur, bu ordulaş-

tırmayı durdurur. Çoğunuz bu durumu yaşıyorsunuz. Bir eleştiriden küsen var. Ayıptır bunlar; öyle bilmem çizgi aşınmasından öteye, tek kelimeyle ahlaki açıdan bile çok terbiyesizliği ifade eder. Düşünün, içinizde komutasını zorla yapıya dayatmayan kaç kişi var? Halbuki günlük olarak yapının hemen her gün seçebildiği veya "uygundur" diyebildiği bir komuta düzeyinde seyretmelisiniz. Bunun tarz ve havasını artık yapıya kabul ettirebilmelisiniz. Hem de yürekten; zoraki ve kurnazlıkla değil. Bu noktada tam parti ölçüleri, askeri ölçüler tutturulmazsa kişilikleriniz bizim için en gerici bir sınıf savaşı olacaktır. Nitekim aile-kabile anlayışları az dayatılmıyor. Ahbap-çavuşluk yaklaşımları, köylü kurnazlıkları, küçük-burjuva ukalalıkları az dayatılmıyor. Bizim gerçek kayıp nedenlerimiz bunlardır. Bunlar, büyük çabaların büyük başarılara gidemeyişin en temel iç nedenleridir.

KAZANÇ VE KAYIP BİLANÇONUZU İLKİN VİCDANINIZA SORACAKSINIZ

Anlamanızın önemini tekrar vurguluyorum. Son çözümlemeler bu anlama işini geliştirmek içindir. Sizden artık olgunluk ve ciddiyet bekliyoruz. Gerçekler karşısında son derece duyarlı ve gerekeni nasıl ele almasını bilen kişilikler bekliyoruz. Lafla birbirimizi idare etmeye ihtiyacımız yok. Devrimcilikte idarecilik en kötü oportünizmdir. Gerçekten işin ihtiyacına cevap verebiliyor musunuz? Gerçekten işleri başarıyla yürütebildiğinize emin misiniz? Ben kendime her gün şu soruları soruyorum; "bugün ne yaptım" diye yüreğime, vicdanıma soruyorum. "Hayırlı bir iş yaptım" diyorsam o gün biraz rahatım. Somut yaptığım işler var. "Şuraya ulaştım, buraya ulaştım, şu faydalı işi yaptım, bu faydalı işi yaptım" diyorum. Bu beni biraz tatmin ediyor. En azından yiyeceğim yemeği veya kendime yaşama hakkını layık görüyorum. Şimdi bu sizler için daha da önemli. Günlük olarak başarıda seyrediyor musunuz, etmiyor musunuz? Kazanç-kayıp bilançonuz nedir? Vicdanınıza her gün bunu sormak durumundasınız. Vicdansızlık bir devrimci için en tehlikeli durumdur. Hesap vermeden (çevresine, vicdanına) yaşamak, her türlü kötülüğün temelidir. "Yetkim var dayanırım, bastırır yaşarım!" Her türlü bürokratik saplantılar böyle çıkar ortaya. Her türlü egemen sömürücü sınıf eğilimi, bu anlayışla ortaya çıkar. Kocaman bir sınıflaşma, sömürgecilik böyle başlamıştır. Sizde de bunun belirtileri az değil.

İşte partinin demokratik, sosyalist niteliğini, bu kişilik yaklaşımları zorluyor. Defalarca söyledik; niyet ne olursa olsun bu bir parti içi savaştır. Ama biz de partimizin emek niteliğini, çizgide yansımış biçimiyle amansız savunmak zorundayız. Parti içine gelmişsen kendini içinde erit. Başka sınıftan gelmişsen yine kendini erit. Ağalık yapmak istiyorsan, burası ağalık yeri değil; köylülük, küçük-burjuvalık yapmak istiyorsan veya herhangi bir keyfi tutum içinde yaşamak istiyorsan, burası öyle bir yer değildir. Bunu anlamak gerekiyor. Buranın bir kuruşu, bir fişeği büyük kan bedeli sonucunda, inanılmaz bir çalışma sürecinin sonucunda ortaya çıkmıştır. Layıksan kullan, layık değilsen yaklaşma. Eğitim gerekiyorsa eğit kendini, hazır değilsen hazırla.

Bütün bir halkın yüreği olduğumuzu, nereden nereye getirdiğimizi biliyorsunuz. Dolayısıyla beni yanlış taklit etmeye hiç gerek yok. Bir halkla, bir ulusla, bir insanlıkla yaşamayı bilenlerdeniz.

Ama "hazırım" dediğin zaman, gerçekten ölçülerin adamı olacaksın. Böyle "yapamadım, boşa çıkarıldım" sözlerini bir daha söylemeyeceksin. Çünkü sen hazırlandın, çünkü sen bilinçli yaklaştın. Elinin ulaşabildiği görev, yetki dahilinde olan ne varsa senden sorulur ve "ben hesabını vereceğim" diyeceksin. Sağda-solda hiç ortak aramaya gerek yok. Bireysel sorumluluk, biraz böyle yerine getirilir. Ama bakıyorum, en çok kendisinden hesap sorulması gereken kişi etrafı suçluyor, hiç kendisinde kusur bulmak istemiyor. Aslında dürüsttür, iyi niyetlidir. Ben tekrar vurguluyorum; politikada iyi niyet, dürüstlük yetmez. Bizzat sebep olmadığın durumlar, kayıplar yine seni kurtarmaz. Çünkü politika ve sorumluluk, iraden dışında gelişen durumlara karşı koymayı, tedbir almayı gerektirir. Böyle yaparsan öndersin.

Çoğunuzun derin yanılgısı burada. İşte "ben üzerime düşeni kendi niyetimce yaptım, iyiydim" deniliyor. Ama binbir hilebaz, sınıf savaşımı, yine düşmanın ajanları, provokatörleri cirit atıyor. Objektif olarak toplum tahrike uğramıştır. Bunlar hepsi seni tehdit etmektedir. Senin kişiliğin bunların hepsine karşılık vermeli. Yok "bunlar benim dışımda, ben bunlara karşı sorumlu değilim" dersen, başından anlayışta savaşı kaybettin demektir. Çünkü, "sorumlu görmüyorum" dediğin anda o olumsuz etkenler, bir gün gelip senin de canına okur.

VAR OLANI, HAZIR OLANI DEĞERLENDİRMEK DEVRİMCİLİK İÇİN YETMEZ

Şimdi bütün bunları neden söylüyorum? Tekrar bir yaz sıcaklığıyla karşı karşıya geldik. Büyük zorlukları yaşadığınızı biliyorum. "Doğru dürüst kendimizi eğitemedik de" diyebilirsiniz, ama bundan sonra sanırım bu tip değerlendirmelerin fazla anlamı olmaz. Birkaç gün bile, o temiz havalarda, dağlarda düşünüp kendini gözden geçirmek yeterde artar bile. Bir birimi hizaya getirmek için birkaç gün önemle üzerinde durulması yeter. Yeter ki, amacı, azmi büyük olsun. Yeter ki, amansız bir biçimde devrimci savaşı yürüttüğüne inansın. Şimdi böyle olmazsanız gelişme sağlayamazsınız. Böyleyseniz gelişmemeniz için hiçbir neden yoktur.

Ben bu hususu, önemle anlaşılması için defalarca vurguladım. Ama hala karşıma çıkan düzey; kavrayışın sınırlı kaldığıdır. Devrimcilik bir yaratıcılıktır. Çalışmıyorsunuz değil, günlük işleri benden daha fazla yapıyorsunuz. Ama politika; devrimci eylemin kendisini yaratma eylemidir. Düşmanı yenecek ne varsa, yeni inşa için gerekli olan neyse onu yaratmaktır. Var olanı, hazır olanı değerlendirmek devrimcilik için yetmez. Kaldı ki siz var olanı, hazır olanı da layıkıyla değerlendiremiyorsunuz. Yaratma yönü de zayıf kalıyor. Şimdi bütün bunları sizden istemek, sizi aşırı zorlamak değildir. Tam tersine sizin işlerinizi kolaylaştırmak, başarı düzeyinizi yükseltmek içindir. Şimdi buna şiddetle ihtiyaç var. Kafanız çok sert. Bizim toplumsal gerçekliği tanıyorum. İnatçılık olumsuz temelde var. Olgunlaşma gereğini, kendi vicdanına danışma gereğini hiçe sayıyorsunuz. Olgun olmayı, yoldaşların yükünü hafifletmeyi gözardı ediyorsunuz. Bencillik, bireycilik, iradesizlik hayli etkili.

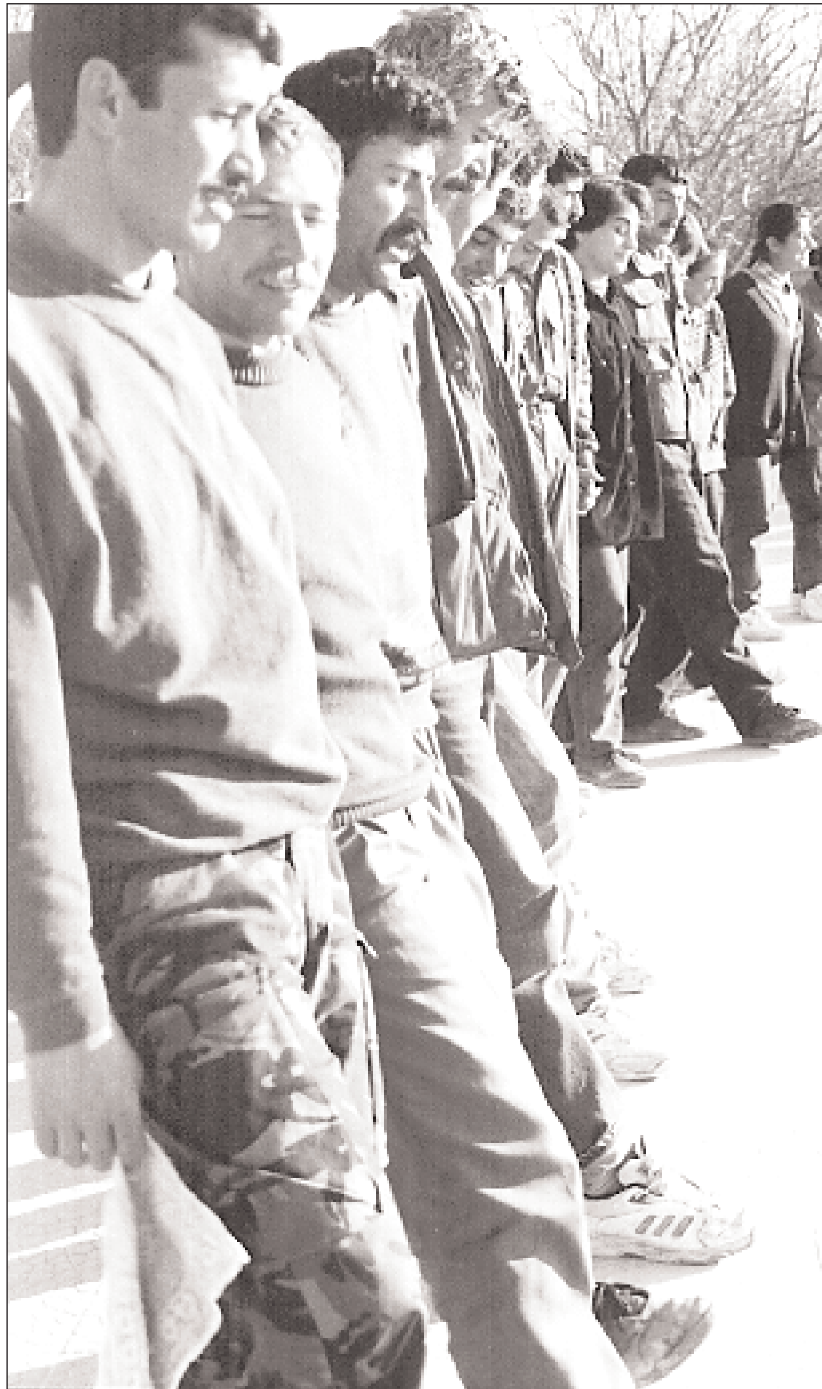
Unutmayınız ki, biz bunca genel çabalara rağmen, hala kendimizi affetmiyoruz. Yine bütün bu olasılıklara rağmen, hala şu kişinin imdadına nasıl koşalım, devrimci bir desteği nasıl sağlayalım, diye fır dönüyorum. Çoğu rahata kurulmuştur, kendi mıntıkasının düzenlemesini bile yapamıyor. Emri altında birim var, canını çıkarıyor, hal hatırını bile sormuyor. Vicdan bunun neresinde, anlayış bunun neresinde? Bu kişilik yaramazdır ve tehlikelidir. Bu kader midir? Bu vazgeçilmez midir? Hayır. Aşağılık bir durumdur, köhnemiş, kendi başına bela olmuş bir durumdur. Atılması gerekiyor. Gurur verecek olan, insana gerçek yaşam imkanı verecek olan, bunun aşılması ve yeninin yetkince kavranılmasıdır.

Vicdansızlık bir devrimci için en tehlikeli durumdur. Hesap vermeden (çevresine, vicdanına) yaşamak, her türlü kötülüğün temelidir. "Yetkim var dayanırım, bastırır yaşarım!" Her türlü bürokratik saplantılar böyle çıkar ortaya. Her türlü egemen sömürücü sınıf eğilimi, bu anlayışla ortaya çıkar. Kocaman bir sınıflaşma, sömürgecilik böyle başlamıştır. Sizde de bunun belirtileri az değil.

Dikkat ederseniz bütün bunları tekrar olsun diye söylemiyorum. Şimdi savaşın çok kritik bir aşamasındayız. İyi direnildi. Ben bunun hikayesini size anlatma gereğini duymuyorum. Siz daha iyi biliyorsunuz. Bütün parti tarihi boyunca direniş, yıl yıl direniş, bu sonbahar direnişi, kış direnişi belleğinizdedir. Kapsamlı değerlendirmelere kavuşturulmuştur. Ama yine de "eksik olan nedir"? derseniz, bu söylediğim hususlardır. Bu kadar büyük direnmenin karşılığı, böyle sıradan bir gelişme ve hatta bunca ucuz değer kaybı olmamalıydı. Nedenleri var. Bunu açıklığa kavuşturmak görevimizdir. Aksi halde gelişme durur. Olgunlaşamazsınız ve sonuçta tasfiye olmaktan kurtulamazsınız. Hala hemen her eyaletimizde yaşanan kayıplar var. Şu son bir aylık kayıplara da bir göz atmakta yarar var. Bilançolar var. Bunlar hazırlıksızlığın, keyfiliğin, kendini kandırmanın kayıplarıdır. Ciddi bir hazırlık olsa, abartılı yaklaşımlar olmasa, işte "düşman yapamaz" gibi kendi kendini kandırmaya girilmese, her şey ince elenip sıkı dokunursa, bu kayıplar yaşanır mıydı?

Bir Garzan kayıpları var. Birkaç fanatik partinin başına bela olmuş. Bunun bile farkında olmayan çok kötü bir şekillenmenin ürünü olan bazı kişilerin kontradan bile daha zarar veren tutumları sayesinde olmuştur. Bu bir kader değildir. İmkanlar genişti. Yüzü aşkın kişinin tasfiyesi, bir hiç uğruna, hiç savaşmadan kaybedildi. Bitlis'in altını üstüne getirir, yine de bu kadar kayıp vermezsin. Dikkat edin, bunlar savaşmadan verilen kayıplardır. Savaşa en gerici, en keyfi, en sorumsuz, en kendiliğindenci yaklaşım nedeniyle bu kayıplar olmuştur. Şimdi bu kişiler bunun hesabını nasıl verecekler? İdam cezalarını vermek işin çıkış yolu değil ki. Bizim daha önce bu kişiliklere hitaben, "anlayışlı olun, tarihi bir sürece layık olun, bir sorumlu, yetkili kişi olun" dedik. Fazla bir şey istemedik. Ama bu baylar gittiler, o birimlerin başına bir ağa gibi kurulmayı, köylü kurnazları, aydın ukalaları gibi kendilerini dayatmayı marifet bildiler. Komutanlığı böyle anladılar. Bir yemek için, takım takım insanları imhaya yatırdılar. Zamanında yerine getirilmeyen lojistikler nedeniyle her türlü tehlikeyi göze aldılar. En önemlisi de savaş taktiklerine hiç dikkat etmediler. Asgari düzenlemeleri, eğitimi, morali yapmadılar. Peki biz bu komutanları ne yapacağız? İmkanlar yoktu, koşullar elvermiyordu diyemezler. Hayır koşullar da, imkanlar da vardı. Ama kendilerini esas aldılar. Bizi dinlemediler. Aylarca geliştirdiğimiz çözümlemelere bir anlam vermeyi bile akıllarına getirmediler. Düşkünce bir yaşam; sigarası bol, etrafında birkaç hizmetçi-uşak olsunda, birimlerin canı çıksın. Evet bütün birimler tasfiye olurken bu kişiler birkaç ay yaşadı. Peki ben bunu yaşam mı diyeceğim? Bu yaşamı bunlar nasıl affedecekler? Partiden bu yaşamın affedilmesi nasıl beklenebilir?

Şimdi çoğunuzun yaşadığı buna benzer durumlar var. Kader değil ki; kadercilik en başta karşı çıkmamız gereken bir durumdur. Kaldı ki, olanaklarımız var. Bu özgürlük savaşçılarıyla çok işler ilerletilebilirdi, destanlar yazılabilirdi. İşte bu komutan belası veya bu keyfi tutumların yol açtığı sonuca bir küçük örnek. Yalnız bir yerde değil, birçok alanda yaşanan durum budur. Kendiniz söylüyorsunuz; bölük komutanının yaklaşımı yüzünden Dersim'de şu oldu, bilmem Erzurum'da bu oldu; Amed'de hala oluyor, Botan'da, bilmem Zağros'ta, her tarafta. Kimdir bu bölük komutanları? Kimdir bu takım komutanları? En önemlisi de daha üst düzeyde siz bunların başındasınız, bunları neden zamanında göremeyeceksiniz? Görmeden neden bunları komutan yapıyorsunuz? Görev, bunları görmektir. Adam layık değilse aylarca önce tespit edeceksin, keyfi ise sezeceksin; ben bile burada hissediyorum.



"BU DAĞLARI BEN YARATTIM" DİYEMEZSİNİZ

Bütün bunları neden söylüyorum? Size bazı gerçekleri biraz hissettirmek içindir. "Adamlarınızı tanıyın" diyorum. Kimse size "komutan olmayın" demiyor. Olun ama komutanlığın temel şartları var; yerine getirmiyorsan ne diye yetkiye sarılıp duruyorsun? Kendini neden yalan-yanlış savunuyorsun? "Darlıktır hesabı yapmama, öngörmeme" diyeceksiniz. Bir komutan hesabı yapar, öngörür, olası gelişmeleri hep düşünür. Ona göre tedbirlerini alır. Komutanlık budur. Unutma ki, sen önder geçiniyorsun. Kolay olsaydı ebem de yapardı, dedem de yapardı. Öncülüğe gerek kalmazdı. Öncüden öteye, artçı bile bu kadar zarar vermiyor. Sıradan bir köylü, eşkıya bile bu duruma düşmüyor. Sıradan bir köylü komutasına ver, bu insanlar böyle kaybolmaz. Bu değerler öyle çarçur edilemez. Bir bakın; düşmana kaptırılan maddi değerler var. Saklamayı bilmemektendir. Kimin ellerine verdiğini kestirememektendir. Para çalınıyor, ucuzundan silah kaptırılıyor. Bunlar örgütlenmeyi, denetimi bilmemenin çok açık sonuçlarıdır. En önemlisi de günlük eylem bilançolarımıza bakın, hepsi kaza-bela sonucu olan kayıplardır. Çok etkili, planlı bir eylem ne kadar gelişiyor? çok az veya istisnadır.

Bu konuları düşünün. Arkadaşlar "bize fazla düşünce derinliği gerekmez" diyorlar. Senin kendine yakıştırdığının da sonuçları bunlardır. Hepiniz ortaksınız buna. Birisi yapmış, bir

kontra çıkmış, ama sen de objektif olarak onun ortağısın. Neden kendini sonuna kadar sorumlu hissetmedin? Biz de buradayız, yıllardır nefes nefeseyiz. Halka karşı sorumluluğumuz var. Tarihi adımın bize emrettikleri var, vicdan var. Sizin gibi benim üzerimde denetim kuran da yok. Ben kendi vicdanımla baş başayım. Çok zorda, sınırlı olanaklar, alanlar dahilinde olmama rağmen, yine de işleri geriletmedim. Siz erken iktidar hastalığıyla, "bu dağları ben yarattım, bu kadar yapı benim ürünümdür" diyorsunuz. İşte o çokça bilinen bireycilik. Bir babanın evlatlarına daha fazla sahip olmak istemesi gibi bir sahiplik duygunuz var. Sanki kölelerinizmiş gibi değerlendiriyorsunuz. Hatta belki de ondan daha kötü. Çünkü ucuz harcıyorsunuz. Köle sahipleri bile kölelerini öyle ucuz elden bırakmazlar, kolay harcamazlar. Bir kölenin bile kullanılmasından daha tehlikeli kullanma tarzınız var. Burada vicdan yok, sorumluluk düzeyi zayıf olduğu için, rahatlıkla sıyırıyorsunuz kendinizi. Eğer sıyırmasaydınız, sonuna kadar vicdan, anlayış sorumluluğunu hissetseydiniz, bir kayıp olur, iki kayıp olur, üçüncüsünde tedbiri alır, çare olur ve sistemi derinleştirirdiniz. Hepsini yapamıyorsanız yapabileceğinizi yapardınız. Bu da başarı olabilirdi. Çünkü "bu iş kapasiteme göre değil, küçük veya başka bir iş" derdiniz, o zaman da herkes çok iş yapabilirdi. Kaldı ki, bu işler öyle üstesinden gelinemeyecek işler de değil.

Özgürlük akımı, gönüllüğü, otoriteyi de geliştirmeyi, işleri son derece büyük bir azimle ve fedakarlıkla yürütmeyi esas alır. Bu akımın özelliği budur. Bastırma yoktur, uzlaşma olmaz. İşin zaferi peşinde yarış vardır. Zaferi kim sağlarsa, yarışı o önde bitirir

Yıllardır savaşıp, bir manga komutanı bile olamamak ayıptır. Bu kadar gerilla tecrübesi olanlar, general bile olabilirdi. Daha doğru dürüst kendini savunmayı bile bilemeyen adam, Allah'ın zavallısıdır. Şimdi bizi bununla karşı karşıya bırakıyorsunuz. Ondan sonra çöz ha çöz. Size göre kaderdir. İşte "eski Kürt böyle gelmiş, böyle gider!" Bana göre bu ölümdür ve kader olduğuna da inanmıyorum.

Biz sıfırdan süreçler yaratmasını bildik, her gittiğimiz alanın veya sürecin nasıl ele alındığını size gösterdik. Kendi çabalarımızı biliyoruz. Parti tarihini inceleyin. Hemen her gün başlattığımız hamleler var. Öncesini göz önüne getirin. Gelişmelerin nasıl doğduğunu bilmek zor değil. Kaldı ki, örnekler daha da açımlayıcı olabilir. Her şey var. Hani hazır acentadan çıkmış bir arabaya benzetsek; kim yürütecek onu? Şoför. Şimdi şoför o kadar acemi ki, ilk kontağı açtığında, bilmem frene bastığında arabayı bir uçuruma yuvarlıyor. Birçok komutan böyledir. Sizlerin de yaptığı hazır arabayı uçuruma sürüklemektir.

Zaferin Peşinde Yarış Günüdür

Neden sizden büyük kişilikler çıkmadı? Neden kendinize soru muyorsunuz? Emrinize az savaşçı mı verdik? Az mı maddi-manevi olanak sunduk? Hayır. Savaşmakta iddialı olan için istediği kadar güç verildi. Peki kullanabildiniz mi? "Çok etkili bir savaş verdim" diyen kaç kişi var içinizde? "Bir eylemi planladım ve yürüttüm, hasabını da çok iyi verebileceğim bir eylemdi" diyen çok az kişi var aranızda. Hatta böyle düşünen yok. Hep suçu başkasına yığmak var.

Artık kendine güvenenler "ben varım" desin. Çok iyi savaşmak isteyen varsa, onlara yetkiyi verin. Hiç olmazsa kolaylık sağlayın. Yapmak isteyenler vardır. Burada yetki gaspı, yetki tıkanıklığı son derece olumsuz sonuçlar yaratır. Bizim savaş çizgimizde herkes fedai gibidir ve herkes müthiş savaşmak ister. Ama yetkiyi gasp eden anlayış bunu durduruyor. İşte sınıf savaşı ve hem de farkında olmayarak. Ama dediğim gibi, bunca yıl savaşanların çok ileri düzeyde bir komutayı tutturamamaları kendi yetmezliğindendir. Sorun dışında değil, partiden de kaynaklanmıyor. Kendi kişiliğine sevdalandığı için, çözmediği için, eğitmediği için hem kaybediyor, hem de kaybettiriyor. Bunu anlamak gerekiyor. Sağa-sola, fukaraya suçu bulaştırmaya gerek yok. Dikkat ederseniz esas itibariyle herkes sorumludur. Durmadan tartışıyorsunuz. İşte uzlaşmacılık, boyuneğmecilik, bastırmacılık, bütün eski sömürücü, baskıcı düzenlerden kalma özelliklerdir.

Özgürlük akımı, gönüllüğü, otoriteyi de geliştirmeyi, işleri son derece büyük bir azimle ve fedakarlıkla yürütmeyi esas alır. Bu akımın özelliği budur. Bastırma yoktur, uzlaşma olmaz. İşin zaferi peşinde yarış vardır. Zaferi kim sağlarsa, yarışı o önde bitirir. Ama kendinize bakın; çoğunlukla kim parti çizgisini, fırsat ve olanakların gerisinde tutuyorsa, komutayı o işgal etmiştir. Bunu aşmak zorundayız. Bu bir kader de değil. Bu yetişmemiş, çok keyfi, çözümlenmemiş kişiliği dayatmaktır. Toplumumuzda buna köylü kurnazlığı, mahalle kabadayısı denilir. Her kentin kendine göre bir lümpenizm adı vardır. Bunu tanımıyor değiliz. Bu kişilik, parti ortamını istismar etmiştir. Yoldaşlık değerleri üzerine ucuz konmuştur. Biz bunu kabul edemeyiz. Nasıl kabul edemeyiz veya nasıl kabul edebiliriz? Artık bu, kendini kanıtlamakla olur. "Bir savaşı iyi götürüyorum, bir görevi, bir bölgeyi iyi yönetiyorum; öyle anlamsız kayıplara yol açabilecek hiçbir duruma izin vermiyorum; hakimim, sorumluluğumun farkındayım; olumsuzluklara göz açtırmıyorum; sınıf savaşımını mükemmel yürütüyorum; düşmanı mükemmel takip ediyorum; uzağı çok iyi görüyorum, planı çok iyi yaptım, hazırlık ve üslenmede fena değilim" derseniz, siz gerçekten değerli militanlar, önderler olursunuz.

Şimdi bu temelde kendinize acaba böyle sorular soruyor musunuz? Şimdiye kadar sorabildiniz mi? Eğer sormadıysanız sormanız gerekir. Böyle sormazsanız uzlaşmacılık dediğiniz, birbirini kandırma dediğiniz durum ortaya çıkar. Bu size iyilik getirir mi? Hayır. Sizi keyfiyet sahibi yapar mı? Hayır. Sizin güçlü olmanıza yol açar mı? Hayır. En kötüsü de size kaybettirir. Bu durumda ister uzlaşan, ister boyun eğen, ister eğdiren olsun hepsinin kaybına yol açar. Ben açık söyleyeyim; bunların hesabını sorarım ve nitekim sorduğumu da biliyorsunuz. Ölmezsek tekrar uygun bir günde ve zeminde "sen şurada şusun, sen şurada busun, sen şu noktada şunu yaptın, sen bu noktada buna yol açtın" diye sorarız. Tahlil gücümüz var ve hesabını soracağız.

Biliyorsunuz halkta mahşer mahkemesi" diye bir anlayış vardır. Devrim mahşerdir. İşte, mahkemesi de olacak. Neden kaçalım ki? Kaçarsak, bu, ikiyüzlülerin, münafıkların, kendini kandırmışların tarzı olur. Bunlar da her zaman kaybederler. Böyle olmamak elinizdedir. Kaldı ki, siz gerçekten çaba sahibi insanlarsınız, bu durumlara düşmeye layık insanlar değilsiniz. Ama kendinizi ciddi noktalarda kandırmanız, çok önemli hususlarda ihmalkarlığınız, özverili çalışmayı bilemeyişiniz, sizi böyle tehlikeli durumlarla yüz yüze getiriyor. Tekrar vurguluyayım ki, bu bir kader değildir.

Bizsiz de Yaşamasını Bilmelisiniz

Partimize yıllardır yapıştırılan en tehlikeli yakıştırma; "biz bu kadarını beklemiyorduk" yaklaşımıdır. 5. Kongre süreci bunu biraz daha derinlikli ele aldı. Sonuçları anladığınızı söylediniz. Ama görülen o ki, pratik uygulama hala çok sınırlı. İşte bunun aşılması için, ben bu hususları çok çarpıcı bir biçimde vurgulama zorunluluğunu duyuyorum. Ve herkes uymak zorunda. Anlayışta bu temelde kazanamazsak, başarı imkanını anlayışımıza bu biçimde kabul ettiremezsek, ayakta kalmak zordur. Şimdiye kadar yaşattım. Siz "kendiliğimizden bal gibi yaşarız" diyemezsiniz. Hayır, yaşayamazsınız. Sizi bekleyen hazin bir yenilgidir. Zaten acı acı kaybediyorsunuz. Son derece trajik kayıplarınız var. Bu önü alınamaz bir yenilgiye dönüşebilir. Dönüşmemesi için ancak bu kadar önderlik edilirse olur. Yani "ben yaşarım" anlayışına yanlış anlam vermemek gerekir. Siz yaşatılıyorsunuz; belki de farkında olmayarak. Ama yaşamalısınız. Bizsiz de yaşamalısınız.

Buna da hakkınız var. Biz sadece kolaylık sağlamak istedik. Bunu bir türlü anlamak istemiyorsunuz. Bu da eski Kürt kafasında, inatçı mı inatçı, kireçleşmiş tipinde ısrar etmektir. Bu tipin de düşman karşısında nasıl olduğunu herhalde şimdi daha iyi görüyorsunuz. "Gelişmeyelim, birbirimizi idare edelim yeter bize, ömür boyu da yeter" demek en az diğerleri kadar tehlikeli bir anlayış. Bizi emin kılacak, imha sürecinden alıkoyacak hiçbir garantimiz yok. Ben kendim için göremiyorum. Size açık söyleyeyim; sizin için hiç mi hiç yok. Bunun için halka, partiye en az sağlam bir güvence sağlayıncaya kadar amansız bir biçimde savaşmak ve mücadele etmek gereklidir. Savaşsız, mücadelesiz olmak, bu aşamada ölümün en kötüsüne hazır olmak demektir. Bu anlayış bunları görebilmeli. Dolayısıyla kendini terbiye edebilmeli.

Şimdi tekrar şu durum ortaya çıkıyor: Binbir emekle biz işleri biraz ilerletiyoruz, bir süreci kurtarıyoruz. Hiç çalışmayan "ne kadar başardım" diyor. Yalan söylüyorsun. Sen başarmadın, sen oturdun, sen kendi eğitimini bile yapmadın. Şimdi saflarımızda böyle yüzlerce kişi var. Neyin kurtarıcı çaba olduğunu, neyin yük olduğunu biraz anlamak gerekiyor. Bazıları gözü kara, hiç anlamak istemiyorlar. Bu anlamak istemeyenlere söylüyorum: Yapamıyorsanız artık çekilin. Yüksek anlama, değerlendirme gücü olmayanları neden karşınızda tutuyorsunuz? Bunlar neden kendini böyle ısrarla dayatıyor? Yapı neden kabul ediyor? Akıllı olanlar varsa, neden kabul ediyorlar? "Yok böyleleri" diyorsanız, o zaman bu durumlar neyin nesi? Bu kadar anlayışsızlık kimden sorulabilir? Bu kadar gaflet, askeri taktik gerçeklere bile uyum gücü gösterememe! Bunun sorumlusu kimdir? Kişinin kendisidir. Kader mi böyle yaptı. Hayır. Eğer size bırakılsa varacağınız sonuç "biz bize yeteriz" dersiniz. İşte bir köylü anlayışı; "bugünü de kurtardık, bin şükür" veya bir küçük dükkan sahibi; "yetkimi kurtardım, bana yeter" der.


"Mevsim sıcak, mücadele sıcak, halkın duyguları sıcak ve tüm ilişkiler sıcak."

Şimdi bunlar zaferi getirebilir mi? Size göre yeterli, ama halka göre, tarihe göre, bana göre yeterli değil. Kaldı ki, sizi de kurtarmaya yetmez. Kader midir? Değildir; peki o zaman nedir? "İşte keyfiyetimiz!" Ne keyfiyeti bu! Veya, "çaresizliğimizdir!" Peki bu ne çaresizliğidir? "Zayıflığımızdır!" Neyin zayıflığıdır?

Bunları gidermek, emek ister. Tabii ki emek harcayacaksınız. Sen hangi kişilikle karşı karşıyasın, bileceksin. "Zora gelmem!" Gelmeszen işin ne burada. "Keyfime göre yaşarım!" Git başka yerde yaşa. "Yok biraz burada ortamı buldum, hoşuma gidiyor!" Hayır, hoşuna gidiyorsa başka yere git daha iyidir. Burası savaş yeridir. Burası ucuz duyguların, keyfi tutumların yeri değildir. "Çaresizdim!" Hayır çaresizsen, çaresizler yurduna git, orada yaşa. Zayıfsan acizhaneler vardır, Darülacaze'ye git. Darülacaze'de acizce yaşa. Burası yüksek komuta özellikleri olanların, hırsı ve azmi olanların yeridir.

Binbir emekle biz işleri biraz ilerletiyoruz, bir süreci kurtarıyoruz. Hiç çalışmayan "ne kadar başardım" diyor. Yalan söylüyorsun. Sen başarmadın, sen oturdun, sen kendi eğitimini bile yapmadın. Şimdi saflarımızda böyle yüzlerce kişi var. Neyin kurtarıcı çaba olduğunu, neyin yük olduğunu biraz anlamak gerekiyor. Bazıları gözü kara, hiç anlamak istemiyorlar.

Gerçek böyle değilse her türlü hasta da yaşar, her türlü zavallı da yaşar. Hepsi aşiret-kabile usulü, "birbirimizi idare eder gideriz, ne de olsa

aşiret kökenliyiz, ne de olsa ahbap-çavuşuz, ne de olsa kandırılmışız" diyor. Şimdi bu anlayışların hiç kimseye bir hayrı olmaz. Fazla fayda etmez. Ama çoğunun yaşadığı durum budur. Yüksek komutayı tutturamama, yüksek örgütlülük, disiplin düzeyini tutturamama nedir? Bu durumlar içinde olunduğunu gösterir. Benden, bu uzlaşma düzeyinizi olduğu gibi kabul etmemi istiyorsunuz. Siz "çok yaşasın Başkanımız" deyin, ben de size "çok sevgili ahbap-çavuşlarım" diyeyim, işi idare edelim ki, götürelim. Bu doğru değil. Belki hepiniz rahatsınız, hem de birbirimizi hiç görmemecesine, ama bu iyi bir idare ediş tarzı değil. Bu uzlaşma çok kötü bir uzlaşmadır. Bunu hiçbirimiz kabul etmemeliyiz. Nasıl olur bu? Söylediğim doğrularda ısrarla olur. Gerçek komuta, savaşçı kişiliğinde ısrarda olur. Korkmadan (ben bile olsam) doğruları birbirimize dayatmakla olur. Cesur, özverili sonuç alıcılıkla, gerekirse günün yirmidört saatini bu iş için sarf ederek olur. Sizlerden bunları istemek iyiliğiniz içindir. Ama "ben bunların dışındayım" diyecek, tek bir kişi de yoktur. Kendine göre sonuçlar çıkarırsa; kendisine de, partiye de, bize de en büyük iyiliği yapmış olacaktır.

HALK BU SAVAŞTA BÜYÜK YAŞAMIN OLDUĞUNU GÖRÜYOR

Biz şimdiye kadar savaştık. Anlamsız kayıplarımız da oldu, ama şimdi çok büyük kazanabileceğimizin, savaşı kaybetmeyeceğimizin farkındayız. Halk bu savaşta büyük yaşamın olduğunu artık görüyor. Sonuna kadar inanmış. Bu bir devrim için yeterlidir. Savaşçı, sonuna kadar fedailik temelinde inanmış. Bu da çok önemli bir kazanımdır.

Bir savaşın kazanılması için ne gerekiyorsa fazlasıyla vardır. Olmayan şey nedir? Bu söylediğim hususların aşılmasıdır. Gerekli olana ulaşılmasıdır. Bu olursa, bu savaş iyi gider. Düşmanın kendisinin hizaya gelmesi kaçınılmaz olur. Yine şahadetler olur, yine zorluklar olur, ama savaş sağlama bağlanmış olur. Bu mümkündür, bizim için vazgeçilmezdir.

Dikkat edilirse, yaz sürecine girerken, köklü bir anlayış değişikliği, yaratıcılığı ve yoğunlaşmasından bahsediyoruz. Birçok düzenleme ve düzeltmeden bahsediyoruz. Bu anlayış eğer tam özümsenirse, tepeden tırnağa kadar birlikler yeniden düzeltilir, eğitilir, moral kazandırılır, üslendirilir, hareket ettirilir. Başta vurguladığım gibi, anlayış zafer için esastır. Zafer önce anlayışta kazanılır. Anlayış da böyle kazanılırsa onu pratiğe yansıtırsın ve pratik başarı da kendiliğinden gelir. Şimdi yazı böyle karşılamak istiyoruz. Yeni sürecin, gerçek hamle düzeyimizi, birçok taktik planlamanın gereklerini bu anlayış temelinde başarıyla yerine getirebiliriz. Düşmanın da yaptığı operasyonları yeterli görmesi düşünülemez. Daha da derinleştirmek isteyecektir.

Özel savaşın gidişatını zaten takip ediyorsunuz. Epey yorulmuş, yıpranmış; ama habire kendini tazeleyip yürütmek istiyor. Aslında imhayı bekliyordu. Bu gerçekleşmeyince bir kez daha deneyecektir, fakat eski gücünde de olamaz. Koşullar lehimize değişmiştir. Gerek Güney'de, gerek Kuzey'de, gerekse de Orta'da, Doğu'da, Batı'da mevziler sağlam değerlendirilecek durumdadır. Genişleyebilecek, nitelik kazanabilecek durumdadır. Yurt dışı iyi kullanılabilecek durumdadır. Hiçbir mevzide gerileme yok. Kayıplar nicelikseldir, niteliksel anlamda ciddi hiçbir darbe yenilmemiştir. Niceliksel kayıpları da küçümsemiyoruz. Kaldı ki, biz niteliksel patlama peşindeyiz. Savaşı, sonuca kadar tırmandırmayı bilmek zorundayız.

İşte bunun önü açılmıştır. Eğer düşman siyasi çözümden anlıyorsa, biz tekrar çağrımızı yineleyebiliriz, yineliyoruz. Anlamıyorsa; savaşı derinleştireceğiz, derinleştiriyoruz. İçinden geçtiğimiz sürecin anlamı budur. Uluslararası kamuoyu, mücadelemizin gereklerini daha çok anlıyor, anlayışla karşılık veriyor. Halk yılmamıştır, bağlılığını daha da geliştiriyor. Türkiye halkı da eskisi kadar bu özel savaşa alet olacak durumda değildir. O da çelişkinin özünü gittikçe daha iyi anlıyor. Dostlar da daha iyi anlıyor. Kısacası savaşın daha derinlikli yürütülmesi için koşullar epey elverişli hale gelmiştir. Mevsim, coğrafya büyük avantajlar sağlıyor.

DİLSİZİ DİLLENDİREREK, YÜREKSİZİ YÜREKLENDİREREK KOLEKTİVİZMİ UYGULUYORUM

Diyaloglar var, birbirinizle tartışma halindesiniz. Ana Karargah'la iletişimlerimiz yoğun bir biçimde sürmektedir. Kendi alan dahilinizde değerlendirmeleri gerekli olduğu kadar geliştiriyorsunuz. Bizzat her biriniz birlikler içinde bu yaklaşımı geliştirebilirsiniz. Süreci hazırlayabilirsiniz. Yeni bir sürecin gereklerine, her zamankinden daha fazla hakimiyetle yol alabilirsiniz. Biz de buna katkı olsun diye bu son değerlendirmeyi sunuyoruz.

Ve gerçekten tekrar söyleyeyim; herkes kendini sonuna kadar sorumlu görmeli. Bütün yapı özellikle alttan üste, üstten alta kadar, küçük-büyük birim ayrımı, görev ayrımı yapmadan yeniden düzenlemeye, düzeltmeye aktif bir biçimde katılmalıdır. Sonuna kadar herkesin işlere moralli, gönüllü katılımı olmalıdır. Gerekirse yeniden komuta düzenlemeleri geliştirilmelidir. Bundan da hiç kimse gocunmamalıdır. Taktik planları geliştirme, özellikle hedefleri geliştirme, savaşın doğru tarzını yakalamada herkes doğruları sonuna kadar gözetmelidir. Gafilce durumlara anında müdahale edilmelidir. Hiç kimse diğerinin hatası yüzünden kaybetmeyi kabul etmemelidir. Bu konuda herkesten anında eleştiri, tavır koyma beklenmelidir.

Daha da somut olarak yeniden yönetimlerinizi geliştiriyorsunuz. Karargah yönetimleri tek kalıyor. Bu teklik aşılmalıdır dedim. Ve birçok bölge, mıntıka yönetimleri de tek kalıyor. Belki beni tek görüyorsunuz ama öyle değil. Benim günlük olarak yoğun bir kolektivizmi yaşadığımı bilirsiniz. Dilsizi bile dillendirerek, yüreksizi bile yüreklendirerek kolektivizmi sağlıyorum. Tek değilim. Bütün bir halkın yüreği olduğumuzu, nereden nereye getirdiğimizi biliyorsunuz. Dolayısıyla beni yanlış taklit etmeye hiç gerek yok. Bir halkla, bir ulusla, bir insanlıkla yaşamayı bilenlerdeniz. Eğer (taklit demeyeyim de) uygulayacaksanız, temel özelliklerime göre uygulamak, sizin için çok önemlidir ve mutlaka büyük kazandırır. Bunu esas almalısınız.

Bunun yanında mümkün olduğunca kolektif olun. Yanıbaşınızda gerektiği kadar yardımcılar olsun, sürekli yedekleri yanıbaşınızda hazırlayın. İrtibatlar mümkün olduğunca sağlam olsun. Kendinizi tek irtibatsız, yedeksiz ve yardımcısız bırakmayın. Yine üstlenmenizin imkanları ardına kadar açılmıştır. En stratejik yerlerde üslenmeye ağırlık verin. Lojistiğinizin (geçen kış zorluklarını da göz önüne getirerek) daha şimdiden doğru bir temelde hazırlanmasını esas alın. Yine erzakı ve araç-gereci temin etmeyi de (savaşın durumunu göz önüne getirerek) son derece ihtiyatlı kullanma anlayışı temelinde değerlendirin. Büyüme sorunlarınız vardır. Önümüzdeki günlerde birçok alanda güçler hızla büyüyebilir. Büyüme kanallarını açık tutun. Mümkünse bu yaz süreci boyunca yapınızı ikiye katlamayı esas alın. Bunu da imkansız bir hedef gibi görmeyin. Yaratıcılıkla buna ulaşılabilir. Her bakımdan hedefi ikiye katlamak, eylemde, nicelikte, eğitimde, moralde kısacası bütün çalışmalarda ikiye katlanma, bir hedef olarak önünüze konulabilir.

DAĞLAR BİZİM ELİMİZDE

Kesinlikle savaşa yaklaşımımız, düşmanın dayatmak istediği koşullarda olmamalıdır. Düşman ne kadar dayatıyorsa o kadar tersine olmalıdır. Her zaman söylediğimiz gibi, beklemeyen, bilinmeyen yanıltıcı noktalarda savaşı biz dayatmalıyız. Gerilla her zaman bunun inisiyatifini elinde bulundurur. Düşmanın değil, bizim dayatmalarımız esastır. Buna ulaşın, düşmanı bizim kontrol altına almamız gerekir. Gözetim, takip ve yanıltma olmalıdır. Düşmanı temel yanılgılara götürerek, çok önemli bazı savaşları kazanabileceğinizi bir an bile göz ardı etmeyin. Belki aylar sürebilir, ama köklü yanıltarak bu gerçekleştirilebilir.

Taktik üstünlük dediğimiz durum budur. Düşman yığınak yapar, düşman bir yöntemle gelir. Siz öyle bir derinlik, öyle bir yanıltmayı sağlayın ki, üç ay sonra, altı ay sonra büyük bir bölgeyi ve onun savaşımını kazanmış olasınız. Taktik önderlik biraz budur. Böylece düşmanın dayattığı günlük çatışma biçimleri (ben demiyorum karşılanmaz, karşılık verilmez, verilir de) hep onun istediği gibi olmaz. Tam da bu noktada biz yanıltabiliriz. Dağlar bizim elimizdedir. Bizim nicelik avantajımız, dezavantaj değil, avantajdır. Düşmanın kalabalığı avantaj değil, dezavantajdır. Yani hepsini tersine çevirebiliriz. Gerçek bir taktik önderlik, bütün birimler için mümkündür. Küçük bir birim bile büyük bir düşman birimiyle uğraşabilir.

Bunun yanında sürpriz hedefler, sürpriz baskınlar teşkil edebilirsiniz. Kentler var. Kentler meselesini göz önüne getirebiliriz. Sürpriz yol kesmeler olabilir. Sürpriz özelliği kesinlikle göz önüne getirmelisiniz. Bilinen, beklenen eylem biçimleri değil, düşmanın bilmediği sürpriz çıkışlar daha başarılı sonuçlar alabilir. Ama gerçekten tam yanıltarak bu sürpriz kural uygulanabilir. Bunun yanında, düşmanı düzenli olarak da çekebiliriz, düşürebiliriz.

Kısacası bu dönemde savaşın tarzında derinliği yaklayabilirsiniz. Gerçekten mevcut birimlerle bile çok önemli bazı savaşları kazanmanız işten bile değildir. Bütün bunlar alçakgönüllülük ister. Bu abartısız, çok gerçekçi olduğu kadar, amansız bir iradenin sahibi olmakla mümkündür. Yapının ruhu, beyni, yüreği olmakla mümkündür. Derin bir yoldaşlık sevgisiyle mümkündür. Büyük bir hassasiyetin sahibi olmakla mümkündür. Bu temelde biz bu tartışma, düzeltme sürecini tamamlamak ve oldukça fırtınalı diyebileceğimiz bir süreci yaratmak istiyoruz. Sonuna kadar iddialı olmalısınız. Sonuna kadar kendinize güvenmelisiniz ve sonuna kadar da ayırt edici, yapıcı, yaratıcı olmayı esas almalısınız. Böyle olursa (evet her zaman kayıp da olabilir ama) bu savaşı biz bir adım daha ilerletir ve kesin kazanmasını biliriz.

Ben bu temelde tekrar çalışmalarınızda üstün başarılar diliyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

22 Mayıs 1995

NASIL YAŞAMALI?

Uğraştırıyorsunuz

Bazı büyük işleri yapıp yapamayacağınızı kestirmek zor oluyor. Gerçekten de bizimle kafa kafaya verip bazı büyük işler çevirmek istediğini söyleyen kimse ortaya çıkmıyor. Gözler hep yanlış yere çevriliyor, asıl zaptedilmesi gerekenin üzerine nasıl yürüneceği bilinmiyor. Bize bir komuta grubunun gerekliliği çok açık olduğu halde, sorun en çok da bunun ortaya çıkmamasında kendini gösteriyor. Bizim yıllardan beri arzu ettiğimiz, gerçek bir devrimci komuta kademesini yaratmaktır. Bugün en çok çakılıp kaldığımız bu husus olmaktadır. Hala uğraştığımız sorunlar incir çekirdeğini dolduramaz sorunlardır veya uğraştırıldığımız sorunlar bu kadar çapsız kalmaktadır. Mücadeleciliğin bizim için tek yaşam yolu olduğu çok açıktır. Ama bu mücadelecilikte de bu kadar çarpılmanız ve çakılmanız düşündürücüdür. Mücadeleci kişilik çok az gelişiyor veya çok çarpık, çok çakılmış bir mücadeleci kişilik görülüyor. Bu da büyük engeller ortaya çıkarıyor.

Halbuki biz altın değerinde bir yaşamı savaşla yaratmak istiyoruz. Ben hala yaşamın büyük kavgasını sürdürüyorum, uyumak bile istemiyorum. Sizin yaşama karşı çok az iddianız var. Yaşamın daha fazla yaşanılır hale gelebilmesi için gerekli olana ulaşılmıyor. Tutku ve biçim zayıflığı, özden yoksunluk çok etkili. Buna rağmen bu yaşam sanatını da kesin anlamak durumundasınız. Bir defa yaşamı müthiş sevmek gerekir. Yaşamı sevmek kadar, savaşımını vermek gerekir. Bu hususlar bizde düşmanın bütünüyle yok ettiği hususlardır. Ben yaşamı biraz daha sevebilmek için bu mücadeleyi göze aldım ve yaşam olanaklarını ortaya çıkardım. Siz hala körcesine veya bir çırpıda elden kaçıracak kadar yaşam karşısında zayıf ve çözümsüzsünüz. Yaşamak güzel bir şeydir denilir, ama bu savaşla olur. Onu da siz bilmiyorsunuz. Askerileşmeye karşı direnme var. Bunca yıldır sorun hala askerileşme sorunudur. Bu konuda ayrıntı gibi gözüken, ama tümüyle bir tepki olan davranışlar var. Kendisi için askerileşmeden kaçıyorlar. Bu belalı bir gelişim durumudur. Sizi idare etmek dünyanın en zor işi. Zaten şu anda önderliğin en büyük sorunu sizi bu halinizle idare etmektir. Yıllardır askerlik dersini veriyorum, bir komutan ortaya çıkaramadık. Bu durum benim yeteneksizliğimden kaynaklanmış olsaydı, kendimi bin defa halletmiş olurdum.

Benim ordulaşma için ortaya çıkardığım olanakların bir örneği daha tarihte yoktur. Araştırın tarihi, böyle çalışan birini bulamazsınız. Askerileşme güç, kuvvet kaynağı olmaktır. Aslında partileşme de budur, devrimcilik de budur. Bizde partileşmek, askerileşmektir. Egemen olma istemi zayıftır veya egemen olmanın adeta en çarpık, en düşkün ve en düşürücü biçimlerine çakılma var. Doğru bir egemenlik olayına yönelme söz konusu olduğunda, yaklaşımlarıyla bin defa uzaklaştırıyorlar. İktidar yürüyüşünü engelliyorlar. Böyle bir sorun var. Ama hiçbiri de bunun neden böyle olduğunu kendine sormuyor. Aslında egemen olma olanağını biraz ben yaratıyorum. Dikkat ederseniz, hiç çaktırmadan çoğunuza egemen olma ruhu, konuşma ruhu, söz ruhu veriyoruz. Fakat bunu bir halk iktidarına dönüştürmek, bir toplumsal ve ulusal olaya dönüştürmek söz konusu olduğunda, hepsi köylü oğlu köylü kalıyor. Bütün komutanlar böyle, askerler zaten onlardan daha da beter. Çünkü öyle olmaları hoşlarına gidiyor.

Abdullah ÖCALAN

Mustafa Karasu yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştiri raporu

"İnanç ve inatla büyük yüklenerek sonuç alacağım"

1974 yılının sonunda Parti Önderliği'nin konuşması ve benim gruba fiilen katılmamdan bu yana 20 yıl geçti. Bu düzeyde bir platforma ilk defa özeleştiri veriyorum. Cezaevi süreci ile ilgili 1992 yılında bir rapor yazmıştım. Cezaevi koşullarında yazdığım bu rapor yetersizdi. Bu raporu katılışımdan başlayarak bu güne kadarki süreci içerecek düzeyde yazıyorum.

Ailem yarısı Türk, yarısı Kürt olan bir köyde Türk ağalarının çiftçiliğini yaparak yaşamaktadır. İlkokula başlamadan önce aile Sivas'a yerleşiyor. Babam demiryolu ve toprak komisyonu kurumlarında işçilik yapıyor. Ben ortaokuldayken Almanya'ya işçi olarak gidiyor. Üçü kız dört kardeşiz, çocukların en büyüğü benim. Liseyi İstanbul'da yatılı okulu okudum.

Babamın hem devlet kurumlarında işçi olarak çalışması, hem de kemalizmin Aleviler üzerindeki etkisinden dolayı bizlerin de kemalizmden etkilenmemize zemin olmuştur. Bununla birlikte Türklerin yaşadıkları mahallelere yerleşmemiz, okullardaki eğitimin ağır kemalist etki bizde kemalizm ve onun yarattığı kişilik özelliklerini önemli oranda yerleştirmişti.

Kemalizm bir taraftan inkarcı bir etki yaratırken, diğer taraftan köyün Türk-Kürt karışık olması, Kürtlüğün farklı olduğunu gösteriyor ve Türklere sıcak duygular beslememi sağlıyordu. Düşünce dünyamın kemalist olmasından dolayı Kürtlüğü de Türklükle birlikte görme, yani aynı görme durumunu yarattı. Türk-Kürt konusunda bir çelişkiyi yaşamam, ama kemalist düşünce nedeniyle ayrı görmediğim, hatta inkarcı yaklaşımın ağır bastığı gerçeği söz konusudur.

1969'dan sonra İstanbul'da gelişen devrimci hareket beni etkiliyordu. Hem ezilenlerden yana olmaları, hem de emperyalizm ve dış güçlere karşı olmaları sempatimi artırıyordu. Kemalizm, emperyalizm ve dış güçlere karşı zafer kazanmış, şimdi de devrimci güçler bunu yapıyordu. Bu beni gelişmeleri izlemeye götürüyordu. Lise son sınıfta okurken 12 Mart darbesi oldu. Bu süreç beni devrimci gençlik mücadelesiyle daha da yakınlaştırdı. Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir'i okulun karşısındaki hastanede yaralı görmem ve bunlara sedyelerdeyken bile tehlikeli gözüyle bakmaları, benim devrimcilerle bir olma duygumu geliştirdi.

Liseyi bitirince 1972 yılında Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kayıt yaptırdım. Devrimci hareket ezilmiş ancak ben okulda, okulun yurdunda bu tartışmalara çok canlı ve ilgi düzeyi yüksek bir biçimde katılıyordum. Ancak hem okulun kemalizmin önemli ideolojik merkezlerinden olması, hem de Türk solunun kemalist özü, devrimci mücadeleye fazlasıyla ilgili yaklaşmama rağmen, asıl olan kemalist düşünce benim yönümü belirlimekteydi.

1973 yılında THKO ile tanıştım. THKO ile ilişkisi olan biri bizi THKO'lulara anlatmış. Benimle birlikte üç kişi gittik konuştuk. Bu konuşmadan sonra kadro düzeyinde olmasa da ilişkim oldu. O zaman Türkiye Devriminin Yolu adlı bir kitapçık okuduk. Savunduklarımız bu çerçevede oluyordu. 1974'ün sonuna kadar afiş, pullama, broşür dağıtma gibi çabalarımız oldu. Daha çok da Denizlerin mücadelesini anlatıyordum. En fazla hoşuma giden slogan ise idama giderken söyledikleri "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği"ydi. Bu sloganı, hem kemalizmin Kürdü Türk gören düşüncesine uygun düştüğünden, hem de Kürtlüğümün biraz da olsa farkında olmam nedeniyle benimsiyordum. THKO ile ilişkim olmasına rağmen bu yıllar örgüt ayrılıklarının ve kültürlerinin tabanda pek farklılaşmadığı yıllardır.

Bu yıllarda yurt ve okul çevresinde bazı Kürt öğrencilerle ilişkilerim oluyordu. Bunlar KDP ya da DDKO etkisinde olanlardı. Kürtlüğümü sorgulama anlamında olumlu etkileri olmasına rağmen, dar milliyetçi yaklaşımları bana çekici gelmiyordu.

1974 yılında daha önce tanıştığımız Dersimli arkadaşlar Apocular olarak bilinen grup içine katılmışlardı. Bunlar da benimle ilgileniyordu. Bunların Kürdistan sorununu anlatış tarzı bana daha olumlu geliyordu. Birçok konuda bu arkadaşlara hak veriyordum. Bunların düşüncelerine fazla itiraz noktalarım olmuyordu. Bu arkadaşların anlatımlarına kısa sürede hak vermemde onların Dersimli olmalarının da etkisi belirli düzeyde oldu. Dersimli olan bu arkadaşların bazılarının kişisel özellikleri de beni bu gruba yakınlaştırıyordu. 1974 yılında Kürt halkının bir ulusal kurtuluş mücadelesine ihtiyacı vardır, düşüncesi netleşmişti. Bu sorunu THKO'lularla da tartışıyordum. Bunların muğlak cevapları beni tatmin etmiyordu. Artık düşünce olarak ulusal kurtuluşçuluk ağırlığını hissettiriyordu. Bunu gören arkadaşlar benimle daha yakından ilgileniyorlardı.

1974 yılının sonlarına gelindiğinde, arkadaşların düşüncelerine tümden hak veriyordum. Ne var ki arkadaşlara tümden katılacak kararlılığı da göstermiyordum. Çünkü bu grubun devrimdeki kararlılığını görüyordum. Katılımı yaptığımda bunun sorumluluklarını yerine getirme zorunluluğu olduğunun bilincindeydim. Çünkü geliştirilen ideoloji ve teori acil görevleri de doğal olarak dayatacaktı. Bu nedenle belirli bir mesafeyi de koruyordum. Arkadaşlar ise benim düşünceye itiraz etmediğimi gördüklerinden yükleniyorlardı.

Başkan'ın benimle görüşmek istediğini belirttiler. Ben olur dedim ama kararlı bir görüşme isteğimi belirtmedim. Bu taleplerini hep geçiştirdim. Birkaç defa randevu verdim ama çeşitli bahanelerle randevulara gitmedim ya da atlattım. Çünkü böyle bir görüşme olsa reddetmeyeceğimi biliyordum. Kabul etmem demek düzenle tüm bağlarımı koparmam anlamına geliyordu. Ben ise ailenin ve benim özlemlerim olan üniversiteyi bitirme hayalini bırakmakta zorlanıyordum. Aile tüm imkanlarını bana sunmuş. Bu ilgi aile bağlarını da güçlendirmiş. Bunu kırmakta da zorlanıyordum. Apocu olduğumda bu bağı da koparmam gerektiğini görüyordum. Bu etkenlerden dolayı katılımda zorlanıyordum.

Türk solu içindeyim. Pasif değilim, aksine Ankara ortamının aktif öğrencilerindenim. Her şeyin içine girip çıkıyorum. Hiçbir şeyden geri kalmıyorum. Ama yukarıda belirttiğim düzenle bağlarım, bu faaliyetlerim nedeniyle kopmuyor. Bu yönüyle Apocular tüm Türk ve Kürt örgütlerinden farklıydı. Diğer tüm örgütler içinde hem bu bağlarımı korur, hem de en iyi militan olabilirim. 1974-75'lerde Apocular dışında tüm grupların durumu böyleydi.

Arkadaşlar bir gün bana seni arkadaşın yanına götüreceğiz dediler. Artık daha fazla oyalayamayacağımı anladım. Karar vermem gerekiyordu. Bu nedenle reddetmedim. Devrimciliği ancak bu grupla sürdürebilirdim. Yukarıda belirttiğim ikilemi birkaç aylık kaçış ve kararsızlıktan sonra gruba katılarak çözdüm.

Beni Başkan'ın kaldığı eve götürdüler. Başkan anlattı; "Ülkenin, halkın durumu bu, sen ne yapmak istiyorsun" dedi. Artık sizlerle birlikte yürüyeceğim diyerek, gruba fiilen katıldım. Daha sonra evde bulunan diğer arkadaşlar da konuştu.Onlara da aynı sözü verdim. Bu sözü verdikten sonra artık kendimi tam katmış, bugünden sonra okulu da bırakmış oluyordum. Ancak düşünce ve duyguda tümden küçük-burjuva özelliklerimden de kopmuş durumda değildim. Aileme duygusal bakışı tümden atmamıştım. Ama benim yürümem konusunda bir engel de değildi. Zaten aile ile uzun yıllardır fiilen görüşmelerimiz de pek olmuyordu.

Ankara'da grubun tüm faaliyetlerine aktif olarak katılıyordum. Bu konuda herhangi bir sorun yoktu. Ancak katılım özelliğim grubun istediği bir düzeyde performansı ve tempoyu yakalayamama sonucunu da ortaya çıkarıyordu. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi bir Kemal PİR'in katılımı gibi değildir. Her saniye devrimi düşünen bir yaşam biçimiyle, kendini katan bir duruma gelmiş değildim. Bu nedenle Ankara'dan Kürdistan'a gidişim diğer arkadaşlardan sonra ve farklı oldu.

1976 yılının yazında Antep'e gittim. Gençlik içinde yapılan bir devrimciliğe de adım atmış oluyordum. Antep'te gençlikle de yoğunca ilgilenme vardı. Artık tüm gün devrimcilik yapma ve halkla temas söz konusuydu. İlk dönemler Ankara'daki canlılık ve ataklıkta bir tıkanma görüldü. Öğrenci gençlik devrimciliğinden, halka yakın devrimci pratiğe yönelme arasındaki farktan kaynaklanıyordu. Yeni katılım öncesi karar verme sürecindeki anlayışlar pratiğime de yansıyordu. Bir proleter devrimci keskinliğinde pratiğe yönelmeme görülüyordu. Devrimci mücadelenin içindeydim ama, bir devrimcinin yaşaması gereken heyecan, duygu ve temponun uzağındaydım. Belirli bir heyecan ve duygu olsa da hala öğrenci gençliğin küçük-burjuva devrimciliği anlayışını aşmamıştım.

1976 ve 1977 yıllarında pratiğimi yukarıda belirttiğim yaklaşımlar belirlemişti. Sınıf savaşımı, mücadele keskinliğine ulaşmayan ve ortayolcu, liberal bir katılım söz konusudur. Bu durumda kendime göre bir çalışma ve sonuç ortaya çıkarıyordu.

1978 yılında katılım ve kendimi katmada bir ilerleme görülüyor. Öğrencilikten gelme alışkanlıkları atma, halka daha yakın bir pratiğe girme var. Ancak partinin taktik ve pratik yaklaşımını kavrama yetersizdir. Güncel pratik ve olayların peşine takılma ve bu temelde bir çaba söz konusu. Liberalizm ve devrimci katılım keskinliğine ulaşmada zayıflık bu dönemde de devam etmiştir. Bu dönemde yurtseverliğin ve halklaşmanın gelişmesi ise olumlu etkileyen olgular oldu. Bu yönüyle gruba gerçek katılımımı 1978 olarak değerlendirebiliriz.

1978 yılında ortaya çıkan Tekoşin olayını belirli düzeyde görme olmuştur: Olaya katılan kişilerin her konuda pratiği durdurduklarını görmeme rağmen, uyarılarımı yeterince yapmamıştım. Biraz netleşme ortaya çıkınca da pratik değil sivri yaklaşmıştım.

1978 baharında İstanbul'a gönderildim. Altı ay kadar kalmamıza rağmen, başarılı olamadık. Fazla sonuç alamayacağımız görülünce parti geri çağırdı. 1979 baharında geri döndük. 1979 yazında Diyarbakır'da askeri alan sorumlusuyken bir soygundan hemen sonra yakalandım. Yakalanış tarihi Eylül ayıdır.

Yakalanış tarihine kadarki pratiğim vasat olarak değerlendirilebilir. Kürdistan devriminin ciddiyetinin farkında değildim. Yine TC'nin Kürdistan konusundaki hassasiyetini kavramadan çok uzaktım. Sosyalizme inanç, halka bağlılık, partiye bağlılık ve devrimci coşku vardı. Ne var ki bir devrimci sorumluluğunun olgunluğu, derinliği ve kavrayışı yoktu. Bu yüzeysel bir devrimcilikti.

Cezaevine düştüğümde buradaki arkadaşların yaşam ve anlayışı parti ölçülerinden uzaktaydı. Deney ve tecrübesi olan kadrolar da yoktu. Bu durumda cezaevine girer girmez sorumluluk düzeyinde görev almam söz konusudur. Mazlum geldikten sonra da pratik sorumluluğu yürütüyordum. Daha sonra arkdaşların yoğun olduğu 1 nolu askeri cezaevine gidince de pratik sorumluluğu yürütmeye devam ettim. Bu dönemde cezaevi politikasında birçok eksiklik vardı. Sistemli bir cezaevi politikasından söz edilemez. Yakalanmalar hızlandığı için gözaltındaki tutumlar ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar en fazla uğraştıran konulardı.

Bu dönemde sorumluluğum geciktirdiği görevleri yerine getirmeye çalışıyorduk. Arkadaşlarla ilgilenme oluyor, eğitimlerine katılınıyor, sorunları çözümlenmeye çalışılıyordu. Sistemli politika eksikliği ve cezaevi konusundaki deneyimsizlik sorunların peşine takılma gibi bir durumu da ortaya çıkarıyordu. Bu dönemdeki eksik politika ve uygulamalarda benim de sorumluluğum vardır.

Bu dönemin üzerimde yarattığı etki ise olumludur. Her gün onlarca kadro, sempatizan ve taraftar geliyor. Bunların sorgulanması yapılıyor. Dışarıdaki durumu ve polisteki tutumu hakkında bilgi alınıyor. Bu durum partinin çalışmalarını, ülkedeki durumumuzu, olumlu-olumsuz yanlarımızı, kadroların ve taraftarların durumunu yakından kavramamızı getiriyordu. Yine düşmanın politikasını anlama konusunda birçok veri ortaya çıkıyordu. Dışarıdaki bir kadronun, hatta sorumlunun görmeyeceği sorunları biz görüyorduk. Ülke ve mücadele karşımızda biraz çarpık olsa da, aynada görünür gibi duruyordu. Tüm yapıyla sıkı bir ilgilenme ve ilişki içinde olmam beni, tanıma konusunda daha da avantajlı kılıyordu. Bu avantaj yalnız siyasi durumu, örgütsel durumu değil, ülkeyi ve halkı tanımada da bir derinlik ve olgunluk getiriyordu. Tüm bu sonuçlar kişiliği etkiliyordu. Devrimi daha gerçekçi kavrama, düşmanı gerçekçi kavrama, pratiği ve kendi gerçeğimi tanıma bu dönemde biraz gelişti.

12 Eylül geldiğinde cezaevlerinin durumu değişti. E-Tipi cezaevindeydik. Diğer koğuşlarla ilişkimiz kesikti. Bu dönemde cezaevi yönetimi Hayri, Mazlum ve Yıldırım Merkit'ti. Kemal cezaevindeydi ama çalışmaları arkadaşların yapmasını uygun görüyordu.

Ben bu dönemde de bulunduğum koğuşta sorumluydum. Arkadaşlardan gelen talimata göre hareket ediyorduk. Talimatları uygulama ve sorunları çözme konusunda hiçbir sorunum yoktu. Her sorunu arkadaşların belirlediği politika doğrultusunda çözüyorduk.

Cezaevinde baskılar başlayınca bir politika belirlemeye çalışıldı. Doğal olarak direnme kararı çıktı. Düşmanın hiçbir dayatmasına boyun eğmeyecektik. Karar bu oldu. Ancak bir direnişi yürütecek kapsamlı bir plan ve programdan yoksunduk. Her şeyden önce düşmanın yönelimleri, hedefi ve kapsamı konusunda yeterli tespitlerimiz yoktu.

Bu süreçte arkadaşları bir direnişe hazırlamak için eğitim, moral ve ilgiyi artırmaya çalıştık. Halka bağlılığı, devrime ve partiye inancın korunması için çaba harcadık. Her konuda arkadaşlara öncülük etmenin ve örnek olmanın bu dönemde önemli olduğunu biliyorduk. Ne var ki, bu konuda öngörü ve incelikleri yakalama ve arkadaşları bu temelde hazırlamada yetersiz kaldığımız açıktır. 1981 yılında saldırılar artınca bir direniş de gelişti. Bu direnişte de pratik sorumluluk aldım. Moral ilgi ile direnişi sürdürme çabalarına katkı sunmaya çalıştım. 1981 Mayıs ayı sonlarında biz de kurallara uyarak düşmanın dayatmalarına teslim olduk. Önder arkadaşlar da direnişi sürdüremeyince kitleyi moral bakımından ayakta tutacak dayanak kalmamıştı. Artık herkes partiye, halka ve sosyalizme olan inan-

"Parti Önderliği'ni ve partiyi tanımam bana büyük bir güç veriyordu. Ben Başkan'ın ve arkadaşların ne yapıp-edip birkaç yıl içinde mücadeleyi yükselteceklerine inanıyordum. Bu dönemde tüm değerlere bağlılığımı yüksek düzeyde tuttuğumu söyleyebilirim. Bu bizi ayakta tuttuğu gibi daha sorumlu davranmamızı da getiriyordu."

cıyla, bireysel olarak düşmanla karşı karşıya kalmıştı.

Kurallara uyulan bu dönemde örgüt hiyerarşisi ve otoritesi kalmamıştı. Herkesin bireysel özelliklerine göre bir bağlılık, otorite ve hiyerarşiyi kabul etme gerçeği vardı.

Bu dönemde de önder arkadaşlarla birlikte oldum. Aynı katta kaldığımız için ilişkilerimiz sıkı sayılabilecek düzeyde oluyordu. Bu dönemde bireysel olarak her türlü sorumluluğu duymaya çalıştım. Hatta daha hassas olmam gerektiği düşüncesindeydim. Arkadaşlar da bazı nedenlerden dolayı benim daha fazla hassas olmamı ve sorumluluk duymamı istiyorlardı. Bu temelde arkadaşların düşünce ve yaklaşımlarını dikkate alıyordum. Örgüt kavramı o anda pratikte olmasa da önder arkadaşların söyledikleri bizim için geçerliydi.

Teslim olma açık ki, bizi yiyip bitiriyordu. Kesinlikle kabullenemiyorduk. Partiye, Parti Önderliği'ne ve halka verdiğimiz sözü tutamadığımıza inanıyor ve bunun ezikliğini, acısını derinden hissediyorduk. Bu yönüyle bu dönemin her saniyesi bir kabus gibi geçmiş, bizim için zehir olmuştu.

Yalnız şunu söyleyebilirim: Eksik de olsa Parti Önderliği'ni ve partiyi tanımam bana büyük bir güç veriyordu. Ben Başkan'ın ve arkadaşların ne yapıp-edip birkaç yıl içinde mücadeleyi yükseltebeceklerine inanıyordum. Bu dönemde tüm değerlere bağlılığımı yüksek düzeyde tuttuğumu söyleyebilirim. Bu bizi ayakta tuttuğu gibi daha sorumlu davranmamızı da getiriyordu. Yalnız bu dönemde de politik olma, yaratıcı olma konusunda zayıf kalıyorduk. Soğukkanlı düşünme yerine duygularla yaklaşma söz konusu oluyordu.

1982 ölüm orucuna altı gün sonra katıldım. Bu ölüm orucunda dört arkadaşın şahadetinden sonra cezaevi idaresinin, savunma haklarınızı vereceğiz, bazı iyileştirmeler yapacağız sözünden sonra arkadaşlara durum iletilerek ölüm orucuna son verildi.

Bu ölüm orucundaki şahadetlerin cezaevi yapısı üzerinde sarsıcı ve önemli etkisi oldu. PKK şahadetler şahsında cezaevinde direnişi kazanmıştı.

Bu direnişten sonra, o koşullarda sorumluluk benim üzerime kalmıştı. Önder arkadaşların tümü şehit düşmüştü. İleri düzeyde sayılabilecek bazı arkadaşlar olsa da, birinci derecede sorumluluk alma seçimle olmasa da tutum ve yaklaşımlarla bize bırakılmıştı. Ben de sorumluluk gereği böyle bir görevi doğal olarak üstlendim. O koşullarda kendime güveniyor ve yapmam gerektiğini düşünüyordum. 1992 yılının sonunda cezaevinden çıkışa kadar bu düzeyde bir sorumluluğu sürdürdüm. Bu yıldan sonra ortaya çıkan olumsuzluklarda yönetim ve merkezlerin sorumluluğu olsa da, birinci derecede sorumlu bulunuyorum. Kararlarda ikinci derecede etkili olan arkadaş da Muzaffer Ayata oluyordu. Mehmet Şener de eğer yanımızdaysa Muzaffer'den sonra etkili olan ve benim dikkate aldığım kişiydi. Hatta 1982 ölüm orucunda iki arkadaşın ismini vermiştim. Diğer arkadaşlar gelmeyince Şener gelsin demiştim. Şener'e durumu anlatmış, arkadaşlara aktarmasını söylemiştim. Yani ölüm orucunu sonuçlandırma sürecinde düşüncesini almak istediğim ilk kişilerdendi.

Aslında 1982 ölüm orucuna daha başlanmadan önce M. Şener'e böyle bir eylemin başlatılacağı söylenmişti. Katılırım diye bir cevap vermemiş, çekindiğini ortaya koymuştu. Daha sonra Batman grubunda başlayacağını belirterek ölüm orucunun çok ilerlemiş günlerinde katılmıştı.

Bu çekinme ve oyalamacı tutumunu apolitik davranarak, değerlendiremedim. Hesaplı yaklaşımını göremedim.

1983 Eylül eyleminde bulunduğum koğuşta dört arkadaş koğuşları dolaşacaktık. Benim istemimle M. Şener'i de yanımıza alarak koğuşları gezdik. Bu, M. Şener'i yapımıza önemli bir arkadaş olarak tanıtma anlamına geliyordu.

1983 eyleminden sonra ilk defa arkadaşlarla ve koğuşlarla ilişki kurma olanakları ortaya çıkmıştı. Ortaya çıkan bu olanağı iyi değerlendiremedik. Cezaevi konusunda köklü bir değerlendirme ve bu temelde görevlendirmelere gitme olmadı. Bütün arkadaşların görüşünü alarak kolektif bir irade, kolektif bir yönetim yaratamadık. Bireyci yönetim tarzını aşamadık. Örgüt kültürü ve kolektivizmin en fazla yerleştirilmesi gereken bir zamanda sorumlulukları bir ya da birkaç kişiye bağlayarak üç yıldır yaşanan örgütsüzlüğe bu tarzımızla devam etme imkanını sağladık. 1984 Ocak'ına kadar süren önemli üç ayı değerlendirmedik. Devletin çeşitli nedenlerle geri adım atmasının yarattığı rehavetin etkisinde cezaevi gerçeğimizi ve önemli görevlerimizi göremedik. Seçimle oluşturulan üç kişilik birimde Mehmet Şenerde vardı.

1984 Ocak'ında devletin saldırısı sonucu fiili direniş ve ölüm orucu başladı. Bu eylem sırasında elbise dayatılıyor, koğuşlar direniyordu. M. Şener kendi tarafındaki tüm koğuşların sorumlusuydu. Kendi koğuşu basılıyor ve götürülüyor. Daha sonra kesinleşen bilgilerden direnen koğuşların önünde Türklük andı okuduğu, elbise giyerek idareye de elbiseyi bize kabul ettirebileceğini söylediği anlaşılmıştır. Şunu belirtmek gerekir ki, sorumlu düzeyde olan herhangi bir kişinin bu suçlardan birini işlemesi onun cezaevindeki siyasi hayatının bitmesiyle eş anlamlıdır.

Bu kişi direniş sürerken, elbise giymiş halde bulunduğumuz bölüme getirilmiş, bir arkadaşın kaldığı hücreye konulmuştu. Bu kişi bize durumun iyi olmel görevimiz bu anlayışları doğru çizgiye getirmekti. Cezaevi pratiği ve ortaya çıkardığı sonuçlar bu görevimizi yerine getiremediğimizi ortaya çıkarmıştı.

En temel zaaflarımızdan biri olan liberal tutumun, cezaevinde ağır sonuçları olmuştur. Bu zaaf devrim ve örgüt mücadelesinde keskin olamamanın ürünüdür. Düşmanın açık görüntüsüne karşı bir direnme söz konusu olsa da, düşmanın özel savaş ve rehabilite politikasına karşı direnmenin söz konusu olmadığını, sınıf mücadelesine yaklaşımda ortayolcu ve uzlaşmacı olduğumu belirtebilirim. Doğru anlayışları yerleştirmek yerine bütün yanlış anlayışları birarada tutmanın çabası içinde olundu. Ortam netleştirilmediği için kişilere karşı aldığımız tutumların doğruluğu ve yanlışlığı da net olmadı. Ortamın netsizliği sorunların çözümünü de çıkmazlara koyuyordu. Cezaevindeki sorunların bitmemesinde benim örgüte yaklaşımımın payı çok fazladır.

1984 yılından sonra örgütü kurumlaştırma, resmiyet kazandırma niyet ve çabaları olsa da hem yanlış örgüt ve yaşam anlayışları iyi mahkum edilmediğinden, hem de benim örgütü kurumlaştıracak biçimde kolektif çalışmamam, çabalarımı sonuçsuz bıraktı. Sorunları temelden çözme yerine daha çok tek tek kişilerle uğraştım. Bu uğraşmalar da daha fazla kişiyi örgüte çekmek değil, liberal bir tarzda ikna etme biçiminde oluyordu. Bunun da doğru bir tarz olmadığı açıktır. Örgütü kurumlaştıran değil, kişiselleştiren bu tarz küçük-burjuva liberal yaklaşımın yönetim tarzına yansımasıdır. Bunun iyi bir örgüt savaşçılığı olmadığı açıktır. İyi örgüt anlayışı ve savaşçılığına ulaşmadan iyi bir politikacılığa ve politika savaşçılığına ulaşılamaz. Benim kişi olamadığı, elbise giyilebileceği önerisini getirdi. Düşmanın yanından gelen ve elbise giymiş olan birisine politik davranmak ve kuşku ile bakmak gerekirken, benim tarafımdan düşüncesine değer verilen birisi olarak karşılık görmüştür. Elbise giyme önerisi daha sonra bazı arkadaşlar katılmasa da, bizlerin uygun görmesiyle giyilmiştir. Bu kararı alırken apolitik davranıldığı gibi örgütsel kurallar da tümüyle işletilmemiştir. Örgüt olmanın resmiyeti işletilememiştir. Karar daha çok birkaç arkadaşın düşüncesi doğrultusunda yapıya sunulmuş, kararda düşüncesi alınması gereken arkadaşların düşüncesi alınmamıştır.

Bu durum kendimi tüm kararları almaya hak görme ve kendini örgüt yerine koyma olarak görülebilir. Bu yönüyle Şener'le ilgili bu olumsuz tutum bana aittir. Şener de bu durumu bilerek elbise önerisini getirmişti. Çünkü benim kendi önerisini dikkate alacağımı düşünmüştü.

Yine bu eylem sürerken, bizim cezaevi dışına çıkarılma durumumuz var. Bu ihtimali göz önüne alarak Şener'e bir not yazdım. Notta "Ben gidiyorum ama artık kendimi burdaymış gibi hissedebilirim, seninle gözüm arkada kalmaz" diyordum. Şehitlerin yarattığı değerleri, bu değerleri satacak, peşkeş çekecek bir provokatöre teslim ediyordum. Bu durum, benim değerler konusunda titiz davranmadığımı bu konuda büyük bir gafleti yaşadığım açıktır.

1984 yılından sonra cezaevleri üzerindeki eski baskılar kalkmıştı. 1984 yılına kadarki uygulamalar kişilerdeki örgüt, yaşam, mücadeleye bakışta önemli aşınma getirmişti. Yöneticiler olarak terak cezaevindeki en büyük açmazım bu noktada ortaya çıkmıştır. Özcesi liberalizm örgütü kurumlaştırma yerine karışık halde bırakmıştı. Bu durum da, sorunların çözümsüz ortada kalmasına, bunun da yapıyı çürüme ve tasfiyeye açık hale gelmesine neden olmuştur. Her türlü anlayışın gezindiği bir örgüt üzerinde devrimci bir anlayış değil, tasfiyecilik gelişir. Nitekim cezaevinde ortaya çıkan her türlü yanlış eğilim, gerçeği ortaya koymuştur.

1984 15 Ağustos'undan sonra devletin cezaevleri politikası değişmişti. Daha sonra ise rehabilitasyon politikası yaşama geçirildi. 1984'teki durumun gerilla savaşıyla değiştiğini, cezaevlerindeki iyileştirmelerin bununla bağlantılı olduğunu görmemek ciddi bir yetersizlikti.

Cezaevlerine partinin verdiği değer, halkın verdiği değer sonucu burada direnişleri ağırlıklı olarak görme olurken, rehabilite ve özel savaş politikalarını da görmedik. Dışarıdaki yaklaşım, cezaevlerinin öne çıkarılması, bizde de gerçekleri görme, doğru öncülük yapma konusunda olumsuz etki yapmıştır. Cezaevlerindeki bazı eylemlerin öne çıkması, çok sözünün edilmesi bizde "iyi yapıyoruz" anlayışını getirmiştir. Bu yanılgının sürmesinde bizlerin yanılgısının belirleyici olduğu söylenebilir. 1984'ten sonraki eylemler konusundaki bu yanılgı, büyük bir savaş sürerken insanların ilgi seviyesinin düşmesine yol açmıştır. Savaştan kopan, daha iyi yaşamayı düşünen eğilim gelişti.

Bu durum, iyi bir öncü, iyi bir politikacı olamadığımızı, gelişmeleri yönlendiren değil de, gelişmelerin akışında sürüklenen olduğumuzu ortaya koyuyor.

"Dışarıdan gelen övgüler cezaevi yapısının büyük bir yanılgıyı sürdürmesine yol açıyordu. Aynı şey benim için de geçerliydi. Övgüler bizim de hoşumuza gidiyor, gerçeği görmemizde gözlerimizin önünde perde oluyordu. Zindan Konferansı bizim cesaret edemediğimiz, cesaret edip kendimize söylemediğimiz gerçekleri ortaya koymuştur."

Diyarbakır Cezaevi'nde sorunlar karşısında köklü çözüm gücü olunmaması birçok kadronun ve taraftarın yıpranarak tümden devrimden kopması ile sonuçlanmıştır. Diyarbakır Cezaevi'ndeki çözümsüzlük, sürgünlerle de tüm cezaevlerine yansımıştır. Bu nedenle birçok değerin kaybolmasında da sorumluluğumuz vardır.

Bir devrimci nasıl yaşar, bir devrimci nasıl düşünür, bir devrimci kendisini nasıl planlar konusunda yapıya olumlu bir örnek olamadığımız açıktır. Plansız, dağınık, günü birlik, keyfiyete dayanan bir yaşam, bir tempo, bir düzenleme tüm çalışmaları olduğu gibi yapıyı da olumsuz etkilemiştir. Bunun yalnız yaşamda değil, düşüncede de olumsuz etkisi olmuştur. Çünkü devrime göre planlanmamış bir yaşam cezaevlerinde daha fazla insanı düzene bağlayan bir yaşam ve düşünce dünyasına yol açar. Çünkü sıcak pratiğin arındırıcı, temizleyici avantajından yoksundur.

1980'den sonra uygulanan baskılar, kısıtlamalar biraz ortamını bulunca rahat yaşam duygularını artırmıştır. Biz bunu engelleyerek, bu çarpık ve basit duyguların önünü alarak insanları devrimci yaşama bağlamada başarısız kaldık. Bu tür eğilimlerin gelişmesini oluruna bıraktık. Hatta yanlış eylem yaklaşımları bu anlayışları kışkırttı.

Cezaevlerinde duygusallık ve kadın-erkek ilişkilerine yanlış bir yaklaşımın geliştiği de açıktı. Bunun 12 Eylül kültürü, insanları yeniden düzene bağlayan bir yaklaşım olduğu görülebilecek durumdaydı. Her konuda liberal yaklaşımın çürütücü yanında, bu eğilimlerin de çürütücü olduğunu ve etkili olduğunu söylemeliyim. Bu konulara doğru bir yaklaşım getirememememiz cezaevlerini yıpratan bir duruma yol açmıştır. Bu durum devrimci örgüt, devrimci yaşam, devrimci düşünce konularında yoğunlaşamayışımızın ürünüdür.

"Partiye bağlıyız, her şeye hazırız" gibi subjektif ve idealist yaklaşımın sonuçları ağır olmuştur. Düşünce ile yaşam arasındaki bağ bizim tarafımızdan koparılmıştır. Ne var ki, içeride düşünce olarak bağlı olduğunu söyleyen, hatta fiziki olarak direnen ve dayanıklılık gösteren birçok kişi cezaevinden çıkınca düzenin içinde eriyerek, devrimci yaşama gelmemiştir. Devrimci yaşamdan kaçmıştır. Bu sonuç bizim başarılı olamadığımızın kanıtıdır.

Bu durumu az çok görmüyor değildik. "Bu yapı dışarı çıksa devrimi tasfiye eder. İçerideki anlayışlar örgüt tasfiyeciliğine götürür" diyorduk. Ancak Zindan Konferansı'na kadar bunun ciddiyetine varmamıştık. Dışarıdan gelen övgüler cezaevi yapısının büyük bir yanılgıyı sürdürmesine yol açıyordu. Aynı şey benim için de geçerliydi. Övgüler bizim de hoşumuza gidiyor, gerçeği görmemizde gözlerimizin önünde perde oluyordu. Zindan Konferansı bizim cesaret edemediğimiz, cesaret edip kendimize söylemediğimiz gerçekleri ortaya koymuştur. Bu konferans olmasaydı cezavlerinin bu yanılgıyla bitmesi, hatta her türlü provokasyona açık olması söz konusudur.

Dikkat edilirse tüm provokatörler cezaevleri üzerine oynamak istemişlerdir. Her provokatör bize mektup yazma ihtiyacını duymuştur. En son Selim provokatörü de "iki yıl önce ben de onun gibi düşünüyordum" diyerek, bizim de bugünkü parti anlayışıyla anlaşmayabileceğimizi ima etmesi, cezaevinde ortaya çıkan anlayışlarla ilgilidir. Bizim liberal tutumumuzun ve duygusal yaklaşımımızın devrimin keskinleşmiş iradesiyle uyum gösteremeyeceğini ifade etmek istemiştir. Tüm provokatörler devrimin keskinliğiyle cezaevinde ortaya çıkan bu liberal, duygusal yaklaşım arasındaki farkı görerek ilk başta cezevini partinin karşısına çıkarmak istemişlerdir. Bize mektuplar gönderilmesi ve çağrılar yapılması bende gördükleri bu zayıflıklarla ilgilidir.

M. Şener cezaevinde bu zayıflıklarımızı en iyi biçimde kullanmıştır. Kaçtıktan sonra da bu zayıflığı kullanabileceğini düşünerek bize mektup göndermiştir.

Şu açıktır ki, M. Şener provokatörünü partinin başına bela eden bendim. Ben olmasaydım, M. Şener cezaevinde bir merkezi sorumlu olmak şurada kalsın, sıradan bir kişi olarak bile değer görmezdi. Türklük andını direniş sırasında okuduğu açığa çıkmış ve kendisine hiçbir görev (1 yıl ya da 6 ay) verme kararı alınmıştı. Böyle bir kişinin tekrar merkez üyesi olması, hatta sürgünlerden sonra birinci derecede sorumluluk yapması benim liberal ve oportünist yaklaşımımın bir ürünüdür. Herkese uyguladığım ölçüleri ona uygulamadım. M. Şener ile ilişkilerimiz kesinlikle siyasi ölçüler içinde değildi. Bu ilişkileri en doğru tanımlayan yaklaşım, ahbap-çavuşluk olarak belirtilebilir.

Durumu hem kendisi, hem ailesi açısından öyle kapalı değildir. Provokatörün ve ailesinin durumunun örtülmesi de yine benim tutumlarımla ilgilidir. M. Şener ve ailesi ile ilgili söylenenlerin üstünün örtülmesinin sorumlusu da yine benim. Hatta bu yönlü iddiada bulunanları bastırma ve soruşturma gibi tutumlarım olmuştur.

Devrimci yaklaşım, bu iddialar ne kadar doğrudur diyerek soruşturmayı gerektirirdi. Ne var ki kişisel ilişkiler, ahbap-çavuşluk, apolitik yaklaşım ve devrimci düşünme değil de kendime göre yaklaşımımı getirmiştir. Bazı ölçüleri kendime uygulamamaktır. Küçük-burjuva özerk yaklaşımın bu olayda olduğu gibi bende yaşam bulmasıdır.

Diğer yandan M. Şener kimi sorunlarda beni etkileyerek yanlış yönlendirmiştir. Tek tek hangi sorunlarda olduğunu şu anda belirtmek zordur. Bu o kadar önemli de değildir. Sonuç olarak apolitik ve devrimci ölçüleri kullanmayan kişiliğin her türlü provokasyona alet olacağı açıktır.

Kişilere yaklaşımda ölçüyü kaçırdığım olmaktadır. Bu birisinin bir olumlu yanını görüp, diğer yanını görmemek, ya da birisinin bir olumsuz tutumunu görüp olumlu yanlarını gözardı etmektir. Politik yaklaşımda bu bir zaafiyettir. M. Şener olayında diğer etkenlerin yanında bu yaklaşımın payı da olmuştur. Daha 12 Eylül'den önce benimle iyi ilişkileri bende olumlu bir yargı oluşturmuş ve bunu uzun süre sürdürmeme yol açmıştır.

M. Şener olayının bu noktaya gelmesi ve benim tutumumun M. Şener'i bu düzeyde ortaya çıkarmasında, bir örgüt olsa da yönetimde tekleşmem ve kendimde her şeye karar verme yetkisini görmemin payı büyüktür. Örgüt kuralları ve kurumlaşması olsaydı, benim Şener'e bu düzeyde zemin sunmam, Şener'in de beni bu düzeyde kullanması söz konusu olmazdı.

Şu da bir gerçek ki, aynı durumda başka bir kişi olsaydı, benim tutumum çok farklı ve sert olurdu. Bu durum, bu konuda çok ölçüsüz yaklaştığımı ortaya koymaktadır. Daha doğrusu kendi ölçülerim örgüt ölçülerinden önce gelmiştir. Bu durum kişisel ölçülerimi parti ölçüleri gibi görme gafletinden kaynaklanmaktadır. Bu yalnız M. Şener olayında değil, birçok olay ve sorunda kendini ortaya koymuştur. Kişisel ölçülerimizin etkili olması, doğal olarak parti ölçülerinin

yerleşmemesine, bu durumda ortamın sürekli muğlak kalmasına yol açmıştır. Bu ortam sorunların çözümsüz kalmasını sağlamıştır. Bizim ölçümüz yalnız sorunlarda değil, kişilerin değerlendirilmesinde de etkili olmuştur. Bu yönüyle iyi bir kadro politikasının olmadığı sonuçta da iyinin kötü, kötünün iyi olarak değerlendirildiği birçok somut örnekle de karşılaşılmıştır.

Bu tür yanılgılardaki diğer bir etken de "partiyi iyi tanıyorum, partiyi cezaevinde korumak gerekir" anlayışıdır. Parti için neyin doğru, neyin yanlış olduğunu görebilirim biçiminde bir duyguyu da yaşamaktaydım. Böyle olunca birçok konuda kendimi dayatmam da, yaşanan diğer bir gerçektir. Bu tutum kendi rolümü abartmam, devrimci biçimde değil de küçük-burjuva özerk yaklaşımı konuşturmam olmaktadır. Parti ölçüleri üzerinde durmama, kendi ölçülerimizi parti ölçüleri sanarak kendimizi parti yerine koyma yaşanmıştır.

Bir taraftan böyle bir tutum ve örgüte yaklaşım varken, diğer taraftan işleri iyi yürütemediğimi düşünerek arkadaşlara bırakma isteğim de söz konusudur. Diyarbakır'dayken de, Diyarbakır'dan ayrıldıktan sonra da bu yaklaşımım olmuştur.

Diyarbakır'da her zaman merkez birim ve birimler olmuştur. Buna rağmen kişisel etkim sürmüştür. Örgüt yerleşmeyince, örgüt otoritesi olmayınca, böyle bir kültürü yerleştirmeyince merkez varken de bizim ölçülerimiz ağırlığını hissettirmiştir. Belirli bir dönem dışında M. Şener sürekli merkezde yer almıştır. Benim onunla ilişkimi belirtmiştim. Bu durumda M. Şener'in merkezlerde ağırlığını hissettireceği açıktır. Zaten kimi özellikleriyle ağırlığını koyacağı açıktır. Yine kişileri değerlendirmede etkisi olacaktır. Nitekim olmuştur. Diyarbakır Cezaevi'nde birçok kişinin olumlanması veya olumsuz görülmesinde etkisi olmuştur.

M. Şener'e örgüt içinde belirli tepkiler vardı. Kendisini frenleyen bir pratiği vardı. Bu durum onun daha fazla ileri gitmesini önlemiştir. Bu frenlemeler olmasa daha gözükara olacak bir özelliği vardı.

Diyarbakır Cezaevi'nde örgütü işletme isteğimiz böyle bir kişinin anlayışını ve etkisini kıracak bir rol oynamamıştır. Çünkü kendisi merkezlerde etkili kişidir.

Diyarbakır Cezaevi'nde birçok merkez birim oluşmuştur. Seçim de uygulanmıştır. Ancak anlayış değişmediği, sorunlara getirilen ölçüler ve çözümler parti yaklaşımı olmadığı için herhangi bir sonuç alınamamıştır. Burada asıl olarak çözümsüz kalan ve sonuç alamayan ben oluyorum. Ben kendimi çözemediğim, kendimde sonuç alamadığım için örgütün çözüm bulmasının önü de açılmamıştır. Örgüt işleyişi de gerçek anlamda işlemeyince karışıklık bitmemiştir. Her karışıklığın yeni karışıklıklara zemin olacağı da kesindir.

Burada şunu da belirteyim; özellikle Diyarbakır Cezaevi'nden ayrıldıktan sonra sorunların yine son olarak benim bulunduğum cezaevinde bitmesi beni rahatsız ediyordu. Bir suçluluk psikolojisi içindeydim. Sorunların bende bitmesinin kolektivizmi ve inisiyatifi zayıflattığını, benim de yetersiz, temposuz, plansız çalışmamın sorunların çözümünde önemli bir zaafiyet çıkardığını görüyordum. Diğer cezaevlerinde bir yönetim oluşturmam ve karar merkezi olmaktan çıkmam iyi olacaktı. Çalışma tarzım ve yoğunlaşmam sonuç almıyordu. Hatta tıkanıklık yaratıyordu. Yönlendirme ve öncülük konusunda kendimi başarısız görüyordum.

Yukarıda belirttiğim gibi rahat değildim. Cezaevinden çıkmadan önce biriki cezaevi dışında diğer cezaevlerine başka arkadaşlar bakıyordu. Bu daha verimli bir dönemin başlangıcı oldu. Zindan Konferansı sonrası gelen talimatlar ve belgeler çalışma düzenini daha da kolektif hale getirerek örgüt ölçülerinin yerleşmesinde önemli bir adım oldu. Bizim de birçok şeyi farketmemiz Zindan Konferansı ile oldu. Niyet ne olursa olsun düşüncede, duyguda, yaşamda, çalışma tarzında bir kopuşu yaşıyorduk. Kendimize ne kadar "PKK'liyiz, iyi PKK'liyiz, eski PKK'liyiz" desek de durumun böyle olmadığı anlaşıldı. Bizim gerçeğimizin tersyüz olduğu, birçok yaklaşımın partinin değil, zindanın rehabilite politikası tarafından şekillendirildiği görüldü. Bu yönüyle herkesi sarsan, yanılgıların kurtaran bir müdahale oldu. İçimizdeki yanılgılar sarsıldı, yıkıldı. Bu temelde yapılan tartışma ve konferansları tasfiyeciliğe zemin olan yapılanmayı da sarstı. İlk önce tümünü kavramada zorlanma olsa da büyük bölümü kavrandı. Aklımıza hiç getirmediğimiz yaklaşımların politik ve örgütsel anlamını derinliğine anlamaya çalıştık. Bu kavrama, düşünce dünyasını ve birçok şeye bakışı değiştirdi. Devrime ve özel savaşa bakıştaki yanılgıları da ortaya çıkararak ufkumuzu genişletti. Cezaevi duvarlarının yarattığı darlığın aşılmasında bizi de olumlu etkiledi.

Parti dünyada hiçbir devrimci hareketin yapmadığını yapmıştı. Eğer parti bu çözümlemeleri yapmasaydı hiçbirimiz bu gaflet uykusundan uyanamazdık. Gerçeğin zaman zaman bir parçasını görür gibi olsak da bütününü görecek durumda değildik.

Bir devrimin kanunları, dinamizmi ancak bizi devrime bağlayabilirdi. Dışarıda savaş olmasa ve çözümlemeler yapılmasa tasfiyeci bir konumdan sıyrılamazdık. Ne kadar devrimci desek de, bu inançta olduğumuzu düşünsek de objektif konumumuz budur. Bu konumun içindeki düşünce dünyamız da, objektif durumumuzdan farklı değildir. Bu bağlamda direndik demenin de bir anlamı kalmıyor. Kaba direnişçilik bir şey kurtarmıyor. Özel savaşı kavramayan saptırılmış direnişçilik anlayışı ise tasfiyeciliğe zemin olmaktan kurtulamıyor.

Zindan Konferansı kararları beni ürküttü. Konferans gerçeğinde zindana bakmak bizim sorumluluğumuzun ne oduğunu orta yere serdi. Sahiplenmemiz gereken değerler ne duruma getirilmişti, bağlılık diyerek değerlere bağlanmanın sonucu ne olmuştu. Hesap veremeyecek düzeyde bir pratiğin ve sonuçlarının olduğunu görüyordum. Zindan Konferansı karşısında benim yaşadığım bu oldu. Belirli düzeyde nedenlerini de kavramıştım. Ancak yetersiz bir kavrayış söz konusuydu. Sonuçları kavramada da derinlik ve boyutluluk yetersizlik vardı.

1992 sonbaharında cezaevinden çıkıp önderlik sahasına gitmemiz cezaevi gerçeğini ve kendi gerçeğimizi daha derinlikli kavramamıza yol açtı. Parti, savaş gerçeğini, geldiğimiz noktayı kavramanın sahası oldu benim için. Partinin örgüt, deney, birikim, siyasi ve askeri düzeyi bizim uzun yıllar içeride kalmamızla karşılaştırılınca bizde yaratılan boşluğu görebildim. Bu gerçek ışığında partiyi ve önderlik gerçeğini iyi anlamak için çok etkili ve büyük yenilenme oldu. Bildiğimizi, anladığımızı sandığım kimi konularda bilmediğimizi ya da yanlış bildiğimizi gördük. Önderliğin çözümleme ve değerlendirmeleri, gerçeğimizi ve düzeyimizi yerli yerine oturttu. Kendimizi tanımada önemli ölçü oldu. Abartılı, yanılgılı yanlarımızı düzeltti ya da olduğu yere çekti.

Cezaevi pratiğimizin parti ideolijisi ve politikasını kavrama ve takip etmedeki zayıflığın ürünü olduğu ayrıntılı konuldu. Partiyi ve yönetim tarzını tanımada bir yanılgı içinde olunduğu, partileşme sorunumuzun bulunduğu bilince çıkarıldı.

Önderlik sahasında, aldığımız sorumlulukların ve mücadelenin özünün ağırlığını daha fazla hissetme yaşandı.

Üçbuçuk ay sonra Avrupa'ya gönderildim. Burada önemli sorumluluklar üzerimdeydi. İlk zamanlar bir ürkekliği ve tedirginliği yaşadım. Ancak mutlaka tarzımda ve yoğunlaşmada değişiklik olmalı ve bunun takipçisi olmalıyım diyordum. İlkeli olmayı, liberal olmamayı ve dinamizm yaratacak yaklaşımda bulunmayı önüme hedef koymak istiyordum. İlk dönemden sonra bir ölçü ve çizgi tutturmaya çalıştım. Örgütsel ve siyasal sorunlarda yoğunlaşma ve bunu örgüte yansıtmaya dikkat ettim.

Beraber çalıştığım arkadaşla ilişkilerimde bir liberalizm söz konusu olmuştur. Aynı yaklaşım arkadaş tarafından da bana gösterilmiştir. Uyumlu çalışma bozulmasın yaklaşımı böyle bir yetersizliği karşılıklı olarak ortaya çıkarmıştır. Sık sık beraber olduğumuz için sorunlar üzerinde tartışma, görüş alış-verişinde bulunma oluyor, ortak kararlara varıyorduk. Kararlarda bireysellik de ortaya çıkıyordu.

Bunun dışında liberal özelliğimden sıyrılmak için çaba harcadım. Yanlışlıkların, ölçüsüzlüklerin üzerine gitmeye dikkat ettim. Bu konuda belirli bir mesafe aldığımı düşünüyorum. Örgütsel ve yaşam sorunlarında, çalışma tarzında ölçüleri gözetmeye çalıştım.

Cezaevinde olmayan resmiyet konusu da ilk başlarda zorladı. Resmiyete ve biçime pek dikkat etmedim. İlişkilerde doğal oldum. Arkadaşların uyarısı, eleştirisi ve benim doğallığımın yarattığı etkiyi daha iyi görmemle bu konuda da bir ilerleme oldu. Ancak doğal davranma durumunu tümden aşmış değilim.

Legal ve tedbirsiz davranışım arkadaşlarca eleştiriliyordu. Bizim bu tarzımız ister istemez alta da yansıyordu. Son zamanlarda buna da dikkat ediyordum.

Çalışmada yine planlı olamadım. Bunun yarattığı sonuç doğal olarak verimliliğin düşmesidir. Derli-toplu çalışma tarzının tutturamam da diğer bir eksiklik olarak yaşandı. Bu tarz unutkan olma özelliğimi daha da olumsuz etkiledi.

Cezaevinde edindiğimiz alışkanlıklar Avrupa'da kendini gösteriyordu. Cezaevinde üst düzeyde yıllarca sorumluluk yapmış, çoğu zaman son kararı verme ya da inisiyatifi kullanma durumunda olmuştum. Bu süreç Avrupa'da kolektivizmi uygulamada yetersizlik olarak kendini ortaya koydu.

Avrupa'daki imkanları doğru kullandığımız söylenemez. Bazı gelişmeler bizi rehavete sokmuştur. Büyük imkanlara büyük yüklenerek büyük sonuç alma bir tarz olarak yaşanmamıştır. Mücadelenin yoğun etkisi, önemli kitle potansiyeli bizim çalışmalardaki yetersizliğimizi örten etkenler olmuştur. Avrupa'nın bu olanakları karşısında bir devrimci gibi değil, işleri yürüten bir memur gibi yaklaştığımızı belirtebilirim. Bizim tarzımız buyken, alta karşı ise tempolu çalıştırma biçiminde bir yaklaşım içinde olduk.

Devrim kaçkınlarına karşı devrim iradesini dayatmada rolümüzü oynayamadık. Merkezde olan bazı unsurlara liberal davrandığım, keskin tavrı göstermede geciktiğim olmuştur. Tümden olmasa da bu alanda yine liberal ve apolitik yaklaşımlarım görülmüştür.

Denetim, uyarı ve eleştirilerde gecikmenin yaşandığı, bazen ertelendiği veya önemsenmediği de görülmüştür. Örgütü tanıma, sorunları görme vardı, bunun yarattığı rehavetin bu yetersizlikte etkili olduğunu söyleyebiliriz.

Sorunlara çözüm getirmede, kavratmada, talimat vermede ölçüyü tam tutturamadım. Bazen çok kısa, perspektif vermeme, bazen de eğitimdeymişim gibi uzatma oluyordu. Bu tutumum pratikte kimi yetersizlikleri ortaya çıkardığı görüldü.

Metropol faaliyetleriyle ağırlıklı olarak ben ilgileniyordum. Bu konuda yoğunlaşma eksikliği içinde oldum. Yine bu alanda da plansız çalışma içine girdim. Diğer şeylerin yanında ikinci derecede ilgilendiğimiz bir alan olunca başarılı olamadık. Benim tarzım sonuç alıcı olmadı. Telefonları kullanma tehlikesi olunca ilişkiler çok kısa oluyordu. Ancak olduğundan fazla sık olması ise tehlikeleri arttırmış, nitekim kimi yakalanmalarla sonuçlanmıştır.

Avrupa faaliyetleri için pratik daha fazla irdelenebilir. Ancak anlayış düzeyindeki net çizgiler bunlar olarak görülebilir. Bir bütün olarak bu çalışma pratiği için vasat bir pratik diyebilirim.

"Bir devrimci gibi büyük düşünme, büyük heyecan duyma, büyük görevlerin ve hedeflerin sahibi ve insanı olma görülmemiştir. Vasatın üstüne çıkmama tutuculuğu yaşanmıştır. Yaptıklarımı yeterli görme gibi kendimi devrime göre değil de, kendimi devrim içinde tutacak bir ölçüye göre pratiğin sahibi olduğum söylenebilir."

Bu alan uzun yıllardan sonra benim için ilk pratik politika alanı oldu. Avrupa alanı, kurumları, çalışma sahası, bir pratikleşme sahasıdır. Bir devlet gibi her alanı ve ilişkileri kendi içinde taşıyor. Bu yönüyle benim kendimi tanımam için önemli bir deney oldu. Bu alanı benim için tanınan önemli bir fırsat olarak görüyorum. Değerlendirebilirsem uzun cezaevi yaşamının yanında ayrı bir tecrübe ve birikim olarak olumlu etkileri mutlaka olacaktır.

Benim asıl dönüşüm ve gelişim dinamizmim cezaevi pratiği eleştirisindedir. Olumluyu daha çok bu pratiğin eleştirisi ve değerlendirmesinden çıkaracağım. Nitekim bu pratiği kavradıkça yenilenme ve kendimi daha nasıl verimli kılabilirim konusunda bilinç ve netleşme artmaktadır.

Cezaevi pratiğim özet olarak şöyledir: Değerlere sahip çıkmamak, görevlere sahip çıkmamak, sahip çıkılmadığı gibi apolitik ve özerk bir yaklaşımla provokasyona peşkeş çekmektir.

Şehitlerin yarattığı değerler vardır. Binlerce kitle vardır. Bunları karşı-devrim karşısında nasıl koruruz düşüncesi bizde gelişmedi. Kitleyi ve yapıyı koruma çok kaba anlaşıldı. İşte "cezaevinde partiye bağlılıklarını korusunlar yeter" anlayışı ortaya çıktı. Cezaevindeki rehabilite ve aşınma süreci karşısında bu yaklaşımın tasfiyeci bir yapılanma ortaya çıkaracağı açıktır.

Hem rehabiliteyi kavrayamayınca hem de iyi bir örgüt oturtamayınca kitle özel savaşın değirmeni içinde korumasız bırakılmış oldu.

Bir devrimci bu kadar kitleye karşı bir sorumluluk duyar, bu kadar kitlenin bir devrimi başarıya götüreceğini düşünerek büyük çalışır, büyük davranır. Bizim cüce kaldığımız görüldü. Karşıdevrim karşısında savaşacak kapasite ve öngörüde olmadığımız anlaşıldı.

Bu kitleye sahiplenilmedi, devrimin değerlerine sahiplenilmedi. Hiçbir insana ve devrimciye sunulmayacak imkan bize sunuldu.Yetki bize verildi. Ama biz bu görevlerin uzağında durduk. Hem sorumluluk duyduk, hem gereklerini yerine getirmedik. Bu pratik partiye de, devrime de pahalıya mal oldu.

Bu kadar değerlere sahiplenme olmazken, yine de kendimize iyi konumdaymışız gibi yanılgılı yaklaştık. Kendimizi parti ölçülerine göre, bize teslim olmuş değerlere karşı yaklaşımımıza göre değil de, dışımızdaki kişilere göre değerlendirme söz konusu oldu. Belki bunu açık söylemiyorduk, açık düşünmüyorduk ama, kendimize karşı bir razılığımız olduğuna göre, bunun kendimizin başkalarına göre kıyaslanmasından ortaya çıkacağı açıktır.

Bu yaklaşımın devrimci sorumlulukla, devrimci yaklaşımla değil, bireyci bir yaklaşımla açıklanabilir.

Diğer bir özelliğimiz de kaba direnişçilik ve liberalizmin ortaya çıkardığı sınıf savaşımı keskinliğinden uzaklaşmamızdır. Yine devrimin temel sorunlarından uzaklaşma, gündemimizi işgal eden konuları savaş gerçeğimizden uzak olma durumu söz konusudur. PKK'nin bir sınıf savaşımı keskinliği olduğu ve tüm sorunlara savaş gerçeğine göre değer verdiği düşünülürse, bizlerin şu veya bu düzeyde rehabiliteye uğradığımızı kabul etmemiz gerekmektedir.

Sonuç olarak: Grup aşamasından bugüne yirmi yıllık bir pratiğim var. Bu yirmi yıla bakıldığında bir amatör olarak kaldığım görülecektir. Devrimin, partinin temposu ve çalışma tarzıyla değil, kendi tempom ve tarzımla özerk bir pratiğin sahibi olduğum şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Devrime ve devrimciliğe hakkını verme söz konusu değildir. Bir devrimci gibi büyük düşünme, büyük heyecan duyma, büyük görevlerin ve hedeflerin sahibi ve insanı olma görülmemiştir. Vasatın üstüne çıkmama tutuculuğu yaşanmıştır. Yaptıklarımı yeterli görme gibi kendimi devrime göre değilde, kendimi devrim içinde tutacak bir ölçüye göre pratiğin sahibi olduğum söylenebilir. Bunun da PKK devrimciliği olmadığı, önderlik gerçeğinin yanına yaklaşılmadığı biçiminde değerlendirilmesi doğrudur.

Bu yirmi yıllık süreçte parti bana birçok olanak tanıdı; bu olanaklar ve fırsatlar bir çobana dahi verilse önemli deney ve yetenekler kazanırdı. İnsanlar birçok şeyi ancak sorumluluk alırsa, fırsatlar tanınırsa görebilir ve kendilerini geliştirebilirler. Bu nedenle şunu, bunu yapamayız diyecek düzeyde bir eğitim ve birikim eksikliğinden söz edemeyiz. Bazı özgün tecrübeleri de kavrayabilecek bir kapasite söz konusudur. Sorun yüklenmek, iyi bir pratik politika çizgisini tutturmak ve bunun temposu içinde olmaktır. Böyle bir pratiğin sahibi olmak için önümde ciddi bir engel yoktur. İnanç ve inatla kendimi yeni mücadele alanında pratikleştireceğime inanıyorum. İstek, coşku ve yapma isteğinde bir düzeyi tutturduğumu düşünüyorum. Kendime güveniyorum. Parti çizgisi ve ilkelerinden sapmadan yürüyeceğime, her türlü sapma ve yanlış eğilime parti tarzı içinde anında ve zamanında müdahale edeceğime inancım vardır. Partinin her alanında bir nefer olmaya hazır olduğumu belirtebilirim. Bir ulus, bir halk ayağa kalkmıştır. Büyük bir cephe ve ordumuz vardır. Bir Kürt bireyi, bir devrimci olarak saygılı olmak bu değerlere karşı sorumluluğumu yerine getirmek vazgeçilmez bir görevdir. Bu görevden kaçmayacağım ve sonuna kadar yürüyeceğim konusunda söz verebilirim.

Bu temelde başta Parti Önderliği'ne, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, yiğit Kürdistan halkına, insanlığa ve 5. Kongre platformuna söz veriyorum.

Devrimci saygı ve selamlarımla

ŞEHİTLERİMİZ güneşin ilk ışıklarıyla ŞEHİDAN'DAN TÜM DÜNYAYA MERHABA diyecekler



Gece sessiz bir şekilde ilerliyordu. Gökyüzündeki yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Karşımızdaki dağlar parıldayan yıldızlar arasında başları sanki gökyüzüne değiyordu. Dolun içinde ışıkları yanan Tise köyü güzeldi ama boynu büküktü. Bu gece her şey güzeldi. Güzel olmayan tek şey tepede mevzilenen düşmandı. Bu güzellikler içinde tepedeki düşman bir dikeni andırıyordu. Kökünden koparmak gerekiyor bu dikeni. Zaten birazdan yoldaşlarımız bu kötü dikeni kökünden koparıp atacaklar, o zaman boynu bükük Tise'nin de başı dik olacak. Tepe güzel olacak ve orada artık çiçekler ekilecek.

Çok sabırsızdım. Gece hiç bitmiyor, sanki inat ediyordu. Gözlerimizi dört açmış, tüm dikkatlerimiz tepedeydi. Her an B-7 patlayabilirdi. Saat gece onikiyi gösteriyordu. Hala ses yoktu. Elimdeki telsizden sürekli düşmanı dinliyordum. Düşman şifreli konuşuyordu. Telsizlerini dinlediğimizi biliyorlardı. Tepedeki düşman komutanı merkeze her onbeş yirmi dakikada bir bilgi veriyordu. Bu gece bir şeylerin olacağını tahmin edemiyordu. Konuşmalarında bugünü kurtarmanın rahatlığı görülüyordu. Ama yanılıyordu. Az sonra patlayacak bomba ve silah seslerinden sonraki hallerini merak etmeye başladım.

Saatler oniki otuzu gösteriyordu. Tepedeki düşman iki defa aydınlatma mermisi attı. Ortalık gündüz gibi oluyordu. Yoksa arkadaşları mı gördüler, şüphelendiler mi? Şüphelenmedikleri kesindi, öyle bir durum olsaydı, telsizden anlardım. Herhalde tedbir için bu aydınlatma mermilerini attılar. Çobanın köpeği habire havluyordu, sanki kudurmuştu. Köpeğin havlaması arttıkça ben arkadaşların eylem yapmadan geri çekildiklerini düşünmeye başladım. Ama arkadaşlar eylemi mutlaka yapmalıydılar. O dikeni oradan kaldırıp atmalıydılar.

Düşmanın aydınlatma mermileri sönünce ortalığı ana baba gününe çeviren B-7'nin sesi geldi. Ve eylem başladı. Heyecandan yerimde duramıyordum. Arkadaşlar düşman mevzilerini yoğun ateşe tutmuşlardı. İlk B-7 darbesiyle telaşlanan düşman telsizinde bas bas bağırıyordu. Sürekli yardım istiyordu. Bu gece yardım gelemezdi. Merkez onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sakinleşmenin inkanı mı var! Adam yavaş yavaş ölümün içine giriyor. Gitgide azgınlaşıyor ve mevzilerde bomba sesleri arttıkça o daha da zavallılaşıyor ve küfür etmekten başka bir şey yapamıyordu. Her taraftan bomba ve silah sesleri geliyordu.

Düşman sürekli aydınlatma mermilerini atıyordu. Arkadaşların düşman mevzilerine girdikleri, bomba seslerinin yoğunluğundan belli oluyordu. Yalnız savunma grubumuz seri atış yapamıyordu. BKC istenilen düzeyde çalışmıyordu. Eylem yirmi dakika kadar sürdü. Sonra arkadaşlar geri çekildiler. Arkadaşlar geri çekilirken sırtın ucundaki en yüksek mevzilerde yoğun düşman atışları hala devam ediyordu. Bu mevzinin düşmediği anlaşılıyordu. Sabaha kadar düşman atışları durmamıştı. Dollara sürekli top atıyorlardı. Daha sonra arkadaşlar da bombalarla saldırıya geçmişlerdi. Acaba kayıplarımız, yaralılarımız var mıydı? Bilemiyordum. Eylemde arkadaşlar ter dökerken, belki de ölümle burun buruna gelirken, ben sadece izliyordum. Arkadaşlara hiçbir yardımım olmamıştı. Sabaha doğru savunma grubu bulunduğumuz yere geri çekilme yaptı. Diğer arkadaşlardan hala bilgi alamamıştık. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kobra ve skorski helikopterleri alanın üzerinde uçmaya başladılar. Birkaç uçuş yaptıktan sonra, biriki yeri bombalayarak geri çekildiler. Bulunduğumuz boğazda arkadaşları mevzilendirdim. İndirme yapmaları halinde vuracaktık. Ayrıca köyün üzerindeki taşlık tepeye sürekli havan atıyorlardı. Biz mevzilerimizde beklerken, eyleme giden arkadaşların yanından Volkan arkadaş geldi. Halinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu. Üstelik elbiseleri de kanlıydı. Kimin kanıydı? Yoldaşların kanıydı; yaralı arkadaş taşıdıkları kesindi. Ama kimdi bu arkadaş? Yoksa şehit düşen arkadaş mı vardı? Hemen yaralı olan arkadaşların yanına gittim. Arkadaşların durumunu önce sordum, "eylem başlar başlamaz, İhsan arkadaş yaralandı. Welat arkadaş da mevziye saldırırken kolundan yaralandı. Agit (Şemzinan) arkadaş da kayıptı. Eylem sonrasında yaralı arkadaşları kendimizle birlikte ilk geri çekilme noktasına getirdik. Sabah saat altı sıralarında İhsan arkadaş şehit düştü."

Hepimiz şaşkın saşkın birbirimize bakıyorduk. İnanamıyordum, daha sekiz saat önce İhsan yoldaş yanımızdaydı. İnanmak istemiyordum. Behzat arkadaş da Volkan'dan kısa bir süre sonra geldi. Kolundan hafif yara almıştı. Sağlıkçı arkadaşla birlikte arkadaşların yanına gitmesini söyledik. Sağlıkçı arkadaşın yanına iki arkadaş ve bir miktar erzak yolladık. Gecenin uykusuzluğu üzerimde vardı. Artık uyku giremezdi gözlerime. Arkadaşlar düşmanın mevzilerinde bir 57'lik havan topu, dürbün, şarjör, mermi, çanta vb. şeyler kaldırmışlardı. Yaralı arkadaşlar olduğu için mevzilerdeki diğer malzemeleri getirmemişler ve çoğunu bombayla imha etmişlerdi. Akşama doğru sağlıkçı ve diğer iki arkadaş eylemde kaldırılan malzemelerle birlikte geri geldiler. Welat yodaşın kan kaybından şehit düştüğünü, sağlıkçı arkadaşın yetişmediğini her iki yoldaşın yan yana defnedildiğini belirttiler. Agit arkadaşın da büyük ihtimalle şehit düşmüş olabileceğini söylediler. Arkadaşlar ilk iki mevziyi ele geçirmişlerdi. Arkadaşlar İhsan arkadaş yaralandığı için ilgileniyorlar ve diğer mevzilere saldırı yapamıyorlar. Arkadaşların düşmandan gördüğü ölü sayısı ise yediydi. Düşman kayıplarının daha fazla olduğu bu sabah tepeye iki defa gelip cenazeleri alan helikopterden anlaşılıyordu. Öğle saatlerine doğru Tise köyünden bir köylü geldi. Onunla konuştuk; köylü "helikopter iki defa iniş yaparak ölü ve yaralılarını aldı" dedi. Yine arkadaşlar akşam vurduklarında kurtulan askerlerin çoğunun kendilerini köye bıraktıklarını, geceyi köyde geçirdiklerini söyledi. Akşam olmadan tüm arkadaşlar yanımıza geldiler. Bir çoğunun elbiseleri kan içindeydi. Bu kan İhsan ve Welat yoldaşların kanıydı. Agit arkadaş gelir gelmez eylemde çıkan eksiklikleri anlatmaya çalıştı. Güzel bir eylem olmuştu. Yalnız kayıplarımız vardı. En acı olanı da eksikliklerimiz sonucu kayıpların olmasıydı. İhsan yoldaş bizim kurşunlarla yaralanmıştı. Yine Welat arkadaş elindeki bombayı atarken bir bomba parçası koluna değiyor ve kan kaybından şehit düşüyor.

Dün bu saatlerde ne kadar da neşeliydi. Çok sıcak kanlı bir yoldaştı, moral kaynağımızdı. İhsan yoldaşla sohbet ederken tadına doyum olmuyordu. Dün en son sarıp içtiği sigara öylesine kalındı ki sanki bir daha sigara içmeyecekmiş gibi çekiyordu. Onun güleryüzlülüğü moral veriyordu insanlara, kısaca her şeyi cesaret veriyordu. Mermi omurilik kemiğine değmişti. Arkadaşlar onu taşımaya çalışırken İhsan yoldaş "Ben şehit düşeceğimi biliyorum. Beni düşmanın eline bırakmayın, sürükleyerek götürün beni" diyor. Ne kadar iradeliydin. Ne kadar direngendin. Düşman seni vurmayı beceremedi. Ama içimizdeki bir kör kurşun senin gencecik bedenine saplandı ve biz kendi ellerimizle düşmanın yapamadığını yaptık. 1991 yılında gerilla saflarına katılmıştı. Birçok eylemde düşmana kin kuşmuştu. Daha önce de yaralanmıştı. Iğdırlı bir arkadaştı. En son düzenlemeyle birinci manga komutanımızdı. Noktaya kadar arkadaşlar taşıyorlar, fakat noktada şahadeta ulaşarak halkımızla, vatanımızla bütünleşiyordu.

Welat heval Malazgirtliydi. Uzun süredir saflarda olup çok becerikli bir yoldaştı. Aslında eyleme katılmayacaktı. Çok ısrar edince arkadaşlar Welat yoldaşı yedek saldırı grubuna koydular. Kendisi noktaya kadar yürüyerek geliyor. Welat yoldaş da kan kaybından şahadete ulaşarak ölümsüzleşiyor.

Bu kayıplarımız olmamış olsaydı, eylem başarılı sayılacaktı. Önemli olan yetmezliklerimizden dersler çıkartarak bundan sonraki pratiğimize yönelmektir. Daha nice İhsanlar, Welatlar şehit düşecekler. Onların Şemdinli'de düşmanı kovarak, onu özgürleştirerek bu şehitlere gereken karşılığı vermiş oluruz, şehitlerimizin anıları yolumuzu aydınlatan birer meşaledir.

30 Temmuz 1993, Cuma

İhsan ve Welat yoldaşların cenazelerini bulundukları Tise dolundan getirip Şehidan'ın tam ortasındaki düzlükte defnettik. Şimdi Şehidan'ın başında yatıyorlar. Hep Şemdinli'ye bakacaklar. Karda, kışta, baharda, yazda hep yeni güne güneşin ilk ışıklarıyla Şehidan'ın başında tüm dünyaya merhaba diyecekler. Mezarların hemen yanında bulunan gölde kimi geceler sohbet edecekler. Yattıkları yerler öylesine güzel ki ileride burası halkın ziyaret edebileceği bir yer olabilir. Kaybolan Agit yoldaş da şehit düşmüştü. İhsan heval yaralandıktan sonra tüm grup onunla uğraşırken Agit yoldaş tek başına düşman mevzilerine saldırıyor. İki mevziyi ele geçirdikten sonra en stratejik mevzilere saldırıyor.

Düşman o anda Agit yoldaşı bacağından ve başından vurarak şehit ediyor. Müthiş cesaretliydi. Çok iyi bir öncüydü. Takımımızın öncüsüydü. Alanı çok iyi biliyordu. Biraz da kendi başına hareket etmekten hoşlanan biriydi. Zaten eylemde de kendi başına saldırıya geçiyor. Düşman ele geçirdiği cenazeyi köylülere gösterdikten sonra bir çukura atmıştı. Köylülerin hepsi Agit yoldaşı tanıyorlardı. Kendisi de çevre köylerden Katunalı'ydı. Köylülere çukurdan cenazeyi almalarını ve bize getirmelerini söyledik. O'nu da İhsan ve Welat yoldaşların yanına gömecektik. Çok sıcakkanlı bir yoldaştı. "Bu düşmanı Şemdinli'den kovmadıkça, bu çeteleri tasfiye etmedikçe rahat edemem" diyordu.

Pratikte insan her şeye tanık oluyor. Düşmanla iç içesin. Bazen pusuya düşüyorsun, bazen manevra yapıyorsun, bazen düşmanı vuruyorsun. Bir gerçek var ki o da, savaşı ancak savaşın içinde öğrenebiliyorsun. İnsan kendini en iyi savaşta tanıyor. Zayıflıklarını, güçlü yanlarını her geçen gün daha iyi tanıyorsun. Her gece hareket halindeyiz ve sürekli erzağımızı sırtımızda taşıyoruz. Çaydanlık, tencere, bardak ve kaşık gibi eşyaları da kendimizle birlikte taşıyoruz. Bazen arkadaşlar taşımaktan aciz oluyorlar, ama taşımaktan başka şansımız da yok.

Gittikçe pratiğe alışıyorum. Zorlukları olmasına rağmen pratik yaşam bir özgürlük savaşçısı için en güzel yaşamdır. Her geçen gün daha emin adımlarla zafere doğru yürüyoruz. Bu günlerde düşman her yerde çok sıkı tedbirler alıyor. Her taraf asker kaynıyor. Çünkü 15 Ağustos yaklaşıyor. 15 Ağustos düşmanı tedirginleştiriyor ve tedbirlerini sıklaştırmaya zorluyor. Zerzan bölgesi Xumaro mıntıkasına doğru gidiyoruz. Kırsal alanın tamamına yakınını düşman boşaltmış, boşaltılan yerler bizim denetimimizde. Düşman sadece belli bazı tepelerde mevzilenmiş, o tepelere saldırıların yapılması çok zor, hem de çok riskli. Düşman bu tepelere erzağı havadan helikopterlerle götürüyor. Zerzan'da düşman tümüyle halk desteğini kaybetmiş. Eskiden çete olan köylerin hepsi silahlarını bırakmışlar. Hemen hemen tüm köyler bize açık. İstediğimiz zaman köylere girip çıkıyoruz. Köylerin silahlarını bırakması düşmanı çileden çıkarmış ve halka baskı yapıyor. Köylerden çok sayıda gençler gerillaya katılıyor. Zerzan'ın büyük bir kesimi bizim denetimimize girmiş durumda.

Bölük şeklinde hareket ediyoruz. Bölük halinde hareket, biraz yavaş hareket etmemize yol açıyor. Genellikle gece hareket ediyoruz. Bu alandaki sırtlar çok çetin, her bir sırt bir dağ gibi büyük ve sarp. Sürekli bu sırtları inip çıkıyoruz. Gece karanlığında yürürken o sırtları nasıl aştığımızın farkına bile varamıyoruz. Hele hele önceki gün konumlanma noktasına vardığımızda mangayı yerleştirdikten sonra sırtımda çantayla birlikte oturduğum yerde uykuya dalıyorum. Böyle sabahlamak bambaşka bir güzellik. O yorgunlukla uyumak güzeldi. Bütün geceyi yürüyerek geçirdiğimizden dolayı, konumlama noktamıza varır varmaz hemen dinlenmeye çekiliyoruz. Gündüzleri genellikle yatarak geçiriyoruz. Ve günün nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyoruz.

Zerzan'da geceleri müthiş soğuk. Yağmurluğu kendimize öyle bir sarıyoruz ki fayda etmiyor. Yağmurluğun altında tir tir titriyoruz. Bir an önce gündüz olsun da ısınalım diyoruz. Gündüzleri de tam tersine öylesine sıcak ki, güneş bunaltıyor. Sıcaktan dinlenmek mümkün değil. Bir gölgelik arıyoruz ama burası Zerzan, Zerzan'da gölgelik ne arar. Gece soğuğa karşı bizi koruyan yağmurluk bu defa güneşten korumak için gölgelik rolünü oynuyor. Yağmurluktan oluşturduğumuz gölgelikle idare etmeye çalışıyoruz.

Dönemin ikinci aşamasına giriyoruz. Ülke genelinde savaşın daha da gelişeceği kesin. Parti Önderliği'nin dün gelen talimatı da savaşı daha da geliştirme temelindeydi. Dün bölük olarak gelen talimatı okuyup üzerinde tartıştık. Talimatın iyice özümsenmesi için üzerinde yoğunca tartışıldı. En son bölük komutanımız olan Ari arkadaş da talimatın özünü anlattıktan sonra talimat daha iyi anlaşıldı. Parti Önderliği'nin gelen her talimatını okuyup üzerine tartışıyoruz. Pratikte boş kalan zamanlarımızda bazen eğitim görüyoruz. Ama eğitimi süreklileştiremiyoruz. Zaman zaman yaptığımız eğitimler pratikte önümüzü açıyor.

Biz Parti Önderliği'nin gelen talimatlarını doğru temelde kavradıkça, bu kavradıklarımızı doğru temelde yaşama geçirdikçe mücadelemiz zafere doğru hızla yol alacaktır.

1 Ağustos 1993, Pazar

Ne çabuk geçiyor günler dağlarımızın başında, başkaldırı ayı Ağustos ayına girdik bile. Savaşımızın bu yıl en kızgın geçecek ayına giriyoruz. Bu ayda düşmana vuracağımız her darbe sonuç alıcı olmalı, 15 Ağustos ruhuna uygun olmalıdır. Xumaro alanından asıl alanımız olan Herki'ye geçiyoruz. Giderken yolumuzun üzerinde bulunan Düre taburu ve Gulanke çete köyüne taciz eylemi yapmaya karar verdik. Düre taburu Xumaro mıntıkasına giriyor. Şemdinli şehir merkezine de oldukça yakın. Üstelik güçlü bir savunması var. Gulanke köyü hemen taburun yanında olan bir köy. Bu köy düşman silahı almış, alandaki çetelere korucubaşılığını yapan Haki Töre'nin kardeşinin köyüdür. Çete köylerine yönelmek ilk hedeflerimiz arasında. Birçok defa bu köye silah bırakmalarını söylememize rağmen silahlarını bırakmıyorlar. Dün gece hem tabura, hem de köye taciz eylemi yaptık. Ayrıca merkez yoluna da mayın ektik. Geri çekilmemizi yaptıktan sonra düşman araziyi top atışlarına tuttu. Eylemde amacımıza ulaştık. Eylemden sonra Herki alanına geri çekildik. Begoz Dağı'na gittik. Yolda yağmura tutulduk. Çok kısa sürmesine rağmen, ince ince yağan yağmur toprağa değince toprak kokusu baş döndürecek kadar güzeldi.

Kürdistan'daki her tepenin, her dağın, her taşın her köyün kendisine has güzellikleri vardır. Kürdistan gerçekten cenneti andıran bir ülke. Ama bu cenneti düşman cehenneme çevirmiş. Köylülere işkence yapıyor, köyleri, ormanları yakıyor, dağlarımızı bombalıyor. Biz bu cennet ülkemizi düşmanın elinden kurtaracağız. İstedikleri kadar uçakları, helikopterleri başımızda uçuşsun, istedikleri kadar dağlarımıza top atsınlar, biz yine de kazanacağız. Bu cenneti onların elinden alacağız. Köylerimiz artık yanmayacak, dağlarımız artık bombalanmayacak. Ağaçlarımız nazlı nazlı her tarafta büyüyecek ve her yeri süsleyecekler. Halkımız bu cennette insanlığa hizmet edecek. Bir daha ülkesini kimseye vermeyecek, sonsuza dek kanla kazanılan bu toprakları koruyacaktır.

Begoz Dağı ilk görünüşte bile çok güzel, Çerçelan'ın tam karşısında iki sevgili gibi birbirlerine bakıyorlar. Yamaçları ormanlık, daha yukarılara çıktıkça orman azalıyor. Dollarına bahar sanki yeni gelmiş. Yeni yeni çıkan kardelenler rengarenk çiçekler, ona gelinlik oluyor. Yukarıya çıktıkça esen rüzgar sertleşiyor, kuru soğuk artıyor. Yüksek yerlerindeki kayalıkların altı sığınak gibi, soğuk işlemiyor. Begoz'un doruklarında hala kar var. Uzaktan görünümü çok güzeldi. Suları buz gibi, o suların başında bir gün geçirmek bile çok duygulandırıyor insanı. Bundan sonra bu güzelim dağa sürekli geleceğimiz kesin, çünkü üstlendiğimiz alana giriyor. Altındaki köylüler düşman silahını almışlar. O köylerin hepsi bu dağa karşı mahçuplar. Eskiden bu dağa yaylaya çıkarlarken şimdi yaylaya çıkamıyorlar. Çadır yerlerine baktık; sahipsiz, boynu bükük. Köylüler cesaret edemezler yaylalara çıkmaya. Çünkü bu güzelim dağlar artık bizimle birlikte direniyorlar. Dağlar da kabul etmiyorlar ihaneti.

Cenneti andıran ülkemiz Kürdistan'ın kurtuluşu yakındır. Düşmana her gün dağlarımızı mezar ediyoruz. Düşman ülkemize çektirdiği bu acıları canıyla, kanıyla ödeyecektir.

9 Ağustos 1993, Pazartesi

Sürekli hareketliyiz. Her gün başka yerlere gidiyoruz. Değişik köylere giriyoruz. Sabahlara kadar yürüyoruz. Geceleri geçtiğimiz yerler öylesine dik, sarp ve tehlikeli ki gündüz gözüyle o yerlerden ne inilebilir, ne de çıkılır. Bazen dimdik bir sırttan iniyoruz. Kaymalar, düşmeler ve kaymadan, düşmeden kılpayı kurtulan arkadaşlar. Gecenin sessizliğini çaydanlıklarımız ve tabakalarımızın sesi bozuyor. Noktaya gelip dinlendiğimizde kim daha çok düşmüş hemen belli oluyor. Eline iğne alıp elindeki dikenleri çıkaran arkadaşlar kendilerini deşifre ediyorlar. Son girdiğimiz köylere uzun süreden beri arkadaşlar girmemişler. Köyler düşman silahı almışlar. Bu köylere girdiğimizde çok korkuyorlar. Daha sonra konuştuğumuzda silahlarını bırakacaklarını belirtiyorlar. En son girdiğimiz çete köyünde dört köylüyü yanımıza aldık. Silah bıraktıkları zaman bu köylüleri serbest bırakacaktık. Köylülerin silah almasında bizim de eksikliklerimiz olmuştu. Bu alanda çalışmalar tam yapılamadığı için köylüler bunu fırsat bilmiş, hemen silah almışlar. Aldıkları silahları bize karşı kullanmıyorlar. Zaten silahları yer altında saklıyorlar. Böylece maaşlarını da alıyorlar. Hiçbir iş yapmadan sırtımızdan, kanımızın üzerinde rahat yaşam sürdürüyorlar. Bu köylere son girişlerimiz etkili oldu. Bu durumları kendilerine anlattık. Silahları yerin altına gömseler de düşman bir gün mutlaka onları bize karşı kullandırtmak isteyecektir. Bunu köylülere kavrattıkça onlar silahlarını bırakacaklarını söylüyorlar. Biraz daha etkili bir çalışma yürütürsek Herki alanını tümüyle gerillaya açacağız.

Herki'nin ortasında başı göğe uzanan Çarçela Dağı uzaktan insanın tüylerini ürpertiyor. Çok çıkmak istediğim Çarçela'ya nihayet çıktık. Çık çık bitmiyor. Çok sert bir arazisi var. İnsanı yanıltıyor. Üstündeki dollar karla kaplı. Ağustos ayında yağmur yağıyor, arkasında bir güneş açınca pırıl pırıl parlıyor Çarçela. Geceleri soğuktan dişlerimiz çarpıyordu. Kayaların dibine giriyoruz ama yine soğuktan kurtulamıyoruz. Yedi yoldaşımızın bu kışın donarak şehit düştükleri dolda konumlandık. Bizden önce Çarçela'ya çıkan grubumuz bu arkadaşların cenazelerini bulmuştu. Bir zomda yan yana gömmüşlerdi. Çarçela'yı gördükten sonra onların sergiledikleri direnişin büyüklüğünü daha iyi anladım. Bir gün bu ulu dağda kaldıktan sonra görev gereği tekrar indik. Çarçela'dan inmek çıkmaktan daha zor. Hem inmek, hem de çıkmak için bilinen bazı yolları var. Bu yolları sık sık kullanamadığımız için rastgele iniyoruz. Dimdik ve uçurum olan yerlerden indik. Kaymalar, düşmeler inene kadar sürdü. Hele hele ayaklarında yırtık ayakkabı varsa inmek için daha büyük mücadele veriyorsun. Üç saate yakın bir sürede ancak dola inebildik. Ayakkabılarımın altı yırtıldığı için ayaklarıma sürekli diken ve taş batıyordu. Çok ağrıyordu. Daha sonra Herki ve Yüksekova arasında bulunan Krekora alanına zor bela kendimizi ulaştırdık.

Krekor uzun bir sırtla Çarçela'ya bağlanıyor. Çok yüksek bir yer. Küçük küçük tepeler, tepelerin hepsinde yığınla taşlar ve doğal mevziler var. Alt taraflarında köyler var. Kuzey tarafında Yüksekova ve köyleri, güney tarafında ise Şemdinli'nin köyleri var. Krekor'dan Gever (Yüksekova) ovası harika görünüyor. Yemyeşil bir denizi andırıyor. Çilo'nun altından başlıyor. Sipreze ve Krekor'a kadar uzanıyor. Gever köyleri oldukça yurtsever. Arkadaşlar sık sık girip çıkıyorlar. Güçlerimizin bir kısmı burada toplanmış bulunmakta. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlıklarını yapıyoruz.

Zorlansam da, sırtımda ağır bir yükle durmadan saatlerce yol alsam da, uykusuz kalsam da pratiği çok seviyorum. Her gün yeni yeni yerler görüyorum. Alandaki tüm dağlara çıkıyoruz. Değişik değişik insanlar görüyoruz. Bu insanların özelliklerini, yerlerin güzelliklerini görüyorum, tanıyorum. Bütün bunlar içinde insan hiç yorulduğunu farketmiyor.

15 Ağustos yaklaşıyor, hazırlıklarımız bütün hızıyla sürüyor. Alanda eylemlerde süreklilik sağlanmalı, o ruh yaşatılmalıdır. Pratikteki güzelliklere, güzel eylemlere katılınca pratik yaşamın zevki bir başka oluyor. Bu yaşamı hiçbir şeye değişmem. Düşman alanın genelinde büyük bir güç yığıyor. Herki, Gerdi ve Gever alanlarına durmadan asker getiriyor. Çok korktuğu her halinden belli. Düşman ölümü gördükçe korkusu daha bir artıyordu. Güzel ülkemiz Kürdistan'ı halkıyla anlatabilecek, çizebilecek, yazabilecek edebiyatçı, şair, ressam çıkacak mı? Her dağın, her taşın, her vadinin, ovanın ayrı ayrı güzelliklerini anlatabilecekler mi insanlığa diye düşünüyorum. Baş eğmez Xankûrkê'yi o doğasıyla, meyva bahçeleriyle, pınarlarıyla ve direnişiyle, Zağros'un fırtınasını, karını, soğuğunu baş eğmezliğini; Şehidan'ın büyüklüğünü, yüceliğini; Çarçela'nın sırtlarını, burçlarını, karını, rüzgarını anlatabilecek, yazabilecek insanlar çıkar mı? Bütün bunları yazmak için çok güçlü bir edebiyatçı, çok güçlü bir şair olmak, çok büyük bir yurtsever ve en önemlisi de güçlü duygulara sahip olmak gerekiyor. Ancak o zaman ortaya çok büyük eserler çıkabilir.

Bakalım, bundan sonra nereye gideceğiz. Hangi yerleri göreceğiz. Gördüğüm her yer bana değişik duyguları tattırıyor. Güzel ülkemiz için savaşmak onurdur, şereftir. Herkes bu şerefe, onura erişemez. Bize ülkemiz için savaşma imkanı yaratan, bizi şerefli ve onurlu kılan Başkan APO en şerefli, en onurlu insandır.

21 Ağustos 1993, Cumartesi

Kürdistan'da direnmek yaşamaktır. Bu yoldaşlarımız tarafından her yerde ispatlanmıştır. Bizim için direniş savaştır, savaşımız barış içindir. Öylese barış için, kardeşlik için en büyük direnişi sergilememiz gerekiyor.

Krekor'da 15 Ağustos hazırlıklarını yapıyoruz. Bizim bölüğün önüne iki çete köyünü silahsızlandırma görevi verilmişti. Ayın 12'sinde hedefimize yöneldik. Begoz Dağı'na doğru hareket ettik. Krekor'dan kendimizi Bembo vadisine bıraktık. Bembo köyünün yakınlarına geldiğimizde köyün ışıkları ormanın içinde mum ışığı yanıyordu. Köyün bu hali tıpkı çocuk romanlarındaki şirin köyleri anımsatıyordu. Köye yaklaştıkça, cıvıl cıvıl bağıran çocuk sesleri beni alıp çocukluğuma götürdü. Biz küçükken köy meydanında gece geç saatlere kadar bağırır, çağırır, haylazlık ederdik. Köye girdiğimizde ortalık sessizliğe boğuldu. Biraz önceki çocuk sesleri birdenbire kesildi. Halbuki ne kadar güzeldi sesleri, onların sesleri bu güzelim masal köyüne güzellik katıyordu. Çocuklara duyduğumuz özlemi, ancak bir biz biliriz. Onları ne kadar çok sevdiğimizi, onlara özgür bir gelecek yaratmak için savaştığımızı bilenler, bizden çocuklarını böyle acımasızca kaçırmamalıydılar. Bu bize yapılacak en büyük kötülüktür. Gece köylere girdiğimiz için küçük çocukları göremiyoruz. Ya yatıyorlar ya da aileleri yanımıza gelmelerine izin vermiyorlar.

Köyde erzağımızı aldıktan, köy halkıyla toplantımızı yaptıktan sonra Begoz Dağı'na gittik. Önceki noktamızın hemen altındaki Berok suyunun üstünde konumlandık. Noktada dinlenmeye çekilirken bana çocukluğumu hatırlatan köy çocuklarını hep düşündüm. Biz o kadar vahşi ve gaddar mıyız, hiç mi çocuk sevmiyoruz? Hayır, biz çok çağdaş ve duygulu insanlarız, tüm insanları sevdiğimiz gibi, en çok da çocukları severiz. Zaten savaşımımız da onlara özgür bir gelecek yaratmak için değil mi? Düşmanın propagandasına buradaki köylüler inanmış. Onun için korkuyorlar. Tepecilerimiz tepeye gittikten sonra dinlendik. Sabah güneşin ilk ışıklarıyla biz de uyandık. Çayımızı hazırlayarak, o soğuk suyun başında güzel bir kahvaltı yaptık. Gideceğimiz yere akşam hareket edecektik. Onun için günü dinlenerek geçirecektik. Güneş yavaş yavaş kızgınlaşıyordu. Güneş kızgınlaştıkça arkadaşlar da taşların dibindeki gölgeliklere çekiliyorlardı. Ben de bir gölgeliğe çekildim. Sıcaklıkta gölgeliğin tadına varmak istercesine uzandım. Birden nöbetçi arkadaş "Düşman noktamıza doğru geliyor" dedi. Bunu demesiyle silahların patlaması bir oldu.

Sürecek

"Zorlansam da, sırtımda ağır bir yükle durmadan saatlerce yol alsam da, uykusuz kalsam da pratiği çok seviyorum. Her gün yeni yeni yerler görüyorum. Alandaki tüm dağlara çıkıyoruz. Değişik değişik insanlar görüyoruz. Bu insanların özelliklerini, yerlerin güzelliklerini görüyorum, tanıyorum. Bütün bunlar içinde insan hiç yorulduğunu farketmiyor."

YURTSEVER HALKIMIZA VE DÜNYA KAMUOYUNA!

"14 Temmuz artık zafer arifesinin Temmuz'udur. Dirilişin 14 Temmuz'u artık zaferin 14 Temmuz'udur. Onüç yıl süren kanlı ve uzun bir savaşla dağlarımız, 14 Temmuz bayrağını bugün zafer burçlarına dikmenin hazırlığındadır. Artık halkımız zaferin emrindedir. Zindanlar zaferin emrindedir. Savaşan oğulları ve kızlarıyla, bütün ana ve babalarıyla Kürdistan halkı, şehitleri bayraklaştıran ve zafer yolunu önderliğiyle döşeyen **Başkan Abdullah Öcalan'ın** emrindedir."

Her şey bağımsızlık ve özgürlük için!
Her şey halkların kardeşliği için!
Her şey zafer için!

Mehmet Hayri DURMUŞ ve **Kemal PİR** yoldaşlarımızın önderliğinde gelişen **14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi'nin** 13. yıldönümünde, 14 Temmuz bu kez zafer için eylemliliğin bayrağı oluyor.

Biz, Türk sömürgeci zindanlarında bulunan 10.000'i aşkın PKK'li savaş esiri, 14 Temmuz 1995 tarihinden itibaren, aşağıda belirtilen taleplerimizin kabulü doğrultusunda ciddi adımlar atılıncaya kadar sürdüreceğimiz süresiz açlık grevine başlıyoruz. Eylemimiz, aylarca da sürse ve ölümler pahasına da olsa bu taleplerimiz kabul edilinceye kadar devam edecektir.

Taleplerimiz şunlardır:

1- PKK Genel Başkanı ve ulusal önderimiz Abdullah Öcalan tarafından yapılan siyasi çözüm için diyalog çağrısının, bütün sorunların çözüm başlangıcı olarak açıktan benimsenmesi ve güç verilmesi,

2- Kürdistan'da yürütülen savaşta **Cenevre Savaş Sözleşmesi**'ne uyulmasının güvence altına alınması,

3- Sivillerin katliamına, gözaltındaki kayıplara, yargısız infazlara, işkenceye, köy yakıp-yıkmalara son verilmesi,

4- Tüm zindandaki tutsakların **savaş esirliği** statüsünün kabul edilmesi,

5- Kürdistan'da yürütülen askeri imha operasyonlarına son verilmesi,

6- Kürdistan'da yürütülen savaşı yerinde izlemek ve zindanlardaki durumu yerinde görmek için **Birleşmiş Milletler** ve **Kızılhaç** tarafından heyetlerin gönderilmesi.

Yurtsever halkımız!

Parti Genel Başkanımız ve ulusal önderimiz **Abdullah Öcalan**'ın yol gösteriçiliğinde sömürgeciliğe karşı onurumuz ve özgürlüğümüz için halk olarak büyük bir savaş veriyoruz. Ulusal kurtuluş savaşımız bugün çok önemli bir aşamaya geldi. Onun için düşmanlarımız daha saldırgan, dostlarımız da daha cesur. Halk olarak ölümün eşiğinde ayağa kalktık. Şimdi bütün dünyaya savaşımımızdan aldığımız güçle başımız dik olarak sesleniyoruz.

Onüç yıl önce önderlerimiz **Mehmet Hayri DURMUŞ** ve **Kemal PİR** yoldaşlar, ölüme karşı diriliş için hayatlarını ortaya koymuşlardı. 12 Eylül 1980'de darbe ile iktidara geçen sömürgeci-faşist generaller çetesi, başta partimiz olmak üzere, halkımızın bütün direniş gücünü ezmek için azgın bir saldırıya geçmişti. Diyarbakır zindanını önderlerimiz şahsında ulusal kurtuluş umutlarımızın bitirildiği bir mezar haline getirmek istiyorlardı. Kürdün özgürlük davasını işkenceyle, vahşetle, her türlü zulümle bitirebileceklerini sanıyorlardı. "Yaşamak istiyorsanız, ancak Türk olarak yaşayabilirsiniz" diyorlardı. "Türk devletine karşı ayaklandığınız için pişmanlık gösterin, Kürdistan ve Kürt yok deyin, PKK'ye ve Abdullah Öcalan'a küfür edin, Türk bayrağı önünde saygı duruşunda bulunun, belki o zaman size yaşamanız için ve bir tas çorba içmeniz için izin veririz" diyorlardı. O dönem kendini bir tas çorbaya satanlar, ihanet pisliğine batarak canlarını kurtarmaya çalışanlar da oldu. Ama sömürgeci zulmün en dehşetlisini yaşayan önderlerimiz, o dönem bir sloganı bayrak gibi yükselttiler. **"Direnmek yaşamaktır"** dediler ve direndiler. İlk olarak **Mazlum DOĞAN** yoldaş, 1982 Newroz'unda direniş meşalesini yaktı. Sonra **Ferhat KURTAY, Mahmut ZENGİN**, **Necmi ÖNER**, **Eşref ANYIK** yoldaşlar 18 Mayıs 1982 günü bedenlerini alevlendirerek **Mazlum** yoldaşa katıldılar. **M. Hayri DURMUŞ** ve **Kemal PİR** yoldaşlar ise direnişi kitleselleştirmek ve düşmanı, kendi kalesi olan zindanlarında kesin bir yenilgiye uğratmanın hazırlığı içindeydiler. Uzun, zorlu ve inançla örülmüş ölüm orucu yolunu döşediler ve bütün zindan yapısını da bu yolda ayağa kaldırıp yürütmenin önderliğini yaptılar. 12 Eylül karanlığına karşı doğuş, ölüme karşı direniş gerekiyordu. **14 Temmuz 1982 Ölüm Orucu** eylemi, direnişte diriliş eylemi oldu. Bu direnişte halkımız **Mehmet Hayri DURMUŞ**, **Kemal PİR**, **Akif YILMAZ** ve **Ali ÇİÇEK** yoldaşları şehit verdi.

12 Eylül'ün karanlığında Diyarbakır zindanı Kürt halkının beyni ve yüreği oldu. Bütün parti ve halkımız onların emrine girdi. Kahraman gerillamız onların emrinde dağları fethetmeye yöneldi. 15 Ağustos Atılımı, onların emrinde gerçekleşti. Önderlerimizin emri açıktı: İnsanım diyorsanız, namus ve onur sahibiyseniz, Kürt ve Kürdistan yaşamalı diyorsanız, egemenlerin vahşi zulmüne karşı halkların direnişte kardeşleşmesi ve bu kardeşlikte doğması gerek diyorsanız, köle değil özgür yaşamak istiyorsanız, bu kanlı, barbar ve vahşi Türk egemenlerine karşı **direnin**!

Başkan **Abdullah Öcalan** bu emri temsil etti. Bu emri uygulamakta ve uygulatmakta da tavizsiz oldu. PKK kadroları ve bütün Kürdistan halkını bu emre itaate çağırdı. Gerillamız bu emri uyguladı. Dağlar, zindanlar, köyler, Türkiye metropollerinde, Avrupa'da, Arap çöllerinde, nerede olursa olsun bütün Kürdistan halkı **Başkan APO**'da temsilini bulan bu emre bağlandı.

Zindanlar direnme emrini vermişti. Dağlar, bu emre bağlılıkla Kürdistan halkının bin yıllık umutlarının yükselticisi oldu. Onbir yıllık gerilla mücadelemizde ARGK'nin kahraman savaşçıları, bütün dünyaya Kürdün ölmediğini, varlığını, özgürlük tutkusunu haykırdılar. Onbinin üzerinde şehit verdik. Yüzbinlerce insan işkencelerden geçti. Onbinlerce insanımız yaralandı ve sakat kaldı. Açlık, susuzluk ve her türlü yoksunluk içinde savaşarak kazanmayı öğrendik. Halkımız dünyanın önüne hakları için yalvaran bir dilenci gibi çıkmadı. Tam tersine, dünyanın adaletsizliğini dünyaya göstererek, Kürdistan'a verilmek istenmeyen yeri, kendi evlatlarının kanıyla ve emeğiyle kazanarak, Kürdistan'da ayaklar altına alınmış bütün insanlık değerlerini sahiplenerek ve yücelterek çıktı. Halkımız, Başkan **Abdullah Öcalan** ve PKK önderliğinde direnerek zaferin yolunu açtı.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminden onüç yıl sonra, düşman yine saldırıyor. Dağlarımız, ormanlarımız, köylerimiz bombalanıyor. Köyler yakılıp-yıkılıyor; çocuk, kadın, hasta demeden insanlarımız evlerinden koparılarak sürgüne gönderiliyor. Kürdistan boşaltılmak isteniyor. Sömürgeci düşman, zaman zaman Cudi'nin tepesine bayrak da dikiyor. Ama artık görülüyor ki, mesele Cudi'nin tepesine bayrak dikmek değildir. Çünkü sömürgeciliğin kara bayrağı çoktan yırtılmış, özgürlük ve kurtuluşun bayrağı Kürt halkının yüreğine dikilmiştir. Kaldı ki, düşmanın Cudi'nin tepesine bayrak diktiği de yalandır. Artık o, sadece uçak bombardımanlarıyla güç gösterisi yapabiliyor. Bir de şehitlerimizin kutsal bedenlerini parçalayarak sadece barbarlığını ve aczini kanıtlıyor. Düşmanın artık Kürdistan'ı boşaltması da mümkün değildir. Çünkü her Kürt, nerede olursa olsun yüreğinde ve beyninde Kürdistan'ı taşıyor, Kürdistan şehitlerinin emrinde hareket ediyor. Kürdistan'ın ve Kürdün yok edilmesi eskidendi. 14 Temmuz 1982'de bu alçakça saldırı, büyük bir direnişle boşa çıkarıldı. Önderlerimiz beyinlerini ve yüreklerini düşmana vermediler. Ve şimdi onlar bütün Kürdistan halkının beyni ve yüreğidirler.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun onüçüncü yıldönümünde de düşman yine saldırıyor. Ama artık, yenilgisini yıkılışa götürmemek için, bunu geciktirmek için saldırıyor. Dağlarımız artık kanatlanmış bir şahin gibidir. Bütün halkımız artık dağların emrindedir. Türk sömürgeci ordusu, dağlarımızın önünde perişan olmuştur. Düşmanın ordusu yenilirken, bizim ordumuz büyümüş ve güçlenmiştir. Düşmanın iradesi paramparça edilirken, bizim irademiz çelikleşmiştir. Düşmanın parlamentosu işlemez hale gelirken, halkımız kendi parlamentosunu kurmuştur. Düşman vahşeti ve barbarlığı ile tüm dünyanın lanetini kazanırken, mücadelemiz ve halkımız dünya halklarının saygı ve güvenini kazanmıştır. Düşmanın haksızlığı kanıtlanırken, halkımızın haklılığı artık bütün dünya tarafından kabul edilmektedir. Sömürgeci düşman, Kürdistan'ı kaybederken, halkımız ülkesini, tarihini, kültürünü, dilini, insanlığını kazanmıştır. Düşmanın Türkiye toplumu üzerinde bile otoritesi yok olurken ve bu nedenle de sadece şiddetle ayakta durmaya çalışırken, mücadelemiz Türkiye emekçilerinin de yüreklerinde yankı yapmaya başlamıştır. Mücadelemiz, Türk egemen sınıf vahşetiyle halkların vicdanını karşı karşıya getirmiştir. Gerillamız Anadolu dağlarına kadar ulaşmıştır. Metropollerdeki halkımız, Türkiye emekçilerine büyük bir kardeşlikl ruhuyla güç ve cesaret kaynağı olmaya başlamıştır.

14 Temmuz artık zafer arifesinin Temmuz'udur. Dirilişin 14 Temmuz'u artık zaferin 14 Temmuz'udur. Onüç yıl süren kanlı ve uzun bir savaşla dağlarımız, 14 Temmuz bayrağını bugün zafer burçlarına dikmenin hazırlığındadır. Artık halkımız zaferin emrindedir. Zindanlar zaferin emrindedir. Savaşan oğulları ve kızlarıyla, bütün ana ve babalarıyla Kürdistan halkı, şehitleri bayraklaştıran ve zafer yolunu önderliğiyle döşeyen Başkan **Abdullah Öcalan**'ın emrindedir.

Bu 14 Temmuz, direnişte dirilişi gerçekleştirerek bize zafer ve onur yolunu açan **Mazlum DOĞAN**, **M. Hayri DURMUŞ** ve **Kemal PİR** yoldaşlar başta olmak üzere bütün devrim şehitlerimize duyulan minnet ve saygıyla, onlara en layık bir biçimde karşılanıyor. Sömürgeci özel savaşa karşı zafer direnişimizin kesin emrinde olduğumuzu, biz, Türk sömürgeci zindanlarında bulunan 10.000'i aşkın PKK'li savaş esiri, tarihi 14 Temmuz günü başladığımız süresiz açlık grevi direnişiyle bir kez daha bütün dünyaya ilan ediyoruz.

Biz bu direnişimizle, düşmandan hiçbir hak talep etmiyoruz. Ona, halkımızın zafer direnişinin önünde duramayacağını, yenilgisini, halkımızın ve insanlığın iradesine saygı duymak dışında bir çaresinin kalmadığını göstermek istiyoruz. Son uyarının sesi oluyoruz. Mücadele tarihimiz de kanıtlamıştır ki, biz halkımızın özgürlüğü ve onuru için bedeller ödemekten asla çekinmedik. Özgürlük için şahadeti büyük bir sevinçle kucakladık. Eğer düşman, halkımızı kanlı katliamlarıyla bile yok edemeyeceğini, hiçbir saldırısının artık halkımızı zafer yolundan alıkoyamayacağını anlamadıysa ve hala vahşi ölüm şantajıyla sonuç alacağını sanıyorsa, işte cevabımız: **Biz zafer için ölmeye hazırız!**

Uyarıyoruz! Kendisi bunun hesabını veremeyecektir. Savaşa sürdüğü onbinlerce Anadolu gencinin kanının hesabını da veremeyecektir. Bizim yüreklerimizle Anadolu'nun yoksul emekçi halkının acılı yüreği birdir. Gerillamız, bu yüreğin de temsilcisi olmuştur.

Uyarıyoruz! Düşman eğer bu uyarımıza rağmen daha çok kan dökmekten yana tercih yaparsa, Kürdistan'dan kovulmakla da kalmayacak, Anadolu'nun dağları-taşları da onun başına yıkılacaktır. Nasıl ki, Kürdistan'da tarih ayaklandı ve sömürgeciliği yargıladıysa, aynı şey Anado-lu'da da başına gelecektir.

Uyarıyoruz! Eğer düşman daha çok kan, işkence ve vahşetten medet umarsa, bütün insanlığı karşısında bulacaktır. Dünyada da kendine sığınacak bir yer bulamayacaktır.

Eylemimiz daha çok kan dökülmesinin önüne geçmek içindir. Kürdistan'ın zaten uçak bombardımanları altında ormanları yakılmış, köyleri yıkılmış, savaşın bütün tarhribatları en son noktaya ulaşmış durumda. Eylemimiz, Türkiye'nin ormanları, dağları, köyleri ve şehitlerinin de bu hale gelmemesi içindir. Gencecik oğul ve kızların daha fazla ölmemesi, anaların daha fazla ağlamaması içindir. Onurlu bir barış içindir, kardeşlik içindir.

Sömürgeci düşman nasıl ki, 14 Temmuz 1982 eyleminin karşısında yenilmekten kurtulamadıysa, 14 Temmuz 1995 genel eylemliliği de onun kesin yenilgisinin ilanı olacaktır.

Yurtsever halkımız!

14 Temmuz 1995 eylemliliği, zafer için topyekün bir halk direnişimizdir. Gerilla halktır. Zindanlarda direnen 10.000'in üzerinde savaş esiri halktır. Artık bir avuç öncü değil, öncüleşen halkımız direnmektedir. Bu 10.000 kişi Kürt halkının oğulları, kızları, anaları, babaları, ak saçlı nine ve dedeleridir. 14 Temmuz'da başlattığımız eylem bir zindan direnişi değil, halkımızın genel direnişinin zindan cephesinden temsilidir. Halkımızın zindanlardaki parçasının direnişidir. Böyle olunca bu direnişin zindanda olduğu gibi, dışarıda da her alanda yükseltilmesi bir görevdir.

Biz halk olarak artık ölümü yendik. Ölümden korkan Türk sömürgecileridir. Biz acıların her türlüsünü yendik. Şehit vermeyen kaç ailemiz var? Oğlu-kızı zindanda olmayan kaç ailemiz var? Oğlu-kızı gerillada savaşmayan kaç ailemiz var? Her ailemiz bir direniş kalesi olmuştur. İşte şimdi buna yaraşır bir son hamle gerekiyor. Düşmanın üzerine son bir yürüyüşümüz gerekiyor. Bu toprakların özgürlüğü ve onuru için kan vermiş şehitlerimize layık olarak, düşmana son sözümüzü söylememiz gerekir.

Düşman yenilgisinin çılgınlığıyla dağlarımızı bombalıyor, ormanlarımızı, ekinlerimizi yakıyor, köylerimizi yıkıyor, Kürdistan'ı boşaltmak istiyor. Halkımızın yüzbinlercesi Türkiye metropollerindedir. Bir o kadarı Avrupa'dadır. O halde şimdi, Kürdistan'ın ve Kürt halkının cevabını buralardan da vermek gerekiyor.

Devamı 31. sayfada

ONBİNLERİN ZİNDAN DUVARLARINI YIKARAK YÜKSELEN SESİ

"ZAFER İÇİN ÖLMEYE HAZIRIZ!"

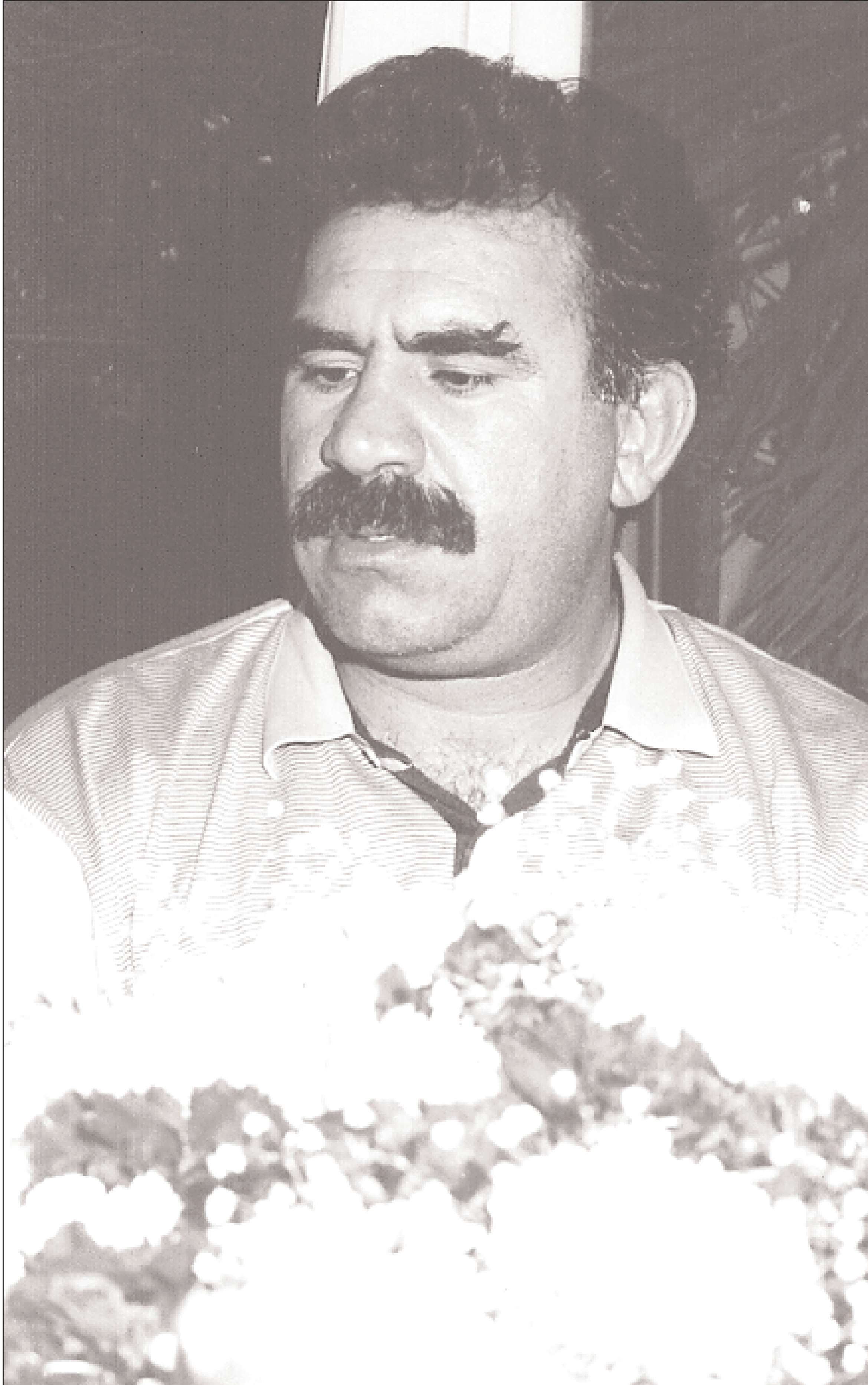
14 TEMMUZ

PARTİYİ SÜRDÜRME KARARLILIĞIDIR

Başkan APO değerlendiriyor

Gerçekten günün birinde arşivler açıldığında görülecektir ki, TC kurmayları, her yılı bizim için bir bitiş yılı haline getirmek için bir değil, belki de birkaç plana sahiptirler ve uygulaması için de tüm güçlerini ortaya koymuşlardır. Düşmanın başarıya ulaşmaması bizim çalışma tarzımızla yakından bağlantılıdır. Onun da nedenini, nasılını şimdi bile tam anladığınızı sanmıyorum. Anlamak gerekir. Mücadele sahalarımızda hala verdiğimiz bunca perspektiflere rağmen anlama işi yarımdır, duyma işi daha da sınırlıdır. Bu yılları anlamayanların gerçek bir PKK'li olacağına, ben hiçbir zaman inanmadım. Anlamak, gereklerini bilince kazımak kadar, iradenin keskin gücünü göstermeyenler, er geç bir yalancı olmaktan öteye gidemezler. Kendini aldatan ve tarihi dönüşe zarar veren tipler olmaktan kendini kurtaramazlar.

14 Temmuz direnişçiliği 1990'lı yıllardan sonra da büyük mesafe kaydetti. Özellikle zindandan çıkan gruplar vardı. Bu grupların niteliğini şimdi daha iyi anlıyoruz ki, aslında sakat, hasta yönleri olan bir çıkma oluyor. Hala da nedenlerini tam çözemediğimiz, içinde muhtemelen dönemin bilinçli sızmalarının da olduğu gibi partiyi reformizme etmenin gönüllü görevlileri kadar, onun çok ahmakça, özellikle zindan rehabilitasyonundan geçenlerin, dörtnala koştukları bir çıkmaz oluyor.



14 Temmuz eşittir savaş

Bir kez daha zindan direnişçiliğine, onun büyük anlam ve önemine layık olmayarak, kendini zindanla sınırlı görmeyen, dışarıda da dayatma iddiasında olan, (iyi niyeti ne olursa olsun, parti anlayışı ne olursa olsun) düşman tarafından oldukça şartlandırılan kişiliklerin önümüze çıkardıkları zorlukları yaşadığımız bir süreci de yaşadık. O dönemde yaptığımız bir 14 Temmuz değerlendirmesi vardı. Hala hayretler içinde kalıyoruz. Biz bu değerlendirmede "14 Temmuz eşittir savaş" diyoruz. Direnişin en üst ifadesi; tarihte ender görülen insan soyunda bitebilecek en özverili karar ve direniş diyoruz. Ama bakıyoruz ki, karşımızda düzenin en kof değerlerine göz diken bir zindan kültürü, inanılmaz bir tüketici tip ortaya çıkmış. Bu tip siyasetten kaçıyor, kendi kendini adeta ayakta kaybediyor. Partinin var olan direniş mirasını da, direniş imkanlarını da, bu nereye götüreceği belli olmayan çok gözükara kullananından tutalım ölmüş, sersefil kişiliklere kadar hepsi bunu yaşam tarzı haline getirmek istiyor. Düşmanın zindan etkisi bir kez daha kusuyor ve partiyi tehdit ediyor.

Bu büyük zindan direnişçilerinin, bir yandan vasiyetleri savaşı emrederken, bir yandan da savaşın canına okuyan (ve çoğu da iyi niyetli dürüst) kişiliklerin, dayanılmaz örgüt dışı, siyaset dışı, özellikle de savaş dışı yaşam alışkanlıkları zorladı. Düşmanın çok iyi rehabilite ettiği bu kişiliklerle bir mücadele verildi.

Çalıyorlar, 14 Temmuz mirası adına, hem de gözü kara bir biçimde. Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in sanki devam edicileriymiş gibi bol bol sorumsuz laflar ediyorlardı. Gerekleri nedir, nasıl yerine getirilir? Bunun çok dışında yaklaşımlarla; "direndik, kazandık, parti biziz, bırakın keyfimiz ne isterse onu yapalım" diyorlar. Bıraksak 24 saat içinde savaşın sonu gelir. Kendisi için her şeyi bir hak olarak gören bir anlayış. Biz bunu yadırgamadık. Zindan imha sürecinden geçen bu kişiliğin, tünelin ucunda bir ışığa sarıldığında, belki de denize düşenin yılana sarılmasından daha tehlikeli bir biçimde sahte yaşam umutlarına sarılacağı ve bunu kaybetmemek için çılgınca direneceği açıktır. Daha da iyi anlaşılıyor ki, düşman yasalar gereği, hatta iyi niyet jesti olarak da bunu yapmıyor. Bu da geliştirilmek istendi. Ağırlıklı olarak da zindanda epey beslenen, yine yurt dışında, hatta gerilla saflarındaki zorlukları kullanan bir reformizme hız kazandırmak için bu süreç zindan çıkışlarıyla, özellikle içindeki bazı tiplerle boşa çıkarılmak istendi. 1990'lı yılların başında PKK'yi bir kez daha reformist bir eğilim içine çekmek için çabalar yoğundu.

Özellikle Körfez sorunu, Kürdistan'daki etkileri büyük bir direnişe yol açarken, bunun Kürt devrimine yansımaması için emperyalizmin geliştirdiği yeni Kürt taktiklerinin Özal yönetiminde kendini biraz açık hale getirmesi, ciddi bir gelişmeydi. Biz bu yılları da aynı sorumlulukla karşılamaya büyük özen gösterdik. Yeni özellikleri kavramak kadar, değiştirmek, dönüştürmek için örgütü derinleştirme, genişletme çabalarımızın yanında, savaş cephesini geliştirmeyi amansız bir görev olarak önümüze koyduk. Bu anlamda düşmanın zindandaki gelişmeleri reformize etmekten tutalım dağdaki (neredeyse kontraya taş çıkartacak) mücadeleyi yozlaştırmaya kadar her zaman kendini hastalıklı olmaktan kurtaramayan yurt dışı özellikleri bir tehdit olarak gelişiyordu.

Direnen insan zafer kazanan büyük insandır

Biz buna karşılık olarak 4. Kongre çözümlemelerini daha da derinleştirdik. Geçmiş süreçlerden daha kapsamlı gelişme süreçlerini dayattık. PKK zaten kitleselleşmiş; gerillada büyüme var, partide büyüme var. Dolayısıyla tehlike ne kadar büyük olursa olsun, karşı koyma da o kadar büyük bir güç kazanmıştır. Güney Savaş'ında yaşanan durumlar var. Bir kez daha reformistleştirme çabaları, bu savaşın sonuçlarına bağlı olarak mesafe kaydetmek istiyor. Tabii bizim de buna verdiğimiz cevaplar var. Bilindiği üzere 1993-94 yılları bu temelde karşılanıyor. Düşmanla gerektiğinde politik çözüm üzerine ilişki geliştirmekten korkmadığımız gibi bunu lehimize çevirmenin tüm ustalıklı yaklaşımları gösterilerek, daha da başarılı sonuç alınabildi. Bu yılları daha güçlü kazanmak mümkündü. Ama kadro ve savaşçı zeminimizin çizginin çok gerisinde kalması, yine merkezin neredeyse yarı yarıya hastalıklı konumu, bu gelişmelerin büyük bir zafer gelişmesine dönüşmesini engelledi. Kurtarılan daha çok gelişen parti gerçeği, kesinleşen gerillaydı. Halkın ulusal kurtuluş savaşımı daha da genelleşti ve ilerleme sağlandı. PKK'nin artık bu biçimde yenilemeyeceği ortaya çıktı. PKK'siz bir Kürdistan'ın düşünülemeyeceği, yine Kürt sorununun ağza bile alınamayacağı, dosta-düşmana kendini ezici bir biçimde kabul ettirdi. PKK hakkında beslenen "dayanamazlar, çözülürler" iddiası, 1990'lı yılların ortalarında tümüyle yerle bir edildiği gibi, PKK'nin sadece bir parti değil, bir halkın gerçek kimliği, ulusal kurtuluşun vazgeçilmezliği, yeni insanın şekillenmesinin en iddialı bir gelişmesi olarak kendini kanıtladı. Bu anlamda 14 Temmuz direnişçiliğinin anlam ve önemine baktığımızda direnen insan gerçeği kendini yürütürse, politik, askeri ve örgütsel olarak büyük bir insan gerçeğine dönüşebilir. En yenilmez düşmanın yenilebileceği gibi, zorlukları ve darlıkları da aşabilir. Ne kadar yalnız olursa olsun, ne kadar sayıca zayıf olursa olsun, olanaklar ne kadar yetersiz olursa olsun, büyük direnen ve eğer arkasını örgütsel, politik, askeri olarak ustaca getirmeyi bilen karşısındaki düşman bütün dünya da olsa gelişme sağlayabilir, hatta zafere ulaşabilir. Bunu büyük kanıtladım.

Bunu anlayıp anlamama sorunu şimdi yakıcıdır. Hala saflara baktığımızda, işin özünün çok uzağında sözümona epey PKK'li var. Askeri alanda beterin beteri komutanlar var. Yine çok çeşitli parti temsilciliklerinde beterin beteri sözde kadrolar var. Bunlar günümüzde daha

önceki açık ihanetçilerden, yine çeşitli kılıklara bürünmüş provokatörlerden daha az tehlikeli değiller. PKK'de gelişen yaşamı çok bireysel tarzda kullanacakları gafletinde ısrar ediyorlar.

Bunların hepsi de iyi niyetli. Partiden bir türlü vazgeçmek istemiyorlar. Fakat bir türlü de partinin gereklerini yerine getirmek onlar için pek gerekli ve mümkün görünmüyor. Öyle bir tarzla kendilerini dayatıyorlar ki, bu da adeta bir “üçüncü parti”dir. Ortaya çıkmış kaçık devrimci eğilimler bir tarafa, gerçek PKK bir tarafa. Bir de bunların anladığı ve belki de herkesin kendisine göre düşündüğü PKK bir tarafa.

Şimdi bu gerçek ve büyük bir tehlikedir. Açıkçası bu tehlike, sizin teşkil ettiğiniz tehlikedir. En kötüsü de görünüşte partiye bağlı, birçok görev de yerine getiriyor. Yani durumu kurtaracak kadar özde ve biçimde partilidir. Ama bu durum, bunun büyük tehlike olmasını ortadan kaldırmıyor. Bu anlayışın kendisi diğer açık tehlikelerden daha tehlikeli. Neden? Çünkü zaferi düşünmüyor. Zafer yürüyüşünden habersiz. Oysa bu dönemin PKK'si, zafer yürüyüşünü kesinkes götürmesi gereken PKK'dir. Herhangi bir yürüyüş, herhangi bir savaşçılık kesinkes döneme cevap vermez. Bunların iddiası şudur: “Yeter de artar bile, oh, gelişmeler ne güzel.” Rüyalarında bile göremedikleri gelişmeler var. Yine kendilerine göre bir yaşam da söz konusu.

Bu tehlikeli bir gaflettir. Bunlara şunu da söylemek gerekir ki, birçok temsil, birçok komutanlık, hatta çok önemli yöneticilik görevleri tanınmaz haldedir. Bu küstahlar, kendilerini ya yeterli hale getirirler, ya da akıllarına bile getiremedikleri geçmiş provokatörlerden daha tehlikeli olduklarını bizzat kendileri göreceklerdir.

Yoldaşça iyi niyetimizi, bir türlü vazgeçmek istemediğimiz yüceliklerimizi kimse kendi yaramaz, yetmez kişiliğiyle, kocakarılığıyla zedeleyemez. Hammalca çalışması ne olursa olsun, sözümona emeği de ne olursa olsun, biz bu tipi kabul etmiyoruz. Hatta hor görüyoruz. Bu kadar büyük tecrübe kazanan partiye bu tip bir beladır, bir engeldir. Bu kadar büyük tecrübeyle, bu kadar büyük çözümlemelerle, sıradan bir iddiası olanın bile büyük başarmaması için hiçbir neden olmadığı bir dönemde ve koşullar da nasıl böyle gününü gün edebilirsin. Hatta aylar geçiyor, sıradan bir başarısı bile yok ve kendini PKK'nin genel gelişmeleriyle, genel başarılarıyla onur sahibiymiş gibi değerlendirip yaşıyor. Neden? Bu hakkı sen kendinde nasıl görebiliyorsun? Başarın yok, hızla bürokratlaşarak ancak bir komplocu, bir darbeci olabilirsin. Asla bir partili olunamaz. Yine örgüt içinde bir ağa kesilerek ancak bir köy ağası olunur. Ama asla iyi bir devrimci, iyi bir yönetici olamaz.

Şimdi bazıları ısrarla bunu anlamak istemiyor veya bu söylediklerimin hep başkaları için olduğunu sanıyor. Bunu şimdi bırakacaksınız. En “benim” diyen partililer bile bu yaklaşımı bir tarafa bırakıp sözün anlamını, neye yol açması gerektiğini bilmeli ve gereklerini yapmalıdır.

Eğer bugün bir kez daha 14 Temmuz direnişçiliği adına konuşuyorsak ve bu temelde kazanılmış yıllara anlam vermek istiyorsak, dönem PKK'liliğini kavramak ve yapmak durumundayız. Bu anlamda işleriniz zordur. Ama bir o kadar da başarıya yakındır. Hiç kimse kazanılmış dönemlerin mirasına dayanarak günü kurtaracağını sanmasın. Bu açık ihanetten ve gafletten bile tehlikelidir. Neredeyse bütün kurumlar böylesine küme küme insanlarla doluşmuş. Ciddi bir eğitimleri yok; ciddi bir örgüt ruhu yok, hepsi birbirini kemirmiş, toplumda sınıfta kalmış. Artık PKK gittikçe bir çekim gücü, işbirlikçisi bile PKK'ye koşuyor. Tabii bu kişi PKK içinde adeta bir karasevdalıdır.

Şimdi ben yine kendimi ortaya koyuyorum. Ben direnişçilerin anısına amansız bağlıyım. Yani onların vasiyetlerinde dile getirdikleri gibi kudretli bir yürütücüsüyüm, aman vermem. Yine açık söylüyorum; kimseye yalvarmıyorum ve savaşı kimlerle yürüteceğimi iyi biliyorum. Bu kadar ayakbağı olup da bizim tarafımızdan yönetilmenizi istemeye hakkınız yok diyorum. Biz geniş yürekli insanlarız. Hem politikacıyız, hem askeri anlamda işleri yürütmesini bilen ve bütün bunları düşmanın bile kestiremeyeceği bir ustalıkla yürüten bir kişiyiz. Bunları anlamanız gerekir. Aldanmayın diyorum.

24 saatin paşalığına oynayan 14 Temmuz'u anlayamaz

Ben kimseyle yersiz savaşmak istemem. Ama bir anlamda ben tepeden tırnağa savaş kesilmiş, savaş çılgını olan birisiyim. Bu ülke tarihinde ilk defa düşmanıyla düşüncede olsun, ruhta olsun bir savaşı ortaya çıkarabildik. Ben, onu size çiğnetmem. En gafilleri bile kendilerini bana dayattıklarında eski yoldaşlık, kardeşlik adına dayattılar. Benim için bu en esef verici bir yaklaşım. Çoğunuz PKK politikasına layık olacağınıza kendinizi kandırıyorsunuz. Bu o kadar kolay değil. Kendinizi bile kolay beğenmiyorsak, herhalde bir yatalak olmaktan öteye değeri olmayanları anlayışla karşılayacak değiliz. Biz bu büyük direniş şehitlerinin anısına zarar getiremeyiz. Onlar eriyinceye kadar, derileri kemiklerine yapışıncaya kadar madem direnme gücünü gösterdiler, o zaman ben onların bir yoldaşıysam gereklerini yapmak zorundayım. Kendilerini böyle direnişçi kılan değerleri, savaşa nakşetmek zorundayım.

Bunu şimdiye kadar çarpıcı bir biçimde söylemedim. Veya söylediysem de siz bir türlü anlamaya yanaşmadınız. Ama anlatma işini ben başaracağım. Çok anlamsız kayıplar verildi, çok hafiflikler yapıldı, çok yüzeysel, çok keyfi tutumlar dayatıldı. Bunların hepsi suç. Ben şu eğilimi çok iyi tanıyorum: “24 saat keyfimce yaşarım, isterse boynum kesilsin.” Felsefenizin ağırlıklı olarak bu olduğunu biliyorum. Bunu çok açıkça söyleyenler de oldu. Davranışlarınızla her gün ispatlıyorsunuz, haykırıyorsunuz; “biz karşınızda keyfimizce bir gün PKK'li diye yaşarız, sen gerisini ne yaparsan yap.” Olur, bu sizin hakkınız, özgürlük anlayışınızın gereğini sergiliyorsunuz. Ama benim de kendime göre bir özgürlük savaşımım var. Bundan vazgeçecek değilim. Şehitlerin ağırlıklı, ezici ve hatta tümünün mirasçısı benim. Vasiyetlerinin takipçisiyim. Tabii bu halkla birlikte epey yapılıyor. Bunların da ötesinde benim kendi kararlılığım var. Çok inatçı bir savaşı bizzat ben bu cana nakşettim. Ne kadar delice de, çılgınca da olsa bu bir savaştır. Ben mi anlamalıyım, siz mi anlamalısınız? Ben mi sizi anlamalıyım, siz mi beni anlamalısınız? Ben yeterince anladığımı sanıyorum ve bir kişiye savaş için gerekli olan neyse onu veriyorum. Bundan hiç kuşku yoktur. Acaba siz anlıyor musunuz, bu 14 Temmuz gününde.

Çözümlemelerden kendinizi bir aynada seyreder gibi görüyorsunuz ama anlamaya yanaşmadığınız ortaya çıkıyor. Anladıysanız bile pratiğin ne denli seyredeceğini beklemek gerekir. Biz bunu da size bırakacağız. Bütün partiye bırakıyoruz. Bir şey daha görülmeli; biz şimdiye kadar yaşadık. Acaba bu çok kendini iddialı ve hakiki PKK'li olarak gören ne kadar bizden yana olduğunu ve hatta kendini dayattıkça kabul göreceğini sananlar nerede? Değil bir yoldaş için sıradan bir insan için bile düşünemeyeceğimiz zararlı durumları, kendileri de dahil nasıl yarattılar? Bu bir gaflet, rehavet kişiliğinin feci bir sonucudur. Ben onlara yalvarırcasına, “açık olun, lütfen anlayın” diyordum. Ama ne açık olabildiler, ne de anlayabildiler. İşte 24 saatin paşalarını oynadılar. Olmaz, bu yaşatmaz!

Layık olmayanlar karşımıza çıkmasınlar

Bir iradenin, bir kararın mevcut olduğuna, bir kutsal değerler sistemimizin olduğuna kendinizi inandırmalısınız. Her şeye karşı çıkılabilir, her şeye karşı gafil olunabilir, ama bu değerler karşısında öyle olunamayacağını bilmelisiniz. Gücünüz yoksa yerinizde durmasını bilin. Savaş, her babayiğidin işi değildir. Ben bile kendimi az yakıştırıyorum bu savaşa. Bir türlü kendimi bu önderliğe oturtamadım. Ama tabiri caizse istek üzerine, yine şehitlerin isteği üzerine ve tüm vasiyetlerin gereği olarak beklentileri gücüm dahilinde yerine getirememezlik edemem. Çok açık söylüyorum; ben birçok kişiyi, kimliği beğenmiyorum. Layık olmayanların karşımıza çıkmaması gerekir. Saflarımızda hala başarıyla alakası olmayan kişilikler, postu atmış bir anlayışla karşımıza çıkma cesaretini gösteriyorlar. Yine politik tavır gereği esnek davranacağım, taktik yapacağım, açık oyuna gelmeyeceğim ama boyun da eğmeyeceğim. Çizgiyi yine yürüteceğim, kararı yine uygulayacağım. Dayanamıyorsanız ben ne yapayım? Dayanamıyorsanız ne işiniz var? Eğitim diyorsanız alın size eğitim, silah diyorsanız alın size silah.

Bırakın, bu işin kahramanları, tarihi direnişçileri var. Önünü tıkamayın. Birileri çıkar yürütür, biz varız yürütüyoruz. Ruh hastasısınız, düşünce hastasısınız, davranış bozuklukları var. Parti iyi niyetli, merhamet edici diye insan kendini böyle görevlerin önüne engel olarak koyar mı?

Bu büyüklüğe inanmak gerekiyor. Bu yüceliğe anlam vermek gerekiyor. Ne diye böyle yaramaz, yetmez kişiliğinizi ısrarla birçok görevin başında, birçok kurumda, temel yönetici kişilik sorumluluklarınızda böyle sürdürme cesaretini göstereceksiniz? Kim oluyorsunuz? Tekrar söylüyorum: Hala uyanamadınız mı, hala kendinizi, düşmanınızı ve savaşımınızı tanıyamadınız mı? İnsan lümpen olur da bu kadar olur mu? İnsan düşmanın çarpıcı etkisi altında kalmış olabilir ama bunca yılların tecrübesi karşısında hala böyle kalabilir mi? Sabrımızı insan hala böyle anlamsız kullanabilir mi?

Burada da hiç yanlış anlamaya gerek yok. Biz hiç kimseye, “gel de intihar et” demiyoruz. Biz en inanılmaz bir yaşam gücünü gösteren bir kişiyiz. Günde bin defa ölünmesi gerekirken bile yaşam gücü olmayı başardık. Buna hiç kimse ölüsü ile karşılık veremez. Ölü kişilikle, ölü ilişkilerle, ölü tarzla karşılık veremez. Ben bunu bir provokasyondan daha tehlikeli görüyorum. Bize yaşamasını, hem de en amansız savaşla bunu sağlamasını bilenler gerekli. Tarih bunun dışındabaşka türlü bir zafer yürüyüşçüsünü tanımıyor. Hala temel mücadele birimlerinde ve savaş birliklerinde, komutayı kendi keyfini yaşatma yeri olarak görenler var. Bir koltuk kapmış gibi değerlendirenler var. Bunları uyarıyorum! Hiç kimse benden değişik yakınlık beklemesin. Size defalarca anlattım, anamla bile kapışırken sadece ve sadece doğru bir anlayışın gücüne dayandım ve sonuna kadar bu çocukluk yıllarında bile savaştım. Bu ülkenin değil, belki de dünyanın insanlık tarihinde görülmemiş bir savaşçılığını biz bu tarzda buraya kadar yürüttük. Size bunu boşa çıkarttırır mıyız? Siz bu savaşçılığı anlamadan bizimle yürüyebilir misiniz?

Büyük direnişçilerimize yaraşır bir büyüklüğü yaşayacağız

Silah güzel bir şey. Partili olmak şerefli ve güzel bir şey ama, ona sahip olmayı bilmek şartıyla. Şimdi parti içine yığılma var. Ben bunlara soruyorum; size sonuna kadar hizmete evet. Her türlü geriliğinizin giderilmesi için partinin tüm tecrübesini sunmaya evet. Ama siz de kendinizi yeniden yaratmayı bileceksiniz. Olmazsa siz, çok kısa bir süre içinde partinin başına ciddi bir sorun olarak çıkmanızı önleyemezsiniz. Hem de ne kadar candan iyi niyetiniz olursa olsun.

PKK, işleri bundan sonra daha da büyük bir 14 Temmuz kararlılığı ile götürmek zorundadır. Erim erim kendini eritecek kadar yürütmek zorunda. Eğer sizin de yoldaş anısından anladığınız bir şey varsa, onun adına yürütülen savaştan anladığınız bir şey varsa, bu gücü göstermelisiniz. Bu güzel bir şeydir. Yine büyümek isteyen insanımıza, başarmak isteyen insanımıza en gerekli olandır ve yaraşması gereken de budur. Biz bunun dışında hiçbir işe yaramayız. Herhangi bir insan topluluğunun teşkil ettiği bir çeşni bile olamayız insanlık için. Eğer bu savaşı vermeyi bilmezsek onlar kadar bile insanlık için gerekli olamayız. Biz, size bunu anlatmaya çalışıyoruz. Siz ise öyle yanılgılı, abartılı bir PKK'lilikle kendinize anlam veriyorsunuz ki değil başarı, başarısızlık buram buram yüzünüzden okunuyor. Her adım atışı bir faul, bir engel durumudur. Bu çok rahatlıkla karşılanabiliyor; “bu PKK'liliktir” denilebiliyor. Hayır, ben bile bu halimle “eğer yemeği hak ettiysem ne mutlu bana” diyorum. Başka hiçbir kaygım yok. Hiçbir ciddi gelişmeye damganızı vuramamışsınız, çok rahat PKK'li olarak yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Artık buna son verilecek.

Ben de dahil bir kez daha büyüklüklerimize yaraşır bir büyüklüğü yaşayacağız. Bu temelde savaşa yaklaşacağız. Savaşın başarı tarzını kesin yakalayacağız. Büyük zindan direnişçileri başta olmak üzere, tüm PKK direnişçilerinin anısına başka söyleyecek hiçbir sözüm olamaz. Sizin de başka tür anlayışta sınırlı da olsa kendinize şans vermeniz düşünülemez. Belki benim eksikliklerim olur, sizinki olamaz. Belki benim bu kadar ağır görevlerden, insanlığın dayanamayacağı zorluklardan dolayı bazı zayıflıklarım olabilir, ama sizin olmaması gerekir. Büyüklüğü göze almak gerekiyor. PKK tarihindeki bu büyük insanların kararlarının ve eylemliliğinin büyüklüğüne layık olmak gerekiyor. Bu bize en çok gerekli ve başarı için en temel olandır. Her şeyle oynanabilir veya belli ölçülerde savsaklanabilir ama, bu büyüklükler ne gözardı edilebilir, ne ikinci plana bırakılabilir, ne de saptırılabilir. Bunlar yalnız ulusal değil, insansal kutsal gerçeklerdir. Eğer beni ciddiye alıyorsanız, ben bu gerçeklerin adeta bir esiri gibiyim. Bu gerçeklikler olmasaydı, hiçbir güç beni bu biçimde yürütemezdi. Sizler de bu gerçeklerin ezici etkisi altında, biraz vicdana kavuşarak, yoldaş anısının anlamına kavuşarak ve eğer ısrarla “görev nedir” diyorsanız, savaşta başarı tarzına ulaşarak, varsa onların gerçek anlamına ilişkin bir sözünüz, onun gereklerini yerine getirerek karşılık vermelisiniz. En temel insanlık görevi budur. Bu esas alındıktan sonra gerisi kolay gelir. Bütün işlerde gelişme sağlanır. Yaşamın en zor sorularına, savaşın en karmaşık süreçlerine doğru yaklaşım göstermek imkan dahilindedir.

Eğer bu temelde bir sözünüz varsa ve onu yaşamınızın bir kızıl çizgisi haline getirmişseniz açık vurguluyorum; bu 14 Temmuz direnişçiliğinin 14. yılına girerken kararımızın daha da büyüdüğünü, tam da o anılara yaraşır hale geldiğini söylemekle biraz layık olduğumuza inanıyorum. Her zamankinden daha fazla bu partiyi ve bu savaş gücünü, bunların bu büyük kararlarını zedeletmeyecek bir biçimde (çok eksiği de olsa), yürütme gücüne sahip olduğumuz için ve bu anlamda biraz görevini yerine getirmenin vicdan rahatlığını da duyuyorum. Ama daha fazlasının bundan sonra yerine getirilmesi gerektiğine dair, kendime, partiye, sizlere, tüm halka ve insanlığa verdiğimiz sözü de yineliyorum.

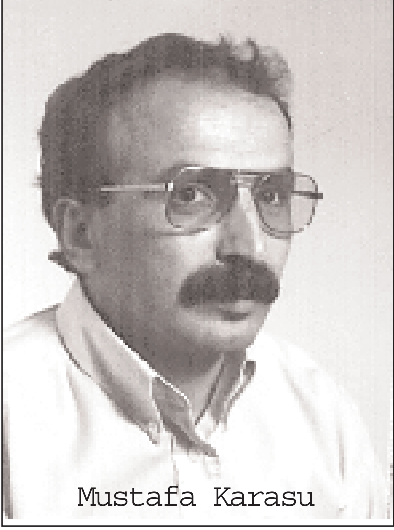
14 Temmuz 1995

“PKK tarihindeki bu büyük insanların kararlarının ve eylemliliğinin büyüklüğüne layık olmak gerekiyor. Bu bize en çok gerekli ve başarı için en temel olandır. Her şeyle oynanabilir veya belli ölçülerde savsaklanabilir ama, bu büyüklükler ne gözardı edilebilir, ne ikinci plana bırakılabilir, ne de saptırılabilir. Bunlar yalnız ulusal değil, insansal kutsal gerçeklerdir. Eğer beni ciddiye alıyorsanız, ben bu gerçeklerin adeta bir esiri gibiyim. Bu gerçeklikler olmasaydı, hiçbir güç beni bu biçimde yürütemezdi.”

“Yoldaşça iyi niyetimizi, bir türlü vazgeçmek istemediğimiz yüceliklerimizi kimse kendi yaramaz, yetmez kişiliğiyle, kocakarılığıyla zedeleyemez. Hammalca çalışması ne olursa olsun, sözümona emeği de ne olursa olsun, biz bu tipi kabul etmiyoruz. Hatta hor görüyoruz. Bu kadar büyük tecrübe kazanan partiye bu tip bir beladır, bir engeldir. Bu kadar büyük tecrübeyle, bu kadar büyük çözümlemelerle, sıradan bir iddiası olanın bile büyük başarmaması için hiçbir neden olmadığı bir dönemde ve koşullar da nasıl böyle gününü gün edebilirsin.”

Mustafa Karasu yoldaş, içinde yer aldığı büyük ölüm orucunun 13. yıldönümünü değerlendiriyor

14 TEMMUZ
Parti Önderliği'ne inanç eylemiydi


Mustafa Karasu

"Onları o koşullarda zafere inandıran, dışarıdaki önderliğin bu işi sonuna kadar götüreceğine beslenen güvendir. Kendilerinin yaşamının son bulması, mücadelenin son bulması demek değil, aksine mücadelenin daha da gelişmesini düşündüklerinden dolayı, böyle bir eylemi kararlılıkla gerçekleştirmişlerdir."

14 Temmuz'da Diyarbakır zindanındaki düşman politikasını anlamak gerekir. Eğer bunlar anlaşılırsa 14 Temmuz eyleminin kapsamı, bu boyutuyla tartışılabilir, değerlendirilebilir, gereken değer verilebilir. İlkin bunu anlamak gerekir.

12 Eylül cuntasının amacı Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaktı, tasfiye etmekti. PKK ile ulusal kurtuluş mücadelesini dışarıda ezdiği kadar ezmek, dağıttığı kadar dağıtmak, yakalayabildiklerini de cezaevine doldurarak tasfiye etmekti. Cezaevi bir nevi ulusal kurtuluş mücadelesinin gömüldüğü, yenildiği bir yer haline getirilecekti. Ulusal kurtuluş mücadelesinin yenildiği bir sembol durumuna sokulacaktı. Nitekim Kürdistan tarihinde bunun çokça örnekleri vardır. Ulusal kurtuluş için başkaldıran Kürt halkının bu isyanları ezilmiş, kalanlar cezaevlerine atılmış, bir kısmı cezaevinde teslim alınmış, bir kısmı da idam edilerek, tarihe "böyle isyan ederseniz, böyle cezalandırırız" dedirtilmiş ve belirtilmiştir.

İşte Diyarbakır Cezaevi'ne biçilen rol de böyle oldu. PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesi tümden silinmek, boğulmak isteniyordu. Bu nedenle cezaevlerine çok kapsamlı bir yönelim oldu. Sadece insanları teslim almak, onlara işkence yapmak değil, Diyarbakır Cezaevi şahsında PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bitirilmesi hedefleniyordu. Sonuçta cezaevinde çok dizginsiz, çok şiddetli bir işkence, bir zulüm, bir baskı ortaya çıktı.

14 Temmuz öncesi cehennem karanlığıydı

12 Eylül cuntası gelir gelmez büyük katliamlarla, baskılarla halkımız zulüm altında tutulmuş, onbinlercesi gözaltına alınmış, onların da onbinlercesi cezaevine konulmuştu. Ulusal kurtuluş mücadelesini veren ve bu konuda önemli çalışma yapan bir kesim cezaevine atılmış oluyordu. Bu anlamda Diyarbakır Cezaevi'nde toplanan kitle ulusal kurtuluş mücadelesinin ve halk kesimlerinin sosyal tabakalarının bir maketi olarak, hem kadro, hem taraftar, hem de sempatizan olarak böyle bir bileşimi barındırıyordu. İşte bu bileşime yönelim, PKK'yi ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelim biçiminde somutlaşmıştı. Bunu bir kez daha bugün belirtmek gerekir. 14 Temmuz'u bu temelde değerlendirdiğimiz zaman anlamı daha iyi anlaşılır.

Diyarbakır Cezaevi'ne yüklenildiği ve bu kadar baskının, işkencenin geliştiği bir dönemde dışarıda da köyleri yakılan, gömülen, baskılar altında tutulan halkın üzerinde bir umutsuzluk yaratılmış, hatta bir inançsızlık, bir kaos ortamının geliştirilmiş olduğunu görmekteyiz. Bu yıllarda Kürt halkına tam bir karanlık cehennem yaşatılmıştır. İşte 14 Temmuz direnişçiliği böyle bir dönemde gelişiyor.

Kürt halkının karanlığa gömüldüğü, müthiş bir baskı ve zulmün yaşatıldığı böyle bir dönemde 14 Temmuz eylemi ortaya çıkıyor. 14 Temmuz'dan önceki direnişler de var. **Mazlum** yoldaşın direniş kıvılcımını çakması, **Dörtlerin** özgürlük meşalesi gibi kendilerini yakmaları var. Ama bu direnişler 14 Temmuz kadar siyasal sonuçları kadar etkili olamadı. 14 Temmuz'un siyasal olarak etkisinin çok büyük olmasında bu eylemlerin rolü de belirtilmelidir. İşte Kürt halkının evlatlarının, halka çaresizliğin, umutsuzluğun yaşatıldığı bir dönemde en korkunç yıllarda hiçbir mücadele aracının bulunmadığı, düşmanın ise her türlü savaş aracını elinde tuttuğu, tümden hakim olduğu hakimiyetini sağladığı alanda, zindanda bu eylemin gerçekleştirilmesi tabii ki anlamlıdır. Bunun anlamı şudur: Bu eylemin yaratıcıları, öyle bir ideolojik-politik düşünceye sahipler ki, öyle bir inanca sahipler ki, öyle bir moral kuvvete sahipler ki, inançları, umutları, özlemleri ve moral değerleri dışında hiçbir imkana sahip olmadıkları halde, düşmanın en hakim olduğu yerde, düşmanın bu karanlığında büyük bir ışık olabiliyorlar. Yalnız zindanda değil, halka da büyük bir ışık oluyorlar. Böyle zor koşullarda Parti Önderliği'nin eylem yaptıran, zaferi kazandıran, zafere götüren bir yaklaşım içinde olması tabii ki dışarıda daha fazla imkanları olan halkta da büyük bir umut, inanç, sempati duygularını geliştirmiştir. 14 Temmuz bu yönüyle de irdelenebilir, değerlendirilebilir bir eylemdir.

14 Temmuz yeni bir tarz, yeni bir devrimci anlayıştır

14 Temmuz, aslında yeni bir tarzın, yeni bir yaklaşımın, yeni bir devrimci anlayışın, ya da Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yeni bir durumu ortaya koymasıdır.



Bu tarz, en zor dönemde bile zaferi görebilme, zafere inanabilme gücünü, hiçbir zorluğun ve sıkıntının bunu engelleyemeyeceğini gösteriyor. İşte bu PKK'liliğin ve önderlik tarzının cezaevinde somutlaşmasıdır. En imkansız koşullarda en ufak bir imkanı bile zafere dönüştürme umudunun ve inancının bulunmasıdır. Bu tabii ki önemlidir. Bunun yaratacağı sonuçlar kesinlikle en üst düzeyde olacaktır.

PKK ve önderlik tarzı, daha 1970'lerin başında Kürt halkının tümden gömülerek betonlandığı, kendini politik olarak ifade edemediği, umutsuz olduğu, direnmenin ve kazanmanın tarzı değil, teslimiyetin, işbirlikçiliğin ve reformizmin kendini iyimser bulduğu bir dönemde nasıl ortaya çıktıysa, büyük inançla, kararlılıkla ortaya çıkan bir önderlik tarzı olarak yerini aldıysa, işte 14 Temmuz direnişçiliği de PKK önderlik tarzıyla Kürdistan tarihindeki, özellikle 20. yüzyıl tarihindeki en önemli aşamalarından biri olan 1980 cuntası sonrası yürütülen halka saldırı politikasına verilen güçlü bir cevap olarak ortaya çıkmış ve kendisini ispatlamıştır. Bu tarzın tarih sahnesine çıktığını, artık böyle bir tarzın, temponun, üslubun ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini aldığını, bu yönüyle de diğer Kürt isyanlarında eksik olan iradenin, inancın, moral yüksekliğinin ve bu düzeyin yeni yaratılan ulusal kurtuluş mücadelesinde olduğunu ortaya koymuştur.

Tabii bu hususu belirtirken, şu nokta da çok önemlidir: O da her savaşta bulunması gereken moral değerlerin yüksekliğidir. Bir savaşın, bir gücün, bir partinin, bir örgütün, bir ordunun, bir ulusal kurtuluş savaşının, bir devrimin yenilmezliğini sağlayan en temel nokta, moral değerlerinin düzeyidir.

14 Temmuz'da düşmanın zulmüne, baskısına, karanlığına rağmen böyle bir çıkışın yapılması, ulusal kurtuluş mücadelesinin, en zor koşullarda bile kendisine inancı ve güveni sağlayacak, her türlü baskıyı, zulmü, teslimiyet politikasını boşa çıkaracak bir moral değerler düzeyine ulaştığını belirtebiliriz. Bu, daha sonraki ulusal kurtuluş mücadelesinin süreklileşmesindeki, düşmanın tüm politikalarının boşa çıkarılmasındaki etken de oluyor.

Tabii bunun en üst düzeyde ifadesini bulan kişi veya kurum ise Parti Önderliği oluyor. Parti Önderliği'nin iradesinin kırılamamasının, gücünü her dönemde ortaya koymasının bedeli moral değerlerindeki yüksekliğin erişilmezliğidir. Bu moral değerlerinin ortaya çıkardığı inancın, direncin kırılmazlığıdır. 14 Temmuz'un böyle zor bir dönemde gerçekleşmesi düşünüldüğünde, bu engin direnişçiliğin diğer bir anlamı olarak da moral değerler düzeyindeki direnci ve kararlılığı gösterebiliriz. Tabii ki moral değerler, bir yerde PKK ideolojisi ve politikasının gücü temelinde ortaya çıkıyor. Bu, PKK'ye inancın da çok güçlü olduğunu, PKK eğer bir yerde yerleşirse, bir yerde biraz maya tutarsa veya bir yerde çalışmasını gösterirse artık onu oradan sökmenin de mümkün olmayacağının kanıtı oluyor.

Şimdi böyle bir düzeyde ideolojik güçlülük, moral güçlülük, örgütsel güçlülük bulunmaktadır. 14 Temmuz bunun kanıtlanmışlığıdır.

PKK'nin altı-yedi yıllık çalışması sonucunda hem toplumda, hem bireylerde böyle bir yenilmezliğin bulunduğunu görüyoruz. 14 Temmuz'un böyle bir anlamı da var.

14 Temmuz, ülkeden çıkış ile dönüş arasındaki köprüdür

14 Temmuz, PKK'nin cezaevinde zafer kazanmasıdır. Cezaevinde zafer kazanmanın, dışarıda da zaferin kesin kazanılacağını ortaya koymuştur. Bu yönüyle de 14 Temmuz, dışarıdaki zaferi kazanma inancını artıran bir etken olmuştur. TC karşısında, bırakalım zindanda, dışarıda birçok imkanın bulunduğu koşullarda zaferin daha da kesin ve net olacağını göstermiştir. Yani 14 Temmuz, ulusal kurtuluş mücadelesinin artık gerçekten kökleştiğinin, yenilmez bir duruma geldiğinin ifadesi olmuştur.

Yine 14 Temmuz eylemi çok önemli bir dönemde gerçekleşmiştir. Türk devleti siyasal hareketleri bastırmış, halkı susturmuş, örgütleri geri çekilmeye zorlamış, ya da yenmiştir. Böyle bir ortamda halkta bir umutsuzluk, mücadeleden

"Bu eylemin yaratıcıları, öyle bir ideolojik-politik düşünceye sahipler ki, öyle bir inanca sahipler ki, öyle bir moral kuvvete sahipler ki, inançları, umutları, özlemleri ve moral değerleri dışında hiçbir imkana sahip olmadıkları halde, düşmanın en hakim olduğu yerde, düşmanın bu karanlığında büyük bir ışık olabiliyorlar."

bir kaçış var. Yine bir mültecileşme var; mültecileşmenin yaygın eğilim olarak gelişmesi var; mültecileşmenin meşrulaştırılması için çalışmalar var. Böyle bir ortamda 14 Temmuz, bu olumsuz eğilime dur diyen, mülteciliği mahkum eden, bırakalım dışarıyı, içeride bile savaşın mümkün olduğunu herkese kanıtlayan bir eylemdir. Bu yönüyle de PKK içine sokulmak istenen yenilgiye bir darbedir. Özetle 14 Temmuz direnişçiliği, aynı zamanda PKK'nin mültecilik anlayışlarını daha çabuk darbelenmesi ve devrimci atılım için bir moral destek oluyor. Ya da mülteciliğe karşı savaşta partimizin, Parti Önderliğimizin verdiği mücadelenin 14 Temmuz direnişçiliğiyle tümden zaferle taçlandırılması anlamına geliyor. Bu yönüyle de 14 Temmuz mülteciliğe karşı bir mücadeledir. Bu mücadele Parti Önderliğimiz ve parti tarafından yoğun bir şekilde verilmektedir.

14 Temmuz bu mücadeleyle birleştirildiğinde, mültecilik yenilgili bir durumu yaşamıştır. Mülteciliğin 14 Temmuz'la birlikte tümüyle yenildiğini, tasfiye edildiğini ve mültecilik olsa da artık etkili olamayacağını söylemek mümkündür. 14 Temmuz'un bir diğer önemli anlamı da budur. Bütün örgütlerin mültecilikle tasfiye edildiği, bitirildiği bir ortamda, 14 Temmuz'un böyle bir boyutunun olması, “14 Temmuz nedir” sorusuna verilecek cevapların bir parçası olduğunu gösteriyor.

12 Eylül cuntası 14 Temmuz'da yenilmiştir

14 Temmuz parti direnişçiliğinin yeni bir dönemdeki adıdır da. Ya da 14 Temmuz, 1980'den 1984'e kadar ki dönemin ifadesidir. Bu bakımdan geriye çekiliş ile ülkeye dönüş arasındaki köprüdür. Parti mücadelesinin ve Parti Önderliği'nin bu dönemdeki somutlaşan ve hep ortaya çıkan ismidir. Yine partinin ve Parti Önderliği'nin yenilmez iradesinin 14 Temmuz'da kanıtlanmış ifadesidir. TC'nin 12 Eylül zulmüne karşı PKK'nin savaş ilanıdır. Ya da PKK'nin cunta karşısında savaşı bırakmadığının teslim olmayacağının, her koşulda savaşarak zafer kazanabileceğinin cuntaya gösterilmesidir. Bu yönüyle de aslında cunta şu anda değil, 14 Temmuz'da yenilmiştir.

14 Temmuz'un bir ifadesi de cuntanın yenilmesidir. Cuntanın iflasıdır, cuntanın boşa çıkarılmasıdır. Cunta her tarafın güllük gülistanlık olduğunu, hakim olduğunu ve ulusal kurtuluş mücadelesini ezdiğini gösteriyordu. Böyle büyük bir güveni yaşadığı bir anda 14 Temmuz darbesini yemesi, moral ve ideolojik anlamda kaybetmesi, onun için büyük bir yenilgidir. Ve 14 Temmuz, cuntaya karşı savaşmak isteyen, cuntadan memnun olmayan, rahatsız olan tüm toplumsal tabakaları, halk kitlelerini, Kürt ulusunun cuntaya karşı savaşta cesaretlendirdiği ve kendisini de donattığı bir tarih oluyor.

“Şahadetler onların şahsında büyük bir coşku, heyecan olarak ortaya çıktı. Şahadete ulaşan her PKK'linin şahadete yaklaştıkça daha da heyecanlandığını, daha bir coşkulu hale geldiğini, direnişin daha da arttığını, o mutlu anın şahadete yaklaştığı an olduğunu söyleyebiliriz.”

Bu yönüyle 14 Temmuz, halkta gelişebilecek bir umutsuzluğa karşı, cuntaya karşı savaşan, cuntayı boşa çıkaran, iflas ettiren ve halkı yeniden savaş sahnesine çeken, gözünü savaşa diktiren bir dönemin, bir tarihin adı oluyor.

14 Temmuz'un en önemli özelliği ise PKK'nin çalışma tarzı, temposu ve üslubudur. PKK'lilik nedir; nerede nasıl çalışılır; koşullar nasıl değerlendirilir sorularına bir cevap ve önemli bir örnektir. En zor koşullarda bile çalışma tarzını, temposunu ve üslubunu kazanmaya göre ayarlamaktır. 14 Temmuz PKK'nin tarz, tempo ve üslubudur. Bu anlamda 14 Temmuz en zor koşullarda yarattığı eylemiyle, düşmanı yere serecek tarzıyla, temposuyla, yaklaşımıyla bir örnek teşkil etmiştir. Bu tarz geleceğe güven vermektir. Bu, örgüte, halka güven veren ve büyük bir güveni ifade eden bir tarzı ortaya koyması itibariyle değerlendirilmelidir. Yani 14 Temmuz direnişçiliği günlük değil, PKK tarihiyle, geleceğiyle ilgili birçok yaklaşımı ortaya koyan bir eylemliliktir. Düşmanın Kürt halkını tümden imha etme politikasına, Kürdü mezara gömme politikasına, cevaptır.

Düşman itirafçılığı geliştirmeye çalışırken, cezaevlerini yenilgiye ve bozguna uğratmak isterken, böyle bir yok etme hamlesini başarmayı hedeflerken, 14 Temmuz buna yönelik bir karşı hamledir. Düşmanın hamlesine hamleyle karşılık verme tutumudur. Bu, PKK tarzının bir biçimi oluyor. Eğer düşman hamlesinin ciddiyeti kavranmasaydı, PKK'yi yok etme, mezara gömme, herkesi teslim alma, ihanete sürükleme hamlesinin boyutu, gelecekteki sonuçları, ulusal kurtuluş mücadelesine vereceği zararlar anlaşılmasaydı, böylesine yoğun bir siyasal değerlendirmeye erişilmeseydi, 14 Temmuz direnişinin önderleri bunu görmeseydi, böyle bir eylem gerçekleşmezdi. Bu yönüyle de düşmanı takip etmenin, düşmanı kavramanın, düşman hamlelerini izlemenin ve buna cevap vermenin adı oluyor 14 Temmuz.

Demek ki bu, düşmanın gerisinde kalmama, düşmanın tüm hamlelerini boşa çıkarma biçimindeki PKK tarzının, önderlik tarzının; yine önderliğin düşmanı tanıma ve tarzını ona göre ayarlama politikasının 14 Temmuz'da gerçekleşmesi oluyor. Bu oldukça önemlidir; öğreticidir ve aynı zamanda güven vericidir. Düşmanın yok etme hamlesine yönelik karşı bir hamle geliştirmek, tutsaklara büyük güven vermiş, onları partiye bağlamış ve direnişe çağrı olmuştur. Bir nevi direnişleri geliştirmenin tarzı, düşmanın hamlelerine cevap veren, bunları boşa çıkaran tarz olmuştur.

14 Temmuz'un cezaevinde böyle bir etkisi oldu. Dışarıda ise düşmanın halka yönelik imha ve mezara gömme hamlesine güçlü bir cevap oldu.

Tabii bu direnmenin bir boyutu daha var; onu da vurgulamak gerekir: İnsanlık dışı saldırıya karşı, şovenist saldırıya karşı, her türlü ulusal-kültürel saldırıya karşı PKK çıkışında oluşan insani değerlere, ahlaki değerlere yönelik saldırılara karşı dur demenin adı oluyor. Çünkü Türk sömürgeciliği de bu değerlere saldırının adıdır.

“Bizim için kişisel yaşam bitmiştir. Onlarla beraber yaşayan arkadaşlar için bireysel yaşam bitmiştir, bitmelidir. Şu anda yaşam onlarındır. Eğer yaşam onlarınsa, yaşam onlara aitse, bu yaşama layık olmak gerekiyor.”

14 Temmuz tüm ezilen halkların öfkesidir

14 Temmuz direnişçiliğinin bir de evrensel adı vardır. Türk egemenliğini, Türk şovenizmini en güçlü bir biçimde tanıma vardır. Türk egemenleri yalnız Kürtlerin değil Çerkezlerin, Lazların, Ermeni'nin, Rum'un da düşmanıdır. Bugüne kadar bu halklara hep bu yöntemlerle yönelmiştir. Bugün de aynı politikayı olduğu gibi uyguluyor. Bütün halklara karşı geliştirilen ezme politikası şimdi Kürtlere karşı geliştiriliyor. Ya da cezaevindeki tutsaklara böyle bir politika uyguluyor. İşte 14 Temmuz, bütün halklara, toplumlara ve tutsaklara yönelik başvurulan politikaya karşı bir öfkenin adı oluyor. Türk egemen sınıflarının gericiliğinin bilince çıkarılması ve buna karşı direnişin sergilenmesi oluyor. Rum'un, Ermeni'nin, Çerkez'in bastırılmasına, katledilmesine karşı Türk şovenizminin gerici özünü kavrama ve buna karşı büyük bir direniş oluyor. İnsanlığı temsil etme oluyor. İnsanlığın ve insanlık kültürünün yenilmediğini, Türk egemenlerinin şovenizmine rağmen, eninde sonunda insanlığın kültürel değerlerinin, insanlığın direniş değerlerinin kazanacağının ispatı oluyor.

Bu yönüyle de 14 Temmuz, sadece PKK'lilerin değil ya da birkaç kişinin direnişi değil, insanlığı kendi şahsında temsil eden, insanlığın en önemli değerlerini kendisinde var eden PKK ve önderlerinin insanlığı savunmayı, insanlık değerlerini her saldırıdan korumayı ifade ediyor. Yani insanlık dışı güçler, ne kadar barbarlık uygularlarsa uygulasınlar, ne kadar araçları ellerinde bulundururlarsa bulundursunlar, bunun kendilerine kazandırmayacağını, eninde sonunda kazananın insanlık kültürü, insanlık değerleri olduğunu 14 Temmuz adımı ortaya koymuştur. Bu anlamda bütün halkların öfkesini dile getirmiştir.

14 Temmuz enternasyonalizmin en güçlü örneğidir

14 Temmuz'un bununla bağlantılı olan enternasyonalist özelliği de vardır. Kemal PİR yoldaşın bu eylemin manevi komutanı olması, komutanlığın bu arkadaş şahsında somutlaşması ve direnişçilerin kendilerini bu arkadaş etrafında birleştirmeleri, aynı zamanda bu direnişin temel özelliklerinden olan enternasyonalist özü de ortaya koymaktadır. Burada sadece Kürt halkına karşı değil, her türlü demokratik gelişmeye karşı olan Türk devletine yönelik bir direniş vardır. Kemal PİR yoldaşın ulusal özelliği ölçüldüğünde, bu yönlü enternasyonalist özelliği taşıması, Kürt halkının geçmişe dayanan zengin bir halk olması ve buna sahiplenmesi anlamına geliyor. Kemal PİR yoldaşın burada Kürt halkının özgürlük mücadelesini verirken, aynı zamanda Kürt halkının bin yıllardır oluşturduğu kültürün güzelliğine, derinliğine sahiplenmenin ve böylece halkı savunmanın insanlık borcu olduğu, halkın teslim alınıp yok edilmesine karşı çıkmanın insanlık değerlerini sahiplenmek olduğu bilinciyle hareket etmiştir.

Dolayısıyla PKK'nin enternasyonalist özelliği 14 Temmuz'da somutlaşmıştır. Bu çok önemli bir özelliktir. PKK'nin Kürt milliyetçisi, ya da halklardan kopuk bir hareket olmadığı daha o dönemde kesinleşmiş oldu. Bu yönüyle Kemal PİR yoldaşın şahadeti, Kürt halkına, devrimcilere, demokratlara hangi ulusa ait olursa olsun saygının-sevginin oluşmasında büyük bir hizmet sundu. Bu, aynı zamanda enternasyonalist gerekliliğin somut kanıtıdır. Bunun bir eylemden geleceğe kadar kendini ifade etmesidir. Bu bakımdan Kürt halkının 14 Temmuz'dan edindiği bilinçle PKK'nin enternasyonalist özelliğini daha iyi kavraması ve böyle bir halk olarak insani bir topluluk olarak yerini alması söz konusudur.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin böyle bir özelliğinin olduğu ve bunun sadece bir öncüde somutlaşması değil, 14 Temmuz'la birlikte, bütün bir halka yayılmasıdır.

14 Temmuz'un başka tarihi özellikleri ve etkileri de var. Cunta, “işte PKK kaçtı, gitti; sizi sahiplenmiyor” diyordu. Böyle bir hava vermekle böyle bir sonuç yaratmak istiyordu. 14 Temmuz'un çıkış yapması, PKK'nin cezaevinde direnmesi, cunta politikasını tümden boşa çıkardı. Bu, PKK'nin her yönüyle halka sahip çıkacağının kanıtı oldu. 14 Temmuz direnişi, halkın PKK'ye umut beslemesini sağladı. 14 Temmuz'la birlikte PKK ile halk daha da yakınlaştı.

Bu yönüyle de 14 Temmuz, mücadelemizin Kürdistan'a yayılmasında ve halkla bütünleşmesinde de önemli rol oynadığını; bu temelde mücadelemizi siyasi anlamda tüm ulusa yayıldığını da belirtmek gerekir. Tabii sadece Kürdistan'da değil, tüm dünyada önemli bir etki yarattı. Ölüm orucundaki arkadaşların şahadeti, bütün Kürt yurtseverlerine zindanı mezar etmek isteyen faşizme karşı öfke, kin duyan tüm yurtseverleri bu eylemde bütünleşmeye, bu eylemi sahiplenmeye, önemini ve değerini anlamaya götürünce, PKK önderliğindeki mücadelenin etkili bir adım atmasında rol oynadı. Yani halkın PKK'ye güveninin pekişmesini, sonuna kadar güvenin artmasını ve böyle bir PKK-halk kopmazlığının daha o dönemde ortaya çıkmasının ifadesidir.

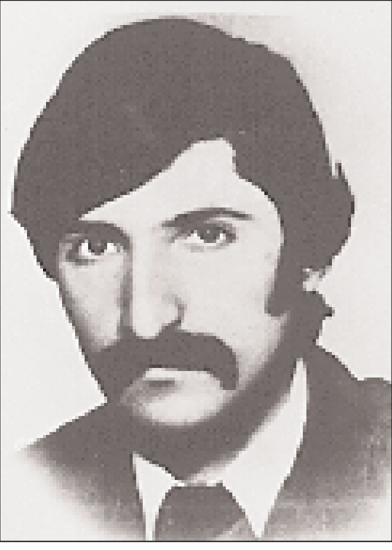
14 Temmuz Parti Önderliği'nin ispatıdır

14 Temmuz direnişçiliği denilince, inanç akla geliyor: **Hayri DURMUŞ** yoldaşın “**Mezarıma borçlu yazın**”, **Kemal PİR** yoldaşın da “**biz nasıl daha fazla ses yaparız; dışarıda bu savaş sürer, bu önderlik bu savaşı sürdürür, buna inanıyoruz**” demesi, partiye, Parti Önderliği'ne büyük inançlarını ortaya koymaktadır. Onları o koşullarda zafere inandıran, dışarıdaki önderliğin bu işi sonuna kadar götüreceğine beslenen güvendir. Kendilerinin yaşamının son bulması, mücadelenin son bulması demek değil, aksine mücadelenin daha da gelişmesini düşündüklerinden dolayı, böyle bir eylemi kararlılıkla gerçekleştirmişlerdir. Öte yandan bu arkadaşlar Parti Önderliği'yle birlikte yola çıkan ve bu mücadeleye ilk katılanlardır. Bu yönüyle Parti Önderliği'yle birlikte halka söz veren arkadaşlardır. İşte burada, bu arkadaşlar en zor koşullarda halka verdikleri sözü; partiye, Parti Önderliği'ne verdikleri sözü yerine getiriyorlar. Yoldaşlık bağının ne olduğunu göstererek büyük yoldaşlık bağını, yoldaşlığa verilen sözü gerçekleştirdiler. Düşmanın teslimiyeti ve yenilgiyi dayatmasına, yoldaşlık gereği, verilen sözün gereği olarak, kendi yaşamlarını vererek, yoldaşlara ve halka verdikleri sözün gücünü gösterdiler. Boşuna direnilmediğini ortaya koydular.

“Bu direniş Parti Önderliği‘nin ispatıdır. Kemal PİR‘in direnişi budur. Onlar esas olarak parti direnişçiliğini ve Parti Önderliği‘nin yenilmez olduğunu göstermek için, bunu ispatlamak için direndiler.”

Bu yönüyle PKK, güçlü yoldaşlık ilişkilerinin en somut ifadesidir. Bunun en zor koşullarda gerçekleştirilmesidir. Yine halka verilen sözlerden dönülmeyeceğini, bu sözlerin unutulmayacağını ortaya koydular. Kesinlikle ihanet-teslimiyet dayatmasına karşı halka verilen, önderliğe verilen söz temelinde düşmanın üzerine yürüdüler ve zafer kazandılar. Dolayısıyla bu önderlerin şahadeti, düşmanın üzerine yürümenin ve zafer kazanmanın adı oluyor.

Cezaevinde bir çarpıntı vardı. Bu eylemle birlikte cezaevinde bu çarpıntı yenildi. PKK ideolojisine, bu birliktelikle tüm güçlerin inancı başladı, inançları gelişti. Şu da eklenebilir: Bu direniş Parti Önderliği'nin ispatıdır. Kemal PİR'in direnişi budur. Onlar esas olarak parti direnişçiliğini ve Parti Önderliği'nin yenilmez olduğunu göstermek için, bunu ispatlamak için direndiler. Yani bu direniş önderliğinin ispatlanmış kanıtıdır; direnişin ifadesi böyledir. Eylemciler yukarıda belirtildiği gibi (Kemal PİR yoldaş başta olmak üzere), önderliğin bu işi sonuna kadar götüreceğine inanıyorlardı. Kendi şahadetlerinin önderlik tarafından doğru ve yerinde değerlendirileceğini biliyorlardı. Yine PKK'nin şahadetlere bağlılık hareketi olduğunu biliyorlardı. Bu yönüyle onlar şahadete giderken, en ufak bir ikircilik göstermediler. Aksine Parti Önderliği'ne, partiye, halka bağlı olmanın ispatlanmasının coşkusunu, heyecanını yaşadılar. Nitekim şahadetleri yaklaşırken heyecanlanıp, coşkuları arttı. Çünkü önderliği, PKK'nin yoldaşlık bağını kanıtlıyorlardı. Halka verdikleri sözün gereklerini yerine getiriyorlardı. Bu yönüyle şahadetler onların şahsında büyük bir coşku, heyecan olarak ortaya çıktı. Şahadete ulaşan her PKK'linin şahadete yaklaştıkça daha da heyecanlandığını, daha bir coşkulu hale geldiğini, direnişin daha da arttığını, o mutlu anın şahadete yaklaştığı an olduğunu söyleyebiliriz. Biz bunları Kemal PİR'lerin, Hayri DURMUŞ'ların şahsında gördük. 14 Temmuz şahadetine böyle bir anlam verilmiştir.



“Hayri arkadaş; olgunluğun, tutarlılığın, soğukkanlılığın ifadesidir. Bu önderlik tarzı olarak, hem de öncülük yapma anlamında herkese güven veren bir kişiliktir.”

14 Temmuz Kürt ulusunun direniş potansiyelinin açığa çıkarılmasıdır

14 Temmuz ve şahadetlerinin diğer bir ifadesi de, Kürt halkının bitirilemediğinin, bitirilemeyeceğinin kantıdır. 14 Temmuz, Kürt halkındaki direniş imkanlarının, potansiyelinin, varlığının ortaya konulmasıdır. En zor koşullarda, en imkansız ortamlarda, düşmanın bütün imha hareketlerine ve baskılarına rağmen, Kürt insanının direnişe geçmesidir. Varlık sözlerinin güçlü olduğunu, direniş sözlerinin güçlü olduğunu, bu direniş en anlamlı biçimde ortaya koymuştur. Eğer bu baskı ve zulme karşı böyle bir direniş olmasaydı, belki şu söylenebilirdi: Kürdün direniş potansiyeli, canlılık belirtileri kalmamış. 14 Temmuz Kürdün canlılık belirtisinin güçlü olduğunu, bütün baskılara, zulme, yüzyıllardır uygulanan bütün bitirme hareketlerine rağmen, gelinen noktada ulusal olarak varlığını devam ettirmenin ifadesi oldu. 14 Temmuz, bu yönüyle direniş potansiyelinin çok güçlü ve sesli olduğunu ortaya koyması yanında, Kürdün baskı karşısındaki gücünü ispatlaması anlamına geliyor. Yine bu yönüyle de bir moral-değer oldu. Kürt insanı, Kürt halkı ve ulusal kurtuluş güçleri için, bunun kanıtlanması bir umut kaynağı, bir moral kaynağı, geleceğe güven-inanç kaynağı oldu. Bu anlamıyla da 14 Temmuz'un tarihsel ve geleceğe teslim ettiği değerleri görmek gerekir.

14 Temmuz, Kürt halkının canlılık belirtisini, canlı hücrelerini, direniş potansiyelinin güçlülüğünü ortaya koyduğu gibi, bu canlılık belirtileri ve direniş potansiyelinin de PKK olduğunun kanıtıdır. Bu yönüyle de PKK, Kürdün canlı yanının, güven yanının, kazanan yanının düşmana karşı saldırdığının ifadesi olarak tarih sahnesine çıktı. 14 Temmuz bunu ortaya koydu. Dolayısıyla 14 Temmuz, savaşan taraflardan birinin TC, birinin de PKK olduğunu ispatladı. Asıl savaşan tarafların, savaşma gücü ve kapasitesi olanların bunlar olduğunu, diğer güçlerin ise ortada kalarak, bu savaşı yürütecek güçte, canlılıkta, potansiyelde olmadığının ortaya konulması, onun gösterilmesi oldu. Zaten Diyarbakır'da Kürt halkından, bütün tabakalardan insanlar olduğu gibi, her örgütten insanlar da vardı. 14 Temmuz, böyle bir ortamda gerçekleşirken, Kürt halkının, Kürt ulusunun dinamik, canlı gücü yaşanan gücünü de ifade etmektedir. 14 Temmuz'un, PKK'yi Kürt halkının canlı gücü ve dinamik gücü olduğunu ortaya koyması da tabii ki diğer bir tarihsel gelişmedir. Yani 14 Temmuz'un diğer bir anlamı da budur.

14 Temmuz'un mücadelemizde, 1980-84 arasında bir köprü olduğunu belirtmiştik. Aynı zamanda bu dönemdeki kadrolarımızın savaşa hazırlanmasında, moral düzeyinin yükselmesinde, 14 Temmuz'un önemli bir etkisi olmuştur. Parti Önderliği'nin çabalarına yoldaşça bir katkı ve destek olmuştur. 14 Temmuz direnişi, önderliğin cezaevlerini desteklemede harcadığı çabalarına böyle karşılık verilmesidir. Yine önderliğin kadroların kazanılmasına, savaşa girmesine, büyük bir yoldaşlık ve direnişine cevap verilmesidir. Zaten 14 Temmuz'un diğer bir anlamı da kadroya çağrıdır. 14 Temmuz'daki çağrı içeriye giren ve direnişe geçenlere çağrıdır. Bunu böyle görmek gerekiyor.

14 Temmuz kendini tarihe taşıran eylemdir

14 Temmuz, kafalardaki netsizliği gidermede, önderliğin ülkeye girişi hızlandırmasında, kadroları eğitmesinde bir etkendir. 14 Temmuz önderlik çabalarına, ülkeye girişe direnişle verilen bir cevaptır. Ayrı yerlerde, ayrı koşullarda, uzak yerlerde de olsa, yine birbirini o an görmeseler bile, ilişkileri olmasa da, aynı ideolojik yaklaşımın, önderlik tarzının, PKK anlayışının iki farklı alanda buluşmasıdır. Bu yönüyle de, PKK'liliğin, PKK'nin bu olduğunun, yani önderlik çalışmaları ile cezaevindeki 14 Temmuz direnişçiliği olduğunun, bunun dışındaki her yaklaşımın cezaevinde teslimiyetin, boyun eğmenin, dışarıda ise kaçkınlığın PKK dışlık olduğunun ispatıdır. Tabii ki, 14 Temmuz'un bu çağrısı, direnişin çağrısı kadar da yansımasını bulmuştur. Böylece 14 Temmuz, kadroların ülkeye giriş çağrılarıyla bütünleşmiştir. 14 Temmuz burada bir dirilişle, ulusal kurtuluş mücadelesinde ortaya çıkan kadrosal çabalarla bütünleşen, güç haline gelen bir direniştir.

Cezaevinde olgun bir direniş süreci, buna karşı düşmanın vahşi baskı ve zulüm süreci vardır. Ya da bu ikisi iç içe ortaya çıkmıştır. Yani teslimiyet-ihanet karşılıklı ortaya çıkmıştır. 12 Eylül düzeninden etkilenen, rehabilite olan, düşüncesi saptırılan birçok unsurun ortaya çıkması bu süreçte gerçekleşmiştir. Yine birçok siyasi grubun, ideolojinin şu veya bu şekilde durumlarının arkasındaki gerçekliği de bu anlamıyla görebiliyoruz. Tabii ki şunu vurgulamamız gerekir ki, buna karşı yoğun bir direniş vardır. Orada Diyarbakır Cezaevi'ni ifade eden bunlardır: 14 Temmuz direnişçiliği ve TC'nin baskısı, zulmüdür. Diğerleri, teslimiyet-ihanet ve rehabilitasyondur; bunlar temel ve belirleyici unsurlar değildir. Bu yönüyle Diyarbakır denilince 14 Temmuz direnişçiliği ve düşman vahşeti anlaşılmalıdır. Diğer hususlar ise; teslimiyet-ihanet, kaçkınlık-mültecilik, kendini kaybetme-bitirme, yozlaşma-çürümedir. Dolayısıyla savaşa dayanmayan, iradeye dayanmayan güçlerin, kişiliklerin ortaya çıkması biçiminde bunlar akla gelecektir, 14 Temmuz akla gelecektir.

Nitekim tarihsel açıdan da bakıldığında durum budur, ulusal kurtuluş mücadelesinde belirleyici olan yan da budur. Bu direnişçilik yanı, PKK'yi güçlendirmiş, geliştirmiş, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinde rol oynamıştır. Yenilgiye uğrayan ise, bu direniş karşısında olan kişilerdir. Yani bu konuda böyle bir belirleme yapmak, 14 Temmuz direnişçiliğini böyle tarihsel bir konum ve seviyede değerlendirmek gerekiyor. Diyarbakır Cezaevi'nin 14 Temmuz direnişçiliğiyle somutlaşması, anlamınında böyle bir ulusal kurtuluşçuluk, özgürlükçülük, bağımsızlıkçılık biçiminde kendini tarihe yazması; Diyarbakır Cezaevi'nin ve direnişçiliğinin kendini böyle tarihe taşırması söz konusudur.

14 Temmuz'un yaratıcılarından, onun şahadetlerinden ve kişiliklerinden de söz etmek gerekir. Onların kısaca özelliklerini belirtmek, 14 Temmuz'un diğer bir anlamını ifade eder. 14 Temmuz'u yaratan kişiliklerin mücadeleye nasıl baktığını, 14 Temmuz direnişinde şehit olan yoldaşlarımızın özelliklerinin daha sonra direnişte nasıl somutlaştığını daha iyi anlayabiliriz.

Hayri; kararlarına inanılan ve fikirlerine değer verilen bir kişilikti

Hayri arkadaşta farklı özellikleri bulmak ve onu daha farklı özellikleriyle açmak gerekir. Hayri arkadaş; olgunluğun, tutarlılığın, soğukkanlılığın ifadesidir. Bu önderlik tarzı olarak, hem de öncülük yapma anlamında herkese güven veren bir kişiliktir. Böyle bir özelliği vardır; çok sağukkanlı ve dikkatlidir. Karar verirken çevresine güven veren, kararlarına inanılan ve fikirlerine değer verilen; her zaman ne dediği merak edilen; çeşitli konularda değerlendirmeleri, söyledikleri öğrenilmek istenen bir arkadaştır. Hayri'nin de bu özelliğini burada hatırlatabiliriz. Tepkisini hiçbir zaman dışa vurmazdı, içinde kalırdı. Diyelim ki, Kemal PİR arkadaş coşkusuyla, heyecanıyla duygularını hissettirirken, Hayri yoldaş ise tepkilerini, acılarını içe atar, bu yönüyle biraz derinden giden bir özelliğe sahipti. Ancak gerektiğinde kinini ve öfkesini de dışarıya vuran bir arkadaştı.

Yine Hayri DURMUŞ yoldaşın o soğukkanlılığıyla, o dengeli tutumuyla, toparlayıcılığıyla, düşüncesiyle, gönül vericiliğiyle yapımızı-yoldaşlarımızı savaşa sürmesinde, bütün imkanların değerlendirilmesinde, parti ideolojisinin, politikasının savaşa etkin biçimde sürülmesinde kendisi büyük bir önderlik gücü, büyük bir güven kaynağı, büyük bir çekim merkezi olacaktı. İşte, anılar derken, arkadaşların anılarından bir şeyler söylemek isterken, bunlar akla geliyor. Bunları akla getirmeden onların anılarını yaşatmak, onların anılarına bağlı kalmak mümkün değil. Onların anılarına bağlı kalmak onların yaşamıyla, eylemiyle ortaya çıkardıkları talimatları, kişilik özelliklerini hemen hatırlamak mümkündür.

Kemal; önderliğin güçlü bir izleyicisiydi

14 Temmuz'un büyük komutanı Kemal PİR'dir. Bu büyük komutan, her zaman bir komutan gibi, davranmasını bilmiştir. Bir komutanda bulunması gereken saygının en yüksek gücünün bu arkadaşta ifadesini bulduğunu söyleyebiliriz. Bir muharebede gereken sorumluluğu, yoldaşlık duygularını, düşüncelerini taşıyan bir özelliktedir. Böyle bir özelliği vardı Kemal PİR yoldaşın. En önemli özelliği kararlılığının, devrimci coşkusunun ifadesidir. Hiçbir koşulda PKK ideolojisine, politikasına inancını yitirmeyen, sarsılmayan, her koşulda düşüncesini savunabilen, özgür düşünmeyi kendisi için önemli bir özellik haline getiren bir kişilik yapılanmasıdır. Bu yönüyle bugün coşkunun, heyecanın, cesaretin, saldırı ruhunun Kemal PİR'de olduğunu, Kemal PİR'in bu özelliklerinin mücadelesine taşındığını çok iyi biliyoruz. Yalnız cezaevinde değil, bütün arkadaşların bildiği ya da duyduğu gibi, Kemal PİR daha ilk başta böyle bir coşkunun-heyecanın en belirgin ifadesidir. Kemal PİR'i anlamak demek, yoldaşlık ilişkilerinin ne kadar sağlam olduğunu anlamak demektir. Kemal PİR'e baktığımızda, yoldaşlık sevgisini, duygusunu, sıcaklığını hemen hissedersiniz. İşte Kemal PİR böyle bir özelliğe sahiptir. Tabii, enternasyonalist yanını, Kürdü derinden seven yanını, bu konudaki özelliklerini ayrıca anlatmaya gerek yoktur. Bunlar zaten bilinen özelliklerdir. Buna daha fazla değinmeyeceğiz. Ancak Kemal PİR'in bir diğer özelliği de, Parti Önderliği'nin devrimci dinamizmini görmesi, bu özelliğe sahip çıkması ve önderliğin ısrarlı takipçisi olmasıyla da, önderliğin müthiş yanını görmesidir. Bu nedenle Kemal PİR'in iyi bir önderlik izleyicisi olduğunu belirtmek gerekiyor. Önderliğin sonuna kadar yolunda kalan yaşam ve pratiğini anmak gerekiyor. Tabii, baştan sonuna kadar önderliğe bağlılık budur.

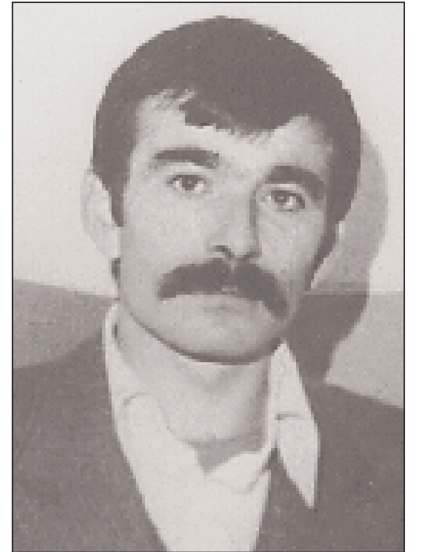
Öte yandan şunu da anlıyorum, anlamak istiyorum: Gerçekten bir Kemal PİR şimdi bu dağlarda, şu anda sıcak savaşın içinde olmalıydı. Onların anısı derken, hala Kemal'in gümbür gümbür yükselen sesinden çıkan o heyecanı, o coşkuyu, o savaşma azmini, militanlığını, o canlılığını, o yerinde duramazlığını hissediyoruz. İşte o yerinde duramamazlığı, temposunun yüksekliği ve sürekli her yeni şeyi arama isteği, yaklaşımı tabii ki bugün dağlarda kendisini buluşturmalıydı. Yani anılar derken, Kemal PİR'in bu dağlarda bu mücadeleye çok şeyler verebileceğini, sürekleyici olabileceğini, hem de bu dönemin tarzına, temposuna, üslubuna tam da uygun bir yoldaş olduğunu söylemek gerekiyor. Bu dönemler Kemal PİR'lerin dönemidir. Kemal PİR'lerin devrimciliğinin en büyük sonuçlar alabileceği dönemlerdir.

“Kemal PİR'in bu dağlarda bu mücadeleye çok şeyler verebileceğini, sürükleyici olabileceğini, hem de bu dönemin tarzına, temposuna, üslubuna tam da uygun bir yoldaş olduğunu söylemek gerekiyor. Bu dönemler Kemal PİR'lerin dönemidir. Kemal PİR'lerin devrimciliğinin en büyük sonuçlar alabileceği dönemlerdir.”

Akif; PKK militanlığının ve fedakarlığının sembolüydü

Öte yandan Akif YILMAZ arkadaş var. Bu arkadaş da PKK'de militanlığın, PKK'ye hizmet etmekten başka bir şey düşünmemenin, sadakatliğin, bağlılığın bir ifadesi oluyor. Bunu da böyle belirtebiliriz. Akif YILMAZ, cezaevi ortamında mütevazi özellikleri kendisinden eksiltmeyen, mücadelesini kararlı bir biçimde sürdüren, mücadeleye böyle destek veren bir yapıya sahipti. Karar verirken de, şahadete giderken de, bu mütevaziliği elden düşürmedi. Hiçbir zaman en ufak bir ikirciklığe kapılmadan büyük fedakarlık, bağlılık özellikleri olan çok duyarlı bir arkadaştı. Bu yönüyle de mücadelemize anlam kattığını söyleyebiliriz. Akif arkadaşın bir özelliğini daha hatırlatmak gerekir: Mazlum arkadaşı kaçırma eyleminin başarısızlıkla sonuçlanmasında kendi payı çok önemli olmasa da, bu kaçışın başarısızlığı, daha sonra Mazlum arkadaşın şahadeti bu arkadaşı çok derinden etkilemiştir. Kendisini sürekli sorumlu tutmuştur. Bu olayı yoldaşına bağlılığın, partiye bağlılığın bir ifadesi olarak sürekli yaşatmıştır. Yani yoldaşlara karşı sorumluluk duymak, önemli bir özelliğin ifadesidir.

Yine anıları dikkate alındığında, bir Akif YILMAZ'ı bütün savaşçılarımız, kadrolarımız örnek almalıdır. O mütevaziliğini, fedakarlığını, halkına, ülkesine karşı sözünü, partiye bağlılığını yerine getirmek için bir şeyler beklemeden, sadece gözünü zafere diken, savaşa diken, partinin talimatlarını uygulamaya ve parti ideolojisi, politikası doğrultusunda hareket etmeye çalışan bir kişiliği görüyoruz. Böylesi bir kişilik, aslında zaferi kazanan kişiliğin ifadesidir. Fedakarlığın, cesaretin, mütevazili-



“Kemal PİR’in iyi bir önderlik izleyicisi olduğunu belirtmek gerekiyor. Önderliğin sonuna kadar yolunda kalan yaşam ve pratiğini anmak gerekiyor. Tabii, baştan sonuna kadar önderliğe bağlılık budur.”

ğin, parti yaşamının, kişiliğinin, üslubunun, tarzının oturmasında etkili olabilen bir kişiliktir. Bu yönüyle şimdiki arkadaşların bu mütevazilikten hareket etmeleri, kendilerini düşünüp bireysel yaklaşım yerine Akif YILMAZ'ın militan yaklaşımını, PKK'lilik yaklaşımını kendilerine örnek almaları gerekir. Bu zaferin garantisi, büyümenin, partiyle bütünleşmenin, partinin istediği militan olmanın tarzı oluyor. Onların anısına bağlılık derken, Akif'in bu özelliklerini de hatırlatmak gerekir.

Ali; fırtına gibiydi

Ali ÇİÇEK arkadaş için de bazı şeyler söylemek mümkündür. Eğer Ali ÇİÇEK şimdi yaşamış olsaydı, fırtına takımların, fırtına komutanı olabilirdi.

Anılara bağlılık derken, Ali ÇİÇEK tabii ki, unutulmayacaktır. Ali ÇİÇEK'i şöyle ifade edebiliriz: Bugün fırtına takımların fırtına savaşçısı, Ali ÇİÇEK gibi olmalıydı; ya da Ali ÇİÇEK bugün yaşasaydı, fırtına takımların fırtına savaşçısı olarak rolünü oynayacaktı. Ve sadece bireysel olarak değil, fırtına savaşçılığını bütün yoldaşlara taşıracaktı. Bütün yoldaşlara ve Kürt gençlerine örnek olarak fırtına takımların etkili olmasında bulunduğu takımın zaferden zafere koşmasına, başarıdan başarıya koşmasına hizmet edecek bir özelliği vardı. Bunların anısına bağlılık derken, onların anısını bugün yaşatmak isterken, tabii Kürt gençlerinin, arkadaşlarımızın, Ali ÇİÇEK'in fırtına kişilik özelliklerini, bu heyecanı, bu coşkulu kişiliği görmeleri ve birliklerinde bu kişiliği yaşatmaları gerekiyor. Onlara borcumuz, bu kişiliği yaşatmaktır. Bu coşkuyu, heyecanı, düşmana karşı öfkeyi, isyanı fırtına birliklerimizin eylemlerinde bu öfke ve isyan selini ortaya koyabilirsek işte o



zaman, 14 Temmuz anlamlı hale gelir. Ve bizlerin anılara bağlılığa gerçekten bir değer verdiğimiz söylenebilir.

14 Temmuz'u yaşamış olmayı sözcükler ifade edemez

14 Temmuz'u yaşamış olmayı sözcüklerle ifade etmek yetmez. Bugün sıcak savaş ortamında 14 Temmuz anılarını görüyoruz. Hissetmek mümkündür. 14 Temmuz tabii ki anlamlıdır. 14 Temmuz denilince içinde yaşananlar için şu akla geliyor: Sorumluluk düzeyinin yükselmesi, artması, tüm şehit arkadaşların bıraktığı bayrağın taşınması ve onların yapacaklarını bizlerin omuzunda, bizlerin önüne görev olarak konulması biçiminde bir duygudur; böyle bir anlam ifade ediyor. İlk başta bunu belirtmek mümkündür. Böyle olunca 14 Temmuz'a bağlılık, onların yapacağı bütün işlerin önümüze konulması, sorumluluk duygusunun artması, yükselmesidir. Onlara bir bağlılıktan öteye, onların umutlarını, özlemlerini gerçekleştirmek gerekir. Ancak buna hizmet edildiği ve ona uygun davranıldığı takfirde bir bağlılıktan söz edilebilir. İçinde yaşanılsa da ve bunun belli bir yönü olsa da, bu tek başına 14 Temmuz'un sorumluluğu, ağırlığı karşısında pek anlam ifade etmiyor. Özellikle onların şahadeti, onların anısı ancak bir talimat olabilir. Yan yana yaşandığında bu bir talimat şeklinde görülebilir, görülmelidir de. Zaten hissedilen de bu. Şahadete giderken konuşulan sözler de bu. Onlar şehit düşerken, şuna inanıyorlardı: Bizler için söz konusu olmasa da, yoldaşların, partinin, Parti Önderliği'nin bu davayı yürüteceklerini, kendi özlemlerini ve umutlarını gerçekleştireceklerini bildikleri için şahadete gitmişlerdir. Tabii etkisi söz konusu olunca, bizler için de, şehit düşerken yakınında olan arkadaşlar için de daha etkilidir. Anılarına bağlılıktan bunu anlıyoruz; anlamaya çalışıyoruz.

Onlar büyük bir coşkuyla, heyecanla, umutla, özlemle şehit düştüler. Şehit düşerken umutları, özlemleri, heyecanları, tutkuları azalmadı, daha da arttı. O kadar büyük umudu, özlemi, inancı şahadetlerine şahit olan arkadaşların taşımamaları mümkün değil. Taşımadıkları takdirde, onların yanında yaşayan arkadaşların kişilik olarak, insanlığın, yoldaşlığın görevi olarak zayıflaması anlamına gelir. Bu, değerlere karşı zayıf bir yaklaşım anlamına gelir. Tabii bu da kabul edilemez; kabul etmemek gerekiyor. Bunu anlıyorum.

14 Temmuz şehitleri büyük yaşayanlardır

Cezaevinden çıkan ve orada kalan arkadaşlar için de şunu söyleyebiliriz. Hepsinin görevi, en büyük sorumluluklarından biri bu şehitleri yaşatmaktır. Bu şehitlerin beklentilerine cevap vermektir. Eğer cezaevinden çıkanlar ve kalanlar bu şehitlerin beklentilerine, umutlarına, özlemlerine karşılık vermezlerse, işte o zaman anıya, şahadetlere bağlı olmama gibi bir durum ortaya çıkar ki, bu da bir devrimci için, bir PKK'li için hiç kabul edilemez. Cezaevinde "ben gerçekten devrimciyim, partiye bağlıyım" diyen direnişçilerin en azından onların belirli niteliklerini kendi kişiliklerinde somutlaştırmaları veya kendilerine saygılı olabilmeleri için, bu arkadaşların anılarına bağlılık temelinde onların özlemlerine, umutlarına cevap vermeleri gerekir. Aksi takdirde cezaevinde kalanların da, çıkanların da bu anıları yerine getirmemeleri kendilerine saygılarını yitirmeleri demektir. Bunu da özellikle belirtmek gerekir. Bu arkadaşların anısı derken, onlarla beraber o eylem içinde yaşayanların, anılarına en iyi ve en doğru karşılık vermesidir.

Diğer bir husus olarak şunu belirtebiliriz. Bizim için kişisel yaşam bitmiştir. Onlarla beraber yaşayan arkadaşlar için bireysel yaşam bitmiştir, bitmelidir. Şu anda yaşam onlarındır. Eğer yaşam onlarınsa, yaşam onlara aitse, bu yaşama layık olmak gerekiyor.

Onların şahadetlerinin talimatı, yol göstericiliği tabii ki bu yaşama yön vermelidir. Bunu yalnız bu eylemi yaşayan kişiler için söylemiyorum; cezaevinde yaşayan herkes için bunu söylemek mümkündür. Çünkü şehitler gerçekten büyük yaşayanlardır. Onların şahadetleriyle birlikte cezaevindeki bütün yaşamlar onların oldu. Bu yaşam Ahmet'in, Mehmet'in, Ali'nin yaşamı olmaktan çıktı ve şehitlerin yaşamına dönüştü. O halde hiç kimse bu yaşamı sorumsuz bir biçimde değerlendiremez veya bu yaşamı şehitlerin özlemlerini, umutlarını gerçekleştiren faaliyetlerden koparamaz, kaçıramaz. Kaçırttığı takdirde şehitlere saygısızlık yapmış olur. Şehitlere bağlılığı çok kötü anlamış olur. Ya da şehitlere bağlılığı istismar etmek olur. Kaldı ki, o dönemin ortaya çıkardığı değerleri istismar etmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Hiç kimsenin buna hakkı olmadığı gibi, hiç kimsenin bunu yapmaya cesaret etmemesi, cezaevindeki arkadaşların ve onlarla yaşayan arkadaşların da müsaade etmemesi gerekir.

Bu konuya değinmişken, tabii şunu belirtmeden de geçmek mümkün değil: Bugün bizim özgür düşünmemizi, özgür eylem yapmamızı, özgür yaşamamızı, nefes almamızı sağlayan bir ortamı yaratan tabii ki, 14 Temmuz direnişçileridir.

Bugün böyle bir imkana kavuşmak, özgür koşullarda büyük imkanlarla mücadele sahasına gelmek, mücadele sahasından ülke sahasına geldiğimizde büyük imkanları önümüzde görmek; yine bu imkanların bizlere sunulması ve bir devrimcilik varsa, bir yetenek, bir istek varsa bunun pratiğe geçirilmesinin sağlatılması, bunun istenilmesi tabii ki, 14 Temmuz dienişinin sonucudur. Bu yönüyle herkes için, özellikle bizim için, o cezaevinden çıkıp bu günleri bulmak çok anlamlıdır. Zaten hepimizin özlemi buydu; PKK'nin ilk çıkışındaki özlem buydu. Böyle bir özgür ortam yaratmak ve bu dağlara ulaşmak, imkanlara ulaşmak ve bu imkanlara imkanlar katmak; bunları zafere götürecek biçimde değerlendirmek temel görevdir. Büyüterek özgürlüğe ulaşmanın devrimci olmak; özgür kişi olmanın özelliklerini, devrimci kişi olmanın özelliklerini pratikleştirmek vb. fırsatları, 14 Temmuz eylemliliği sağlamıştır. Buna büyük değer biçiliyor, değer biçilmektedir.

Şu anda biz de bu değeri görmeye, sunulan fırsatları değerlendirmeye çalışıyoruz. Bunun büyük emeklerle yaratıldığını, 14 Temmuz direnişçiliğinin bunda büyük payı olduğunu görüyoruz. Onlara o anda da söz verdik, şimdi de söz veriyoruz. Bu özgür ortamda partinin, Parti Önderliği'nin, şehitlerimizin sağladığını değerlendirmek gerekir. İnsan olmanın gereği de, anılara bağlılığın gereği de budur.

Hayri ve Kemal'i bu imkanlarda görmemek yeri doldurulamaz bir boşluktur

Böyle bir günde bu konuda böyle bir vefa borcunu, böyle bir sadakati belirtmek herhalde anlamlı olacaktır. Şunu da belirtebiliriz ki, bu özgür ortama, özgür imkanlara, büyük savaşı geliştirme imkanlarına en fazla layık olan bu arkadaşlardır. Eğer bu imkanlar o arkadaşların elinde olsaydı, her şey çok daha pratikleşirdi ve sonuç alırdı. Arkadaşları bu imkanda görmek; Kemal PİR'i, Hayri DURMUŞ'u bu sahalarda görmemek, yeri doldurulamaz bir boşluktur. Bu eksiklik hissediliyor. Onlar olsaydı bu işlerin daha iyi sonuç alabileceğini insan daha iyi hissediyor. Böyle hissedince de, aradaki farkı görüyoruz. Çalışma konusundaki farkı görüyoruz. Onların anısı daha çok çalışmamız gerektiğini, daha yüksek tempoya ulaşmak için daha çok gayret etmemiz gerektiğini bize gösteriyor. Sürekli hatırlatıyor. Bu yönüyle de her zaman sürekleyici bir anı olarak yanımızda bulunuyor.

"Kemal PİR'i, Hayri DURMUŞ'u bu sahalarda görmemek, yeri doldurulamaz bir boşluktur. Bu eksiklik hissediliyor. Onlar olsaydı bu işlerin daha iyi sonuç alabileceğini insan daha iyi hissediyor."

Tabii, bu anılara bağlılık her şeyden önce, onların bağlı olduğu değerlere bağlı olmamız anlamına gelir. Böyle olunca da Parti Önderliği'ne bağlılık ilk akla gelen bağlılık olgusu oluyor. Bu yönüyle de Parti Önderliği'nin tarzına, üslubuna çalışma temposuna ayak uyduramanın ne olduğunun ve bunun tam sağlayamamanın duygusu yaşandığında ve hissedildiğinde, bu şahadetlerin tarzına, temposuna ve üslubuna bakarak aradaki mesafeyi daha iyi görmek mümkündür. Bu yönüyle de onlara bağlılığın gereği olarak, tarzlarını önderlik tarzına çıkarmak gerekmektedir.

Böyle bir günde onların yakınında kalanların ve anılarına bağlı kalmak isteyenlerin duygusu böyle olmalıdır diye düşünüyorum. Tabii ki bütün arkadaşların bildiği gibi, bunu da herkesin ilke edinmesi, hem cezaevinde yaşayanların, hem de tüm yoldaşların ilke edinmesi gerektiğini söyleyebiliriz. M. Hayri DURMUŞ şehit düşmeden önce, *"Mezarıma borçlu yazın"* demiştir. Bu yönüyle hiçbir arkadaş bunu-şunu beklememeli; aksine partiye çok şey verebileceğini, partiye ve Parti Önderliği'ne her zaman borçlu olduğunu görmelidir. Partiye yaklaşımı, katılımı, partiden beklentileri böyle olmalıdır. 14 Temmuz'un bize öğrettiği, talimat olarak verdiği diğer bir tutum, diğer bir özellik de budur.

Yine savaş ve mücadele alanlarında olan herkes için şu da belirtilebilir. Kemal PİR şunu söylüyordu: ***"Biz yapsak da yapmasak da Parti Önderliği ve parti bu işleri götürür, zaferi kesinlikle kazanır, bu önderlik bu savaşın, bu mücadelenin peşini bırakmaz..."*** Bu düşünüldüğünde hepimizin zafere inancı daha da pekişmelidir. O koşullarda hiçbir imkan yoktu; daha savaş yoktu, hiçbir imkan yaratılmamıştı. Kemal PİR bunu söylüyorsa, biz hayli hayli bunları söyleyebilmeliyiz. Bu yönüyle de geleceğe, zafere, kendimize inancımız pekişmelidir. Eğer Kemal PİR'in bu sözünü kendimize ilke edinirsek ve büyük imkanları görürsek, hepimiz daha da çalışabiliriz, coşabiliriz; daha da moralli, daha da istekli, daha da atılgan bir şekilde savaşa yüklenebiliriz.

İşte 14 Temmuz'u yaşamış birisi olarak, Kemal PİR'in bu sözlerini, duygularını dikkate aldığımızda, halkımıza zaferin bugün kesin olduğunu, kazanılanın kesin olduğunu ve hepimizin bu duyguyla çalışması gerektiğini ortaya koyabiliriz. Ve geleceği kazanmanın 14 Temmuz ruhuyla olacağı, zaferin bu ruhla yakın olacağı doğrultusunda inanca sahip olmak gerekir. Partinin, Parti Önderliği'nin komutası altında mutlaka zaferin geleceğine inancımızın pekişmesi ve yürüyüşümüzün böyle olmasını da 14 Temmuz'un bu yıldönümünde anılara bağlılığın bir gereği olarak belirtebiliriz.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz:

14 Temmuz kızıl bir şafaktı Kürdistan'da. 14 Temmuz kızıl bir şafaktı Kürdistanlının yüreğinde. 14 Temmuz bütün Kürt insanı için zaferin garantisiydi.

Bu 14 Temmuz gününde şu kesin olarak söylenebilir, son söz şu olabilir:

14 Temmuz PKK'nin yenilmezliğidir. PKK'nin zafer kazanmasının andıdır. PKK'nin zafer kazanacağının kesin ispatıdır. Bu yönüyle de herkesin 14 Temmuz'un bu çağrısı, bu anlamı temelinde savaşı yükseltmesi gerekir. Geleceği kazanacağına inanmalıdır. Bu temelde pratiğe yönelirken, 14 Temmuz'a bağlılığın, onun şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirmelidir. Bu yapıldığında veya böyle yaklaşıldığında anılara bağlılık da gerçekleşecektir. Halka bağlılık, ülkeye bağlılık da gerçekleşecektir. Ve Kürt halkının kaderinin değişmesi de gerçekleşecektir.



"Akif'in kişiliği, aslında zaferi kazanan kişiliğin ifadesidir. Fedakarlığın, cesaretin, mütevaziliğin, parti yaşamının, kişiliğinin, üslubunun, tarzının oturmasında etkili olabilen bir kişiliktir. Bu yönüyle şimdiki arkadaşların bu mütevazilikten hareket etmeleri, kendilerini düşünüp bireysel yaklaşım yerine Akif YILMAZ'ın militan yaklaşımını, PKK'lilik yaklaşımını kendilerine örnek almaları gerekir"

"Ali ÇİÇEK bugün yaşasaydı, fırtına takımların fırtına savaşçısı olarak rolünü oynayacaktı. Ve sadece bireysel olarak değil, fırtına savaşçılığını bütün yoldaşlara taşıracaktı. Bütün yoldaşlara ve Kürt gençlerine örnek olarak fırtına takımların etkili olmasında bulunduğu takımın, zaferden zafere koşmasına, başarıdan başarıya koşmasına hizmet edecek bir özelliği vardı."

Sonsuzluğa bırakılan bedenlerde

ZAFER KAZANILMIŞTIR

Gözler, M. Hayri DURMUŞ yoldaşın üzerinde; en küçük bir kıpırtısı bile kaçırılmıyor, dikkatle izleniyor, yorumlanıyor, anlam verilmeye çalışılıyor."

Halk tarihimizde ve ulusal kurtuluş mücadelemizde bir kilometre taşı niteliğinde olan **Büyük 14 Temmuz Direnişi**'nin üzerinden tam 13 yıl geçti. Soluk soluğa yaşanan direnişler ve amansız bir savaşla geçen bir 13 yıl. Her bir anı mücadele ile bezenen, şehit kanlarıyla sulanan koca bir 13 yıl. O gün doğanlar, bugün 13 yaşında ve birer gerilla adayı; yarınlarımızın büyük kurucu adayları...

Bu 13 yılda, çok şey yapıldı, Kürdün yaşamında çok şey değişti, yüzlerce yıldır kazanılamayan değerler kazanıldı. Ulusal imha eşiğinden ulusal iktidarlaşma, ulusal özgürlük eşiğine gelindi. Bir alanda özgürleşmenin meyveleri derlendi. Dolayısıyla bu yılları, diriliş ve özgürleşme yılları olarak değerlendirmek, bir abartma olmayacaktır. Tabii bedelleri de çok ağır oldu; acıları, ızdırapları, trajedileri de az olmadı.

Yine bu mücadele sayesinde inkar, imha ideolojisi ve siyasetiyle, özel savaş uygulamalarıyla cumhuriyet yapılanması, iflasın eşiğine getirildi. Şu anda tarihin en ağır bunalımını ve iflah olmaz çözülüşünü yaşıyor.

Kürt sorunu, çözüm için kendini bölge ve dünya gündemine dayattı. Tarihinin hiçbir döneminde olmadığı düzeyde ve çapta uluslararasılaştı. Eski tecrit çemberleri paramparça edildi. Elbette bunlar az gelişmeler değildir. Bu gelişmeleri 13 yıl önce kaç kişi düşünebilir, hatta hayal edebilirdi? Ama bunlar, başarıldı ve tartışmasız gerçeklerimiz oldu. Tarihsel ve siyasal anlamlara rağmen bütün bu başarılar halkımızın özgürlüğü ve kurtuluşu açısından yeterli değildir. Yapmamız gereken daha çok iş var; asıl bundan sonra yüklenmek, bütün güç ve yetenekleri ayaklandırmak, kaçınılmaz bir zorunluluk oluyor.

Hiç kuşkusuz, çok iyi biliyoruz ki, bugün yakalanan iktidarlaşma aşaması, Kürdün kişiliğinde ve ruhunda yaratılan özgürleşme düzeyi kendiliğinden gerçekleşmedi. Diğer etkenler bir yana, bunda şehitler ve şahadet hareketine doğru yaklaşımın hatırı sayılır bir payı vardır.

Şehitlere doğru bağlanmayanların, onların mesajlarını doğru algılayıp bir mücadele ve yaşam tarzına dönüştürmeyenlerin başarı merdivenlerini tırmanmaları mümkün değildir. Şehitlere doğru yaklaşım aynı zamanda, halk tarihine doğru yaklaşımın da önemli bir göstergesidir. Biliyoruz ki, tarihlerine doğru sahip çıkmayanlar, geleceklerini de doğru kuramazlar. Bu çok açık!

PKK'yi PKK yapan özelliklerin başında, kendi şehitlerine doğru yaklaşması ve onların anılarını bir yaşam ve mücadele gerekçesi yapmasıdır. Şahadet hareketi olan bir partinin başka türlü değerler ve bağlılıklar sistemi, mücadele ve yaşam anlayışı geliştirmesi mümkün olamazdı.

PKK 14 Temmuz ve onun kahraman şehitlerine doğru yaklaştı ve onların manevi komutası altında mücadeleyi bugünkü noktaya taşıdı. Bugün 14 Temmuz'u doğru anlamanın, güncel görevlere militanca yüklenmek olduğu çok iyi biliniyor ve 14 Temmuz şehitlerine bağlılığın da iktidar yürüyüşünü zafere taşımaktan geçtiğine inanıyoruz. İktidarlaşma görevleri dışında bir yaklaşımın 14 Temmuz'u anlamak olduğunu bir kez daha yüksek sesle vurgulamak durumundayız.

Tarih: 14 Temmuz 1982

Yer: Diyarbakır-Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi salonu!

PKK'yi ve PKK savaşçılarını yargılamak için kurulan bu platform, tarihsel bir yargılamaya tanık oluyor. Aslında yargılayanın yargılandığı ve mahkum edildiği bu zemin, ulusal kurtuluş mücadelesi açısından yaşamsal bir karara sahne oldu.

Herkes pürdikkat! Askeri hakim tedirgin; hava ağır ve sakin; ortama fırtına öncesi sessizlik hakim. O günün tarihsel bir gün olacağı sezilmiş gibi bunun heyecanı var tutsakların üstünde. Havasından da belli ki, o gün, diğer mahkeme günlerinden çok farklı bir gün. Baskı, işkence, tehditler, itirafçıların itirafları özgürlük savaşçılarının umurunda değil.

Gözler, **M. Hayri DURMUŞ** yoldaşın üzerinde; en küçük bir kıpırtısı bile kaçırılmıyor, dikkatle izleniyor, yorumlanıyor, anlam verilmeye çalışılıyor.

Ve o tarihsel an gelip çatıyor. M. Hayri yoldaş, omuzlarındaki ağır sorumlulukla mahkeme kürsüsüne yürüyor. Ağır ağır ama kendinden son derece emin "borçları"ndan bir kısmını ödeme kararlılığının getirdiği kısmi bir rahatlama ile. Tok sesiyle **Büyük Ölüm Orucu** kararını gerekçeleriyle tarihin tutanaklarına tane tane geçiyor. Tarihin kör tarihini bir daha tersine çevirmeye cesaret edilmiş, karar verilmiştir. Bu halk ölmeyecek; bu halkın özgürlük ve kurtuluş umudu yok edilemeyecek; bir kez daha mezar taşlarımız dikilip üzerine **"Kürdistan hayali burada meftundur"** diye yazılamayacaktır! Hayri yoldaşın tarihin silinmez hafızasına yazdırdıkları bu kararlılıktan başkası değildir.

Ve artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Tutsaklar, askerler, yargıçlar, hatta mahkeme sıraları, sütunları, tutsakların aşina oldukları "**Adalet Mülkün Temelidir**" yazısı ve salonun diğer nesneleri.

Duruşma hakimi söz verdiğine binbir pişman olmuş gibi şaşkın; tarihin hükmünü bozmanın boş çabası içinde. Fakat buna rağmen büyük direnişçiler karşısında saygısını da gizleyemiyor. Bu, davranışlarında, ses tonunda ve yüz ifadelerinde rahatlıkla okunabiliyor.

Ok yaydan fırlamıştı. Tarih hükmünü icra edecek; kurtuluş umutlarının soldurulmasına izin verilmemiştir. Bağımsızlık gülleri, yüzyıllardır bize kucak açan dağlarda, çok değil iki yıl sonra çiçeklenecek, kervan büyüyerek menziline doğru devam edecekti.

Hayri yoldaşı, enternasyonalist komutan **Kemal PİR**, **Ali ÇİÇEK** ve diğerleri izleyecek, aynı gün zindanda **Akif YILMAZ** ve başka bir arkadaş direnişteki yerlerini alacak.

Çocuklar gibi şen ve başı dik zindana dönen Hayri yoldaş, tarihsel eylemi, bir arkadaşa **"Başardık, başardık, başardık"** diye duyuracaktı.

Peki başarılan neydi?

1982 bahar ve yaz aylarında, itiraf biçiminde dayatılan ihanet politikası ve uygulaması, doruklarda balayı günlerini yaşıyor. Elbette bu, salt zindanları ve onun içinde işkenceye alınmış tutsakları hedefleyen bir politika değil. Bunun Kürtler için anlamı çok ürkütücü! Bu, Kürdistan ve Kürtler için ulusal imha sürecinin, denilebilir ki, belirleyici bir muharebesi niteliğinde. Bu muharebeyi kazandıklarında gerisini rahatlıkla getirebileceklerini düşünüyorlardı. Kürtleri yeniden mezara gömmek; üstünü betonlayıp mezar taşlarına "**Kürdistan hayali burada meftundur**" hükmünü kazımak için, öncelikle, 1970'li yılların ortalarında yeşertilen kurtuluş umut ve özlemlerini yok etmeyi hedefliyorlardı. Amaçları buydu; bu vahşi amacın uygulama araçlarında sınırsız bir vahşeti öngöreceği çok açıktı. Öyle yaptılar; işkence ve vahşete sınır tanımadılar. Bunlar biliniyor.

Çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN yoldaş, bir kıvılcım ve çağrıydı. Ulusal kurtuluş umudunu korumaya ve büyütmeye bir davetti. Bu çağrı mutlaka yanıtlanmalıydı. Ulusal imha tehlikesi uzakta değil, tam da güncelde ezerek, yoluna devam ediyordu. Bir şeyler yapılmalıydı. Gün, tarihsel bir karar verme ve eylem günüydü.

Böyle kritik tarihi dönemeçler her türlü özveriyi göze alarak, gözüpekçe meydana atılmaya karar vermek ve bunu cesaretle hayata geçirmek, yaşamsal önemdedir. Tarihe, bu tür kararlı çıkışlar, **"tarihe önderce müdahale"** olarak kaydediliyor.

Büyük 14 Temmuz Direnişi ile ulusal imha sürecine karşı bedenler barikat yapılmıştır. Öncelikle **başarılan** budur.

İtirafçılaştırma politikası biçimindeki ulusal imha sürecini durdurmak ve boşa çıkarmak; kurtuluş umut ve hayallerini soldurmamak; dahası **Mazlum** yoldaşın çağrısını bir direniş akımına, yaşam tarzına dönüştürmek çok önemli ve değerli. **Başarılan** budur.

Açık ki, **"Başardık, başardık, başardık"** kararlılığı ve sevincinde, özgür bir ülkenin ışıltıları gizliydi. En umutsuz ve karanlık ortamda bu sözler, bir umut patlaması değilse nedir?

İdeolojik, siyasal ve moral olarak, sömürgecilik ve onun ulusal imha siyaseti, zindan muharebesi düzeyinde yenilgiye uğratılmış; sembolik düzeyde de olsa, milim milim ölümsüzlüğün sonsuzluğuna bırakılan bedenlerde zafer kazanılmıştır. Nihai zaferin yolu böylece aydınlatılmıştır. Bundan daha büyük moral ve başarı düşünülebilir mi?

Zindanlar, çağrıyı talimat olarak algılamakta gecikmediler. 14 Temmuz çizgisini zindanın tümüne egemen kıldılar; teslimiyet ve ihaneti yerle bir ettiler. Hayri yoldaşın sözünü ettiği başarının bir başka boyutu da buydu. Zaten çağrıları, esas olarak geride kalanlaraydı; partiye ve tutsaklaraydı. Bu anlamda 14 Temmuz ve şehitlerine gerekli karşılık verilmiş; anılarına bağlılığın anlamı somut pratiğe, ete-kemiğe büründürülmüştür. Ondan sonraki zindan süreci biliniyor. Ancak şu kadarını vurgulamadan geçmek istemiyoruz.

Bugün birçok burjuva yazarı, PKK'nin gelişimi ve büyümesiyle Diyarbakır zindan direnişi arasında doğrudan bir ilişki kuruyor ve bunu her fırsatta dillendiriyor. Onlar, Diyarbakır vahşetinin PKK'yi büyüttüğünü savunuyorlar. Bu yanlış; vahşetin kendisi ulusal direnişi değil, ulusal imhayı dayatıyordu. Vahşete karşı geliştirilen tarihi zindan direnişçiliği elbette ulusal kurtuluş mücadelesinin ülke topraklarında yeniden boy vermesinde çok önemli bir rol oynadı. Bu anlamda gerilla ile zindan direnişçiliği arasında böyle bir bağ bulunuyordu.

PKK 14 Temmuz Direnişi'ne gerekli karşılığı vermeyi bir onur ve kaçınılmaz bir zorunluluk sorunu olarak algılamıştı. 2. Kongre, ülkeye dönüş ve 15 Ağustos Atılımı, bu karşılığın en somut biçimleridir. Aynı zamanda bu, direnişin süreklileştirilmesi, bir yaşam ve mücadele biçimine dönüştürülmesidir. Bu anlatılanlar çok defa yazılıp değerlendirildiği için tekrarlamak istemiyoruz. Bu alt bölümü, Parti Önderliği'nin 1992'de yaptığı bir değerlendirmeden kısa bir aktarma yaparak tamamlamak istiyoruz. Ondan

"Herkes pürdikkat! Askeri hakim tedirgin; hava ağır ve sakin; ortama fırtına öncesi sessizlik hakim. O günün tarihsel bir gün olacağı sezilmiş gibi bunun heyecanı var tutsakların üstünde."

sonra sıra, 14 Temmuz'un güncel anlamına ve kişilik düzleminde verilen mücadeleyle ilgili birkaç çarpıcı derse gelecek.

Parti Önderliği'nin konuyla ilgili değerlendirmesi şöyle: *"14 Temmuz direniş kararlılığı başarımızın temelidir ve bu temelde verdiğimiz söz; artık zaferi esas alan, ondan başka hiçbir gidişata şans vermeyen, halkımız tarafından da artık bu dönemde mutlaka öncülüğe doğru yaklaşımda istenen ve kabul edilen bir devrimciliğe yol almaktır."*

14 Temmuz direnişçiliğinin güncel anlamı çok açıktır. Yaşamın her alanında iktidarlaşmak, devrimci demokratik halk iktidarını her düzeyde kurumlaştırmak ve böyle bir dönemin militanı olabilmektir. Anıya bağlılık, şehitlere verilen söz, sorunu böyle kesin koymayı dayatıyor. Dönem böyle karşılanmazsa, çok yönlü ve ağır bir yenilginin güncel bir tehlike olduğu çok iyi biliniyor. 5. Kongre bu gerçeği çok net ve ikircikisizce ortaya koymuştur. Bu konuda Parti Önderliği'nin değerlendirmeleri çok açıktır ve 1995 pratiği bunu doğruluyor. Dönemin görevi ve tehlikeleri şöyle konuluyor:

"Günümüzdeki döneme iktidar olasılığı temelinde yaklaşım göstermek gerekiyor. Savaşım, ya iktidar olma, ya da kaybetme keskinliğinde bir savaşım olacaktır. Zafer Kongresi gerçeği, bu temelde ya iktidar olmayı, ya da ağır bir yenilgiye hazır olmak veya PKK'yi hak etmediği reformist bir çizgide, giderek uzlaşan bir yapıya dönüştürme keskinliğini dayatıyor."

Durum, görevler ve tehlike çok açık konuluyor. 14 Temmuz Direnişi de; ya ulusal imha politikasını boşa çıkarma, bunun için çıplak yürekleri ve bedenleri ortaya koyma, ya da kurtuluş umutlarıyla birlikte tarihin bilinmezliklerine gömülme gibi yaşamsal bir ikilemin kendini dayattığı bir dönemde gelişmişti.

Bugün koşullar çok farklı; ulusal kurtuluş güçleri bir avuç değil, milyonları kucaklayan bir güç niteliğinde. Ulusal imha süreci geride bırakılıp ulusal diriliş sağlanmıştır, ulusal kurtuluş gündeme gelmiştir. Ancak bu, ulusal imha tehlikesini tümden ortadan kaldırdığı anlamına gelmiyor. Eğer ulusal kurtuluş güçleri, kendilerini tekrarlarsa, işte o zaman, "ağır yenilgi", kendini

"Ve o tarihsel an gelip çatıyor. M. Hayri yoldaş, omuzlarındaki ağır sorumlulukla mahkeme kürsüsüne yürüyor. Ağır ağır ama kendinden son derece emin 'borçları'ndan bir kısmını ödeme kararlılığının getirdiği kısmi bir rahatlama ile. Tok sesiyle Büyük Ölüm Orucu kararını gerekçeleriyle tarihin tutanaklarına tane tane geçiyor."

bütün şiddetiyle dayatır.

Çok iyi biliyoruz ki, Kürtlerin yenilgiye tahammülleri yoktur. Ağır bir yenilgi, sadece yakalanan tarihi iktidar ve kurtuluş fırsatının kaçırılması anlamına gelmez. Aynı zamanda bu, onların "**son başkaldırısı**" olur. Ve bir daha doğrulmamak üzere tarihin derinliklerine gömüleceklerdir. Bu anlamda çok kritik bir aşamadan geçiliyor. Kazanma, Hayri yoldaşın sözleriyle başarma şansı çok fazla olmasına rağmen, tehlike de az değildir. Bunu, topyekün özel imha savaşının günlük uygulamalarından bile çıkarmak zor olmasa gerek.

Madem ki, yaşamın dayattığı ikilem çok kesin ve acımasızdır; madem ki, Kürtlerin herhangi bir yenilgiye zerre kadar bir tahammülleri yoksa, kendileri için başarmak ve kazanmak tek bir seçenektir. O halde ne yapılmalıdır? Bu noktada yurtseverliğin güncel anlamı nedir? 14 Temmuz şehitlerinin manevi komutası neyi emrediyor?

Elbette dönemin dayattığı yanıt ortadadır; iktidar olmak, iktidara güç yetirmek, iktidarlaşma döneminin militanı olmak. Bunu ruhta, kişilikte ve pratik mücadelede bütün derinliğiyle yaşamak! Güncel görev budur. Bu, biraz daha açılabilir.

Bir: Dönemi, dönemin görev ve sorumluluklarını; bunların başarılması durumunda ortaya çıkabilecek olası tehlikeleri ve diğer tehditleri doğru ve çok iyi kavramak, anlam ve önemini bilmek, bunu kişiliğin ve ruhun derinliklerine yedirmek bir zorunluluktur.

İki: Bu, kişiliğin bütün öğeleriyle yeni döneme uyarlanmasını dayatıyor. Yani kişilikleri, her yönüyle iktidar kuruculuğuna güç yetirecek bir nitelik ve düzeye getirmek gerekiyor. Sürekli, yoğun ve sonuç alıcı bir kişilik savaşımı, güçlenmenin ve dönemin militanı olmanın ön koşulu olmaktadır.

Üç: Doğal olarak iktidarlaşmaya denk ve ona uygun kurumlaşma. İç düzenleme, resmiyet, ciddiyet; yaşam ve çalışma tarzı bu dönemin diğer bir zorunluluğu oluyor.

Dört: Sorun, salt kişilik ve iç yapıyla ilgili çalışma ve düzeltmelerle bitmiyor. Bir de bunun "**dış**" boyutu var. Gerçi, bunlar iç içedir. Ancak bu dış cephede kazandırıcı ve iktidarlaştırıcı savaşım tarzı tutturulmazsa, iç cephedeki savaşım neye yarar ki? İkisi birbirine bağlı, biri olmadan diğeri olmaz. Ama egemen olmak, başka egemenlikleri tasfiye etmekten geçiyor. Bu da, iktidar yasasının en basit kuralıdır.

Çekilen acılar, dökülen kanlar, yaratılan değerler böyle görkemli hedefleri zaptetmekle anlamını bulur.

Yoksa "**ağır yenilgi**", Kürtler için gerçekten her şeyin sonu olabilir.

Bu noktada yurtseverliğin, dirilişi kurtuluşla tamamlamaktan başka bir şey olmadığı gerçeğini çok iyi kavramak durumundayız.

Uzlaştırıcı ve reformist çizginin, ulusal ve uluslararası düzlemdeki güç ve beslenme kaynaklarının neler olduğunu biliyoruz. AB ve ABD emperyalistlerinin Kürt politikaları hiçbirimiz için sır değildir.

PKK ve Parti Önderliği'ne içte ve dışta "alternatif" oluşturma çabalarını da biliyoruz. Mücadele saflarına akan orta ve küçük-burjuva kesimlerin ve onların ideolojik-politik etkilerini, bunun öncü saflarına yansıyan "orta-parti" unsurlarını da biliyoruz.

Yorgunların, "**ne olursa olsun barış**"a yatanların, kişisel ve grupsal çıkarları için birkaç kırıntıya yatmaya hazır unsurların varlığı; kaydedilmesi gereken diğer bir noktadır. İlkel milliyetçi ve işbirlikçi eğilim ve etkilerini de ayrıca hesaba katmamız gerekiyor. Bütün bu olgu ve eğilimleri birlikte değerlendirdiğimizde, "orta-sınıf partisi" ve giderek kontra parti tehlikesi, bu dönemde de dikkatle izlenmesi gereken bir olgudur.

Buradan çıkan sonuç çok açıktır: Saflardaki ve kişiliklerdeki iç mücadeleyi derinleştirmek ve sonuç alıcı bir tarz sürdürmek!

Bu bağlamda başka bir noktaya vurgu yapmak, sözü zindanlara getirmek istiyoruz. 14 Temmuz direnişçiliğini anlatırken zindanlara dokunmamak doğru olmaz. Yukarıda sayılan bu eğilim ve öğelerle etkileşim içinde olan zindan gerçekliğinin, "**orta-sınıf partisini**" besleyen bir kaynak olduğunu önemle vurgulamamız gerekiyor. Rehabilitasyon ve baskı politikasının yarattığı kişilik bozulmaları, "**ille de çözüm**" gibi uzlaşıcı eğilimler, yorgunluk, gizli tövbekarlık, aşılamayan ve dönüştürülemeyen eski kişilik yapıları; bu olguların etkilediği sahte yaşam hayalleri, liberalizm ve burjuva demokratizmi gibi ideolojik saptırmalar; bütün bunlar ve daha sayabileceğimiz etkenler vardır. Bütün bunlar 14 Temmuz direniş çizgisi, yani önderlik çizgisi karşısında ciddi bir tehditi anlatıyor. Bu öğe ve etkenler uzlaşıcı, reformist "**orta-sınıf partisi**"nin güçlü beslenme kaynakları oluyor.

Unutulmasın ki, 1991'de ortaya çıkan Şener provokasyonu, büyük ölçüde zindanlardaki saptırılmışlıktan, parti dışılıktan ve yukarıda sayılan etkenlerden güç alıyordu. Şöyle de denilebilir: Şener provokasyonu, zindanda uç veren bütün olumsuzlukların, sapmalı durumların bileşkesiydi. Özel savaşla bağlantılı ve zindana dayalı bu provokasyonun PKK için nasıl bir tehdit oluşturduğunu biliyoruz.

Dolayısıyla gelinen aşamada bu zeminde "**orta sınıf partisi**" ve kontra-parti eğilim ve pratiklerine fırsat vermemek için döneme tam anlamıyla yüklenmek bir zorunluluk oluyor. Elbette 14 Temmuz direnişçilerinin öğrencileri, anıya bağlı kalmanın bir gereği olarak, ufuklarını iktidara dikecek, yüreklerini duvarların ötesine taşıyacak ve en azından bir gerilla komutanının reflekslerine ve coşkusuna sahip olacaklardır.

M. Hayri DURMUŞ yoldaş, tarihi kararı açıklamak için kürsüye yürürken iç hesaplaşmasını, vicdan muhasebesini tamamlamıştı. Vardığı sonuç çok önemli ve sorumlu devrimciliğin ne olduğunu vurguluyordu. Yüklendiği görevleri tam yapamamanın hesabını şu sözcüklerle özetliyordu: "**Mezar taşıma borçlu yazın!**"

Gerçekten eşi az bulunur bir sorumluluk ve alçakgönüllülük örneği.

Düşünün, tarihsel bir karara, kahramanca bir eyleme imzasını atarken bile Hayri yoldaş, son derece mütevazidir. Bu tarihi anda bile iç hesaplaşmayı; öncüye, halka ve tarihe hesap vermeyi, iç mücadelenin sürekliliğini elden bırakmıyor. Ne kadar büyük ve soylu bir davranış!

Bu mesajın anlamını çok iyi özümsemek ve kişiliklerin bir parçası haline getirmek gerekiyor. Sorunu, "**kişisel bir tavır**" olarak algılamak, yapılabilecek en büyük kötülüktür. En azından mesajın iki boyutu var: Bir: Geride kalanlara "**yürüyüşü tamamlama**" direktifidir bu. İki: Özeleştirel yaklaşım, kişilik çözümlemelerini büyük bir alçakgönüllülük ve sorumlulukla ele alma ve bir yaşam tarzına dönüştürme dersi.

Aynı zamanda "**geride kalanlara**" büyük bir güven, başaracaklarına kesin bir inanç var.

Evet öncü de, büyük direniş şehitlerinin güven ve inancını boşa çıkarmadı. Tersine bunu, kendisine bir yaşam, onur ve mücadele ilkesi yaptı. Bunun pratik gerçekleşme süreci biliniyor.

Sonuçta, 14 Temmuz'u güncelde yaşamak ve yaşatmak demek, "**başarıyı**" esas alan bir tarz ve temponun sahibi olmak demektir. İktidar savaşımları çok kritiktir. Oynamayı değil, çok büyük bir duyarlılık ve sorumluluk, mutlak kararlılık ve kesin sonuna kadar yürümeyi dayatıyor!

"M. Hayri DURMUŞ yoldaş, tarihi kararı açıklamak için kürsüye yürürken iç hesaplaşmasını, vicdan muhasebesini tamamlamıştı. Vardığı sonuç çok önemli ve sorumlu devrimciliğin ne olduğunu vurguluyordu. Yüklendiği görevleri tam yapamamanın hesabını şu sözcüklerle özetliyordu: "Mezar taşıma borçlu yazın!""

Bunun için iç ve dış mücadeleyi iç içe ve çok boyutlu bir biçimde sürdürmek bir zorunluluktur.

14 Temmuz'un günceldeki anlamı, kısacası, kazandıran önderlik tarzını yaşamın ve mücadelenin her anına ve boyutuna egemen kılmaktır. Bundan başka bir yaklaşımın başta **14 Temmuz şehitleri** olmak üzere, tüm devrim şehitlerine saygısızlık anlamına geleceğini bir kez daha tekrarlamak durumundayız.



M. Sait Üçlü

14 TEMMUZ

"Onlar bir halkı aydınlatan meşale, yaşam umudu, yaşam tarzı oldular"

Başkan Apo

14 Temmuz, halkımızın kurtuluş mücadelesine mal olmuş ve tarihselleşmiştir. Bu tarihi halkımız büyük kahramanlık, özveri ve bedellerle yazmıştır. Hiçbir şey kendiliğinden elde edilip yaratılmıyor. Her şey dişe diş süren zorlu bir kavgayla yaratılıyor. Yüzyılları, on yıllara sığdıran ulusal kurtuluşçu tarihimiz incelendiğinde, çok büyük, görkemli olaylar ve kahramanlıklar görülecektir. **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu**; halkımızın her koşul altında onur duyduğu bir direniş, var olma ve özgürleşme tarihidir. Bu tarihin bir yönü geçmiş halk tarihimizin lanetli, yenilgili yanlarını ve nedenlerini bize kavratırken, diğer yönü de gelecekte varılması gereken yere nasıl varılacağı konusuna ışık tutmaktadır. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişçileri **Hayriler, Kemaller, Aliler, Akifler** ve onların bir önceki halkası olan **Mazlumlar**, **Dörtler** bu tarihin aydınlık yanını, geleceğini temsil ederken, işkenceciler ve dönekler ise yüzleri geriye dönük karanlığı temsil ediyorlar. En zor, eşitsiz, dengesiz koşullarda verilen bu mücadelede egemen güçler her türlü olanak, donanım ve imkana sahiplerken, 14 Temmuz direnişçilerinin tek direnme silahları çıplak bedenleri, inanç ve iradeleri olmuştur. Ama zafer kazanan irade ve inanç olmuştur. Çünkü insanlık tarihi boyunca, en büyük silah, haklı bir dava temeline oturan irade ve inançtır.

14 Temmuz, irade ve inancın zafer kazanan tarihidir.

Tarih; en kısa tanımıyla sınıflar mücadelesidir. Ezenle ezilenin, sömürülenle sömürenin, haklı ile haksızın, sömürgeci ile sömürgeleştirilenin büyük mücadelesidir.

Tarihte kimi olay ve olgular vardır ki, bir daha silinmemek üzere sınıfların, halkların ve insanlığın belleğine kazınırlar. Bu noktadan sonra tüm insanlığa mal olur ve evrensel bir nitelik kazanırlar. Cümle ezilenlerin yüreğinde, bilincinde yaşarlar. Kendi şahadetleriyle yeni bir yaşam, yeni bir tarihi yaratırlar. Bu tarih, özgürlük tarihidir. "Bu özgürlük davası uğruna yiğitçe toprağa düşenler, biz gücümüzle istesek de istemesek de bir şey ekleyemeyeceğimiz ya da eksiltemeyeceğimiz kadar kutsal yapmışlardır bu davayı." 14 Temmuz kahramanları hiç kimsenin tek söz söyleyemeyeceği kadar kutsal kılmışlardır halkımızın kurtuluş davasını. Özgürlük, toprağa düşenlerin şahsında tarihselleşmiştir.

> Ölüme giderken bile Hayri, halkına karşı hesabını veriyor. Halkına, insanlığa ve partiye karşı hesap vermek, tarihe karşı sorumluluk bilincidir. Son nefesinde halkı, devrimi düşünmek, tarihin en büyük özverisi, yüceliği ve kahramanlığıdır."

Tarihte böyle olaylar tartışmasız olarak dönemlere, çağlara, yeni süreçlere, kendi damgasını vururlar. Bu olaylar sonuçta şu sınıfın, şu veya bu halkın olmaktan, sınıfsal ve ulusal olmaktan çıkıp tüm insanlığa mal olurlar. Bu noktada evrensel-insani bir karakter kazanarak bütün insanlığın mirası ve tarihi haline gelirler. Bunlar tarihin en görkemli, en çatışmalı, en keskin fırtınalı anlarıdır. İnsan soyunun iradesi, inancı, kararlılığı, kahramanlığı böyle olağanüstü dönemlerde en üst düzeye çıkar. Böyle dönemler büyük altüst oluşların yaşandığı devrimsel dönemlerdir. Devrim; toplumsal altüst oluştur. İyi ile kötünün, haklı ile haksızın, çirkin ile güzelin kıyasıya çatıştığı bir süreçtir.

Burada büyük direnişler kadar büyük ihanetler, düşkünlükler, kaçkınlıklar, geriye dönüşler, büyük zulümler yaşanır. Mücadele bıçak keskinliğine; yaşam alevden bir parkadır ve geçirilmiştir kahramanın, militanın, önderin sırtına. Böyle fırtınalı zor dönemlerde kahramanların, önderlerin rolleri son derece büyük ve önemlidir. Devrime önderlik edenler, bütün direniş özelliklerini, bütün gelişme, insani, sınıfsal ve halksal değerleri kendi kişiliklerinde bütünleştirirler. Deyim yerindeyse çoğu zaman onlar, devrimin bileşkesi olurlar. Özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde ezilenleri ayağa kaldıran, savaştıran, harekete geçiren, coşturan, dava uğruna ölüme gönderen ve gerektiğinde hiç tereddüt etmeden kendileri de ölüme giden tarihi kişiliklerdir.

Her halkın tarihinde böyle görkemli olay ve olgular vardır. Halklar, sınıflar, insanlık, bu olay ve olgulara, kişiliklere doğru tarzda sahip çıktıkları oranda kendi ulusal-sınıfsal, insani kimliklerine ve değerlerine de sahiplenmiş olurlar. 14 Temmuz direnişçileri böyle özelliklere sahip tarihi kişiliklerdir.

14 Temmuz halkımızın tarihinde bir dönüm noktası, Bastil zindanından Amed zindanına taşınan insanlık bilinci ve mirasıdır.

14 Temmuz, Büyük Fransız Devrimi'nin simgesidir. Zulüm ve zorbalığın, çirkinliğin karanlığına düşen bir top ateşidir. Burjuvazinin gericileşmiş, köhnemiş feodal düzenine karşı devrimcilerin zafer çığlığıdır. Yeni bir süreç, yeni bir tarihtir.

14 Temmuz, 1825 Rus aydınlanmasının başlangıcıdır. 1825, 14 Temmuz şafağında, Çarlık düzenine karşı mücadele eden Sovyet devrimcileri ipe çekildiler. Onların ölümleri üzerinde yeni bir dönem, yeni bir mücadele geleneği yükseldi. Ve 1917'de Bolşevik Devrimi'yle insanlık yeni bir çağa tanıklık etti.

14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde, tarih, yeni bir başlangıç ve yeni bir dönemdir.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nun 13. yıldönümüne girerken, onun halkımız tarihindeki yeri ve önemi daha iyi ortaya çıkmaktadır. Bunun öncü, halk ve insanlık tarihindeki yerini ve önemini doğru kavramak ve bilince çıkarmak oldukça önemlidir.

Unutmamak gerekir, böyle olaylar ve kişilikler halkımızın ve insanlığın direnme ve esin kaynağıdırlar. Halkımızın ayağa kalkma ve özgürlüğe yürüme bilinci ve direncidirler. Bugünkü mücadelemiz, şehitlerimizin yüce kahramanlıkları ve kanları üzerinde yükselmekte ve halkımız onların yol göstericiliğinde bağımsızlığa yürümektedir.

Şehitlerine sahip çıkmasını bilmeyen, bu anlamda kendi tarihlerini unutan halklar, özgürleşme ve var olma nedenlerini yitirirler. Başka güçlerin boyunduruğuna girmekten kendilerini kurtaramazlar.

"Her şehidin toprağa düşüşü bir roman; hem de destansı özellikte bir romandır. Onun alıp verdiği son nefes anlamlı ve yüce. Son atılımında taşıdığı bilinç ve irade derin ve soylu, kısacası özgürlüğe adım attığından son nefesine kadar ki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. Ona bu niteliği en çok mazlum ve adeta yitirilmiş bir halka onur vesilesi olmasıdır. Bu, onu kendisi için dövüşen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktır. Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin ellerinde dalgalanan bayraklar haline getirilmesi, öncünün direnişinin yüzbinlerin direnişine dönüştürülmesidir. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapmamış olabiliriz, ama anılarını böyle bir yüceliğe eriştirdiğimiz herkesin temsil etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olma yolu olarak gördük ve görmeye devam edeceğiz..." (Başkan APO)

14 Temmuz kahramanlarını böyle kutsal ve görkemli kılan nedir? Bu her şeyden önce onların haklı bir davanın savunuculuğunu ve Kürt halkı gibi mazlum, her türlü haksızlığa maruz kalmış, köleleştirilmiş bir halkı yeniden ayağa kaldıracak tarihsel bir eylemliliğe en zor koşullarda, yüce bir irade, kararlılık, bilinç ve inançla yapmalarıdır. Onların şahsında direnen Kürt halkıdır. Aynı şekilde dört duvar arasında onların şahsında yok edilmek istenen, halkımızın yüce davası ve ulusal varlığıdır. Ve onların ideallerinin büyüklüğü ve evrenselliğidir. Bu noktada onların kendi ölümleriyle yarattıkları direniş, köhnemiş, gericileşmiş bir düzenin üretim ilişkilerinin parçalanması ve bunun sonucunda ezilen mazlum halkların ve emekçilerin biraz soluklanması ve ileriye dönük adımlar atmasıdır. Bu toplumun özgürleşmesi ve gelişmesidir. Bu noktada onların eylemliliklerinin üzerinde şekillendiği ortamı ve koşulları bilmek gerekir.

14 Temmuz'un tarihsel ve toplumsal dinamikleri

Halkımız bin yıllardan bu yana köleliği yaşamaktadır. Tarih boyunca ülkemiz birçok yabancı gücün işgaline uğramıştır. Her sömürgeci güç, kendi çıkarları doğrultusunda belli kurumlaşmalara, siyasi, ekonomik, askeri ve kültürel yapılanmalara gitmiş, yağma ve talanı gerçekleştirmiş, bir bütün olarak halkımızı tarihten silmek, varlığına son vermek için tarihin en geniş çaplı katliamlarını gerçekleştirmiştir.

Halkımız sömürgeleşme, yağma, talan ve kanlı kıyımlara karşı direnmiş ve başkaldırmıştır. Bu yüzden halkımızın tarihi, bir isyanlar tarihidir. Köleliğe karşı direnmiş, dağlara çekilmiş, medeniyetten yoksun kalma pahasına da olsa özgürce yaşama istemini tercih etmiştir.

İsyanlara önderlik eden Kürt feodal egemen güçleri, halka ihanet etmelerine rağmen, özgürlük ve bağımsızlık için direnen binlerce adsız kahraman da çıkmıştır. Kürt halkının Demirci Kawa gibi mitolojik bir kahraman yaratmış olması, direnişler yaratan ölümsüz kahramanları yarattığını gösterir.

Yine halkımızın ataları olan Medleri, federasyon biçiminde bir araya getirip, Asur köleci imparatorluğunu yıkıp bir devlet çatısı altında birleştiren, tarihin güneş başlı çocuğu Kyakser Kürt halkının tarihine damgasını vurmuş, Medlerin üçyüz yıllık var olma yok olma, kutsal yurt tutma ve halklaşma mücadelesini zaferle taçlandırmıştır.

19. yüzyıl baştan başa bir isyanlar yüzyılıdır. İsyan, direniş hiçbir zaman halkımızın yaşamından eksik olmamıştır. Yüzbinler katledilmiş, göç ettirilmiş ama büyük kahramanlıklar da sergilenmiştir.

İsyanların ikili karakteri bulunmaktadır. Bir yandan hain-işbirlikçi gerici egemen güçler, diğer yandan özgürlükten, bağımsızlıktan yana direnen halk güçleri. Harpagos, İdris-i Bitlisi, Rayber vb. ihanetçi işbirlikçiler hep halkımız tarafından lanetlenirken, direnenler ise sahiplenilmiştir.

14 Temmuz halkımızın bu direniş mirası ve geleneğinin bir devamıdır. Halk tarihimizde özgürlükten, direnmeden, bağımsızlıktan yana ne varsa, tümünün bir bileşkesidir.

14 Temmuz'un direniş dinamikleri halk gerçekliğimiz ve tarihimizle doğrudan bağlantılıdır.

Halkımızın içinde bulunduğu toplumsal durum irdelendiğinde, 14 Temmuz daha iyi anlaşılır. PKK ortaya çıkana kadar halkımız ulusal kimliğini tamamen yitirmiş ve halk olarak yok olma sürecindeydi. Dahası gelenler "mezara gömdük, üstünü betonladık" diyorlardı. Ağrı İsyanı'ndan sonra "Muhayel Kürdistan burada meftundur" deniliyor. İşte böyle düşürülmüş ve tamamen yok edilmiş bir halk gerçekliğinden, PKK yeniden dirilişi, yeniden var oluşu ve giderek kurtuluşu gerçekleştirmeye başladı.

14 Temmuz direnişi toplumsal açıdan bir yeniden var oluş, yeniden ayağa kalkış ve diriliş hareketine dayanmaktadır. Bu aynı zamanda bilimsel, yaratıcı sosyalizmin rehber edinilmesi, emekçi sınıfa dayanılmasıdır. 14 Temmuz direnişi ezilen, sömürülen emekçi halkımızın çıkarlarının ve direnişinin ifadesidir. Buradan da anlaşılacağı gibi 14 Temmuz eyleminin tarihsel, toplumsal dinamikleri çok keskin bir ulusal-sınıfsal mücadele, sömürgeleştirilen ile sömürgeciler arasındaki bir mücadeleye dayanmaktadır. 14 Temmuz eyleminin önemi, böylesine zorlu ve böylesine keskin bir sınıfsal mücadele ve ulusal var olma, yok olma gerçekliğine dayanmasındadır. Her şey keskin ve acımasızdır. 14 Temmuz bu noktada halkımızın haklı özgürlük mücadelesini, insanlık mücadelesini, tüm ezilenlerin kavgasını temsil etmektedir. Karşı taraf ise, tarihin en gericileşmiş, köhnemiş, çürümüş, karşı-devrimci sınıfını temsil etmektedir. Ve mücadele bu gerçeklik üzerinde gelişmiştir. 14 Temmuz genelde emekçilerin, mazlum halkların, insanlığın ve özgülde halkımızın sosyalizm, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin temsilidir.

14 Temmuz'a nasıl gelindi?

12 Eylül, Türkiye tarihinde bir dönüm noktasıdır. Faşist askeri cunta ile halka, emekçilere, bütün devrimci, ilerici, yurtsever kesimlere dönük çok yönlü bir baskı ve saldırı politikası geliştirildi. Zira egemen güçler, ekonomik ve siyasi olarak derin bir bunalım içerisinde bulunuyorlardı. O dönemin Başbakanı ve şimdiki Cumhurbaşkanı Demirel'in ifadesiyle "devlet 70 sente muhtaç" durumdaydı. Yoksulluk alabildiğine gelişmiş, sosyal çelişkiler derinleşmiş, kitleler sınıf örgütünden yoksun da olsalar geniş çaplı eylemliliklere girişecek noktaya varmışlardı.

Egemen güçler kendi düzenlerini kurmak, sarsılan otoritelerini yeniden inşa etmek için askeri darbeyi gerçekleştirdiler. Amaç Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmekti. Eylül karanlığı tüm toplumun üzerine çöktü. Kaba baskı, işkence, katletme, tutuklama yöntemlerinin yanısıra yoğun bir psikolojik savaşla tüm toplum kısa sürede sindirildi. Türkiye devrimci-demokratik mücadelesi fazla bir varlık gösteremedi. Cunta, nicel olarak önemli oranda gelişmiş ama nitelikten yoksun olan irili-ufaklı onlarca sol örgütü kısa sürede etkisizleştirdi, dağıttı. Onbinlere varan devrimci, ilerici, demokrat tutuklandı. Tüm topluma umutsuzluk tohumları ekilmeye başlandı. Devletin güçlü olduğu imajının yaratılması için her türlü yol, yöntem ve araç kullanıldı.

Emekçi kitlelerin her türlü demokratik yasal mücadele araçları ortadan kaldırıldı. En ufak örgütlenme hakkı, imkanı bile tanınmadı. Yoğun ve katmerli bir sömürü geliştirildi. Daha önce yaşama geçirilemeyen 24 Ocak ekonomik kararları etkince yaşama geçirildi. Tekelci-burjuvazi bu zemin üzerinde daha da palazlandı. "Köşeyi dönme" felsefesi topluma hakim kılındı. Toplum böyle bir ortamda düşürülerek hayvanlaştı-

> 14 Temmuz ruhu ve direnişi imhaya yenilmemek, teslim olmamak, kazanmak ve başarıyı esas almaktır. Halkımız, bu ruh ve şiarla bugün özel savaş politikalarını boşa çıkarmakta, binlerce yiğit evladını feda ederek, bütün güçlüklere göğüs gererek kurtuluşa yürümektedir.

İRADE VE İNANCIN KAZANAN TARİHİDİR

rılmaya başlandı. Toplumun ve emekçilerin devrime, devrimcilere, sosyalizme olan umut ve inançları budanarak köreltildi. Büyük bir karamsarlık, kaos ve belirsizlik or-

> Onlar direnişi sanat belledeler. Büyük direnişin, ölümsüz evrensel sanatçısı oldular. Yaşamın güzelliğini, halkımızın özgürlüğünü, insanlığın güzelliğini, yaşamlarıyla ilmik ilmik direnişle ördüler. Bu noktada halklaştılar. Ve milyonların yüreğine gömüldüler.

tama egemen kılındı. Buna paralel olarak düşman daha üst düzeyde halkımıza ve öncüsüne yöneldi. Zaten 12 Eylül gelmeden önce devlet Sivas, Maraş, Malatya katliamlarıyla sindirme hareketlerini başlatmış, düzenlediği provokasyonlarla sıkıyönetim ilan etmiş, halkımız bir baskı cenderesine alınmıştı.

Daha 1979'larda ulusal kurtuluş mücadelesinin biçok kadrosu ya tutsak, ya da şehit düşmüş, öncü içinde bir kadro krizi yaşanmaya başlanmıştı.

Faşist cuntanın gelmesiyle bu bunalım daha da derinleşerek devam etti. Ülkemiz adeta cunta tarafından yeni baştan işgal edildi. Yüzbinlerce askeri güçle tüm dağlarımız, kentlerimiz didik didik aranmaya başlandı. Yüzbinlerce yurtsever, taraftar işkencelerden geçirilerek sindirildi. Binlerce öncü kadrosu ve taraftarı zindanlara atıldı.

PKK tüm bu koşullardan hareketle yeniden toparlanmak, daha güçlü tarihi bir atılım yapmak, eksiklik ve yetmezlikleri gidermek ve halk savaşını başlatmak için geri çekildi. Ülke zemini önemli oranda boş kaldı. Halk geçici de olsa öncüsüz kaldı. Ülkemiz baştan başa bir zindana çevrildi. Teslimiyetle birlikte ihanet ve işbirlikçilik yaygınlaştırıldı. Diğer isyanlarda olduğu gibi bu defa da halkımız, zindanlarla, baskı ve göç ettirmekle bitirilmek istendi. Tüm çabalar halkımızı bir daha başını kaldıramayacak şekilde ezmek ve PKK'yi yok etmek içindi.

Vahşetin merkezi Diyarbakır zindanı

12 Eylül karanlığında, Diyarbakır zindanı, bir vahşet merkezi ve toplama kampıdır. Kalın-beton duvarlar, demir kapılar, tel örgüler, işkenceler ve işkencede yükselen insan çığlıkları, dört duvar arasında yok edilmek istenen bir halk. Tüm planlar, tüm hesaplar Diyarbakır zindanları üzerindedir.

Halkımızın yüreği, beyni, gözü, kulağı dört duvar arasına tıkatılmıştır. Burada yok edilmek istenen, köreltilmek istenen halkımızın ulusal-sosyal duyargalarıdır. Bundan dolayı tüm hesaplar ve tüm umutlar karşılıklı olarak buraya bağlanmıştır. Halkımızın ve onun öncüsünün tüm seçkin evlatları buraya tıkatılmıştır. "Tüm yollar Roma'ya çıkar" misali, tüm politikalar Diyarbakır zindanına uzanır durumdadır. Çünkü tarihi büyük hesaplaşma burada görülecektir. Bu açıdan olağanüstü tarihsel bir süreç olup, karanlık ve zorlu bir dönemi ifade eder. Bu karanlık süreç halkımızın en seçkin, en kararlı, en fedakar, en bilinçli, en yiğit ve en kahraman evlatlarının direnişiyle aydınlanacaktı. Büyük bedeller ödenerek, alaca karanlık şafağa ulaşılacaktı. Ve şafağa varış şahin uçuşu ile olacaktı. Bu zorlu süreçte, yarasa uçuşu ile hareket edenler, zindanın duvarlarına çarpıp ihanet bataklığına düşeceklerdi.

Her halkın tarihinde böyle karanlık dönemler vardır. Karanlığı temsil eden zindanlar vardır. Saygon zindanları, Vietnam halkı ve Vietnam'ın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi için ikili bir karakter taşır. Saygon zindanları bir yandan karanlığın, çirkinliğin, teslimiyetin ve düşürmenin merkezi olurken, diğer yandan direnmenin, kurtuluşun, özgürlüğün simgesi olmuştur.

Siyonistlerin zindanları Filistin halkı için aynı şeyi temsil ediyordu. Bu gerçeklik bütün mazlum ezilen halklar ve emekçi sınıflar için böyledir. İnsanlık tarihinde böyle pek çok örnek vardır.

Diyarbakır zindanları, bunların tümünden daha ileri boyutlu bir karanlığı ve buna bağlı olarak direnişi temsil etmektedir. Diyarbakır zindanlarındaki mücadele, tutsaklar ile işkenceciler arasında değil, halkımız ile sömürgecilik arasındaki tarihi bir hesaplaşmadır.

Diyarbakır zindanları tarihte eşine ender rastlanır bir işkence merkezi haline getirilmiştir. İşkence yöntemlerinden tutalım da, en ince rehabilitasyon ve düşürme, teslim alma yöntemlerine dek, tümü çok sinsi bir tarzda kullanılmıştır. Ekmek, su, çay, sigara, yemek, gazete, uyku, ilaç vb. akla gelebilecek her türlü insani-sosyal ihtiyaçlar işkencenin etkin bir aracı olarak kullanılmıştır. Günün yirmidört saati duvarlar arasında yankılanan işkencedeki insan çığlıklarıdır. İşkenceciler en üst düzeyde özel savaş yetkilileri tarafından hazırlanmaktadır. Dönemin Diyarbakır Kolordu Komutanı Kemal Yamak ve ekibi bizzat bu uygulamaların başında bulunmakta ve yaptırmaktadır. Emir ve talimatlar doğrudan cunta tarafından verilmektedir. Amaç halkımızın öncüleri olan bu tutsakların şahsında ulusal kurtuluş mücadelesini bitirmektir.

Bu uygulamalarda temel alınan kaba işkence politikasıdır. Ve bu politika üç ayrı aşama biçiminde ele alınıyor. Birinci aşama, teslim alma politikasıdır. Öncelikle en kaba işkence yöntemleriyle, tutsağın iradesini kırarak teslim alma hedefleniyor. İkinci aşamada; teslim alınan birey, kişiliksizleştiriliyor. Fiili teslimiyet ile yetinilmiyor. Aynı zamanda insani, ulusal, sınıfsal kimliğine dair ne varsa tüm bu irade kırılması içinde yok ediliyor. İnsan olmaktan çıkartılarak kişiliği paramparça ediliyor. Artık her istediğini bireye yaptırıyor. Üçüncü aşamada; ihanet ettiriliyor. Teslim alınan ve kişiliksizleştirilen birey itirafçılaştırılarak ihanet bataklığına çekiliyor. Bu çok sistemli, planlı bir işkence politikası ile gerçekleştiriliyor.

Diyarbakır zindanlarında bu uygulamalar sonucunda binlerce tutsak fiziki olarak teslim alınıyor. Teslim alındıktan sonra kişiliksizleştirme ve ihanet iç içe dayatılıyor. İhanet yok oluş demektir. Bireyin kendi özbenliğine yabancılaşması, kendi ulusal değerlerinden uzaklaşması ve bir bütün olarak ihanetçi olması demektir.

İşte 14 Temmuz direnişi böyle bir zemin üzerinde yükseliyor. Ve bütün bu politikaları bir halk adına boşa çıkartıyor.

Karanlıktan aydınlığa giden direniş zinciri

PKK tutsakları baştan beri bu yok etme ve işkence politikasına karşı, kararlı bir direniş politikasını esas alıyordu. Bütün uygulama ve politikalarına karşı devrimci direniş politikasını geliştiriyorlar. Ama egemenler bütün hesaplarını bu daracık alanda yapmaya karar vermişlerdir. Direniş yükseldikçe, daha çok hırçınlaşıp saldırıyorlar.

Günün yirmidört saati, işkence cehennemi ortasında direniş geliştiriliyor. Yalnız işkencelere karşı değil, aynı zamanda açlığa, susuzluğa, uykuya, soğuk ve sıcağa karşı da amansız bir direniş sergileniyor. Çünkü her şey, en doğal ihtiyaçlar bile işkencenin etkin aracı haline getirilmiştir. Yaşam bir bütün olarak faşist-askeri kurallara bağlanmış ve dayatılan budur. O dönem bir yetkili "Devletin dediğini yapın, kurallara uyun, kimse size karışmaz" diyor. Kural denilen şey tek tipleştirme politikasıdır. Tek tipleştirmeyi kabullenme halka, partiye, insanlığa karşı ihaneti kabullenme oluyor.

İhanete karşı ölümüne direniş temel alınıyor. Fiili direnme, yaptırımlara, kurallara uymama, açlık grevi, protesto eylemleri ve ölüm orucu. Tek tipleştirme ve ihanet politikasına karşı bir dizi eylem biçimi ile direniş geliştiriliyor.

5 Mart 1981'de M. Hayri Durmuş ve **Kemal Pir'**in de içinde bulunduğu bir grup PKK tutsağı ölüm orucuna başlıyor. Sonra bir grup daha katılıyor. Eylemin 45. gününde işkencelerin kaldırılacağı, insani-sosyal ihtiyaçların karşılanacağı sözünün verilmesi üzerine ölüm orucu eylemi anlaşmayla sonuçlandırılıyor.

Ne var ki, işkenceciler sözlerinde durmuyorlar. Verdikleri söz bir yana, işkenceler katlanarak devam ediyor. Ölüm orucunu bırakan ama teslim olmayı kabul etmeyen PKK tutsağı **Ali EREK** şehit düşüyor.

Bütün bu olumsuz koşullarda dayatmalara karşı 8 ay boyunca kıran kırana fiili bir direniş geliştiriliyor. Daha sonra bir dizi nedenden dolayı bu uzun soluklu direniş yenilgiyle sonuçlanıyor ve fiziki teslimiyet egemen kılınıyor. Fiili direnişin bitmesiyle işkenceler doruğa çıkarılıyor, vahşet sınır tanımıyor. Teslim almakla yetinilmiyor, kişiliksizleştirme ve ihanet dayatılıyor.

Tüm bunlara bağlı olarak kadrosal direnişler gelişmeye başlıyor. **21 Mart 1982, 18 Mayıs 1982, 14 Temmuz 1982**'de peş peşe tarihsel eylemler gerçekleştiriliyor. Her eylem kendi içinde teslimiyete ve ihanete karşı büyük bir direnme meşalesi oluyor.

Karanlığın ortasında çakılan üç kibrit çöpü

"**Direnmek yaşamaktır!**"

Yaşayabilmek ve var olabilmek için direnmek tarihsel bir zorunluluktur. Direnilmediği noktada karşı güç tarafından yok edilir. Bu hem birey, hem örgüt, hem de halklar için böyledir. **Mazlum** yoldaş Diyarbakır zindanına çöken teslimiyet karanlığına bakıp; "**Bu karanlığa bir ışık gerek**" diyor. Aydınlık için ışık gerekiyor. Ama ışık neyle yakılacaktır? Karanlık deryasında tüm direnme araçları yok edilmişti. Işık kıvılcımını çakacak ne kurşunlar, ne de bir araç bırakılmıştı. Geriye bir tek çıplak bedenler kalmıştı. Karanlığa ışığı çakmak için bedenleri yakmak gerekir. Ölmek ve ölmesini bilmek, ölümü yenmek. İşte bütün sorun burada düğümleniyor. Günün yirmidört saati ölümün kol gezdiği bir ortamda ölmesini bilmek, ölümde yaşamı yaratmak büyük bir irade, cesaret ve inanç istiyor.

Ölüm, çok ucuzlamıştı. Bir jopun, bir tekmenin, bir kalasın ucunda ölüm vardı. Ama bu sesi, soluğu çıkmayan, etkisiz, lanetli bir ölümdür. İnsanı yaşatan değil, öldüren bir ölümdür. Karanlıkta ışığı yakacak bir ölüm gerekiyor. Ölümde yaşamı yaratmak, karanlıkta ışığı yakmak gerekiyor.

Mazlum yoldaş 1981 direnişi için, "**Direnişimizde eksik olan, bizde ölümlerin olmayışı, ölmeyişimizdi**" diyor. Burada direnişin başarısızlığa uğramasının nedenini ölmemekte buluyor. Dava uğruna ölüm kendisini dayatıyorsa ölmesini bilmemek, büyük tarihsel trajedilere yol açar. O koşullarda özgürlük için ölmesini bilmemek teslimiyetin ve giderek ihanetin kapılarını aralıyor. Ölmek ise tersinden özgürce yaşamın, bir halkın var olmasının temellerini atıyor. Mazlum en büyük eksikliğin giderilmesini ölümlü direnişlerde görüyor.

"**Direnmek yaşamaktır!**"

Kemal Pir: "**İnsanlar dayak yerken veya işkenceye uğrarken, kesinlikle bu manzaraları seyretmektense bin defa ölmeyi tercih ederim**" diyerek aynı gerçeğe parmak basıyor. Kemal de Mazlum gibi kurtuluşun yolunu "Direnmek yaşamaktır!" şiarında buluyor. Çünkü Kemal'in gördüğü bu manzaralar, PKK'ye, halka dayatılan ihanettir. İhanetin önüne geçmek için ölümlü direniş gerekiyor. Tarihsel, toplumsal koşullar bunu zorunlu kılıyor. Bu gerçekleştirilmeden karanlık aydınlatılamıyor. Bundan dolayı da **Kemal** "bu ihanet manzaralarını seyretmektense bin defa ölmeyi tercih ederim" diyor. Bu, ihaneti durdurmanın yolu oluyor.

Daha teslimiyetin başladığı ilk günlerden itibaren **Hayri**, **Kemal**, **Mazlum** ve diğer tutsaklar direnişi geliştirme çabaları içine giriyorlar. Kemal en zor koşullarda partiyi düşünerek; "**Ola ki, daha kötü durumlara düşeriz, bu partiyi bağlamasın, parti daha fazla zarar görmesin**" diyerek mahkemede kendilerinin partiyi bağlamadığını, parti üyeliklerinin düştüğünü açıklama önerisini getirir. Her şeyden önce partiyi korumayı temel alıyor.

Hayri, uzak öngörüsüyle, büyük halk önderi olgunluğuyla buna itiraz ediyor. Kemal'in teslimiyete karşı duyduğu büyük kin ve öfkesine rağmen, gerçeği dile getiriyor. Buna karşın, "**Kendi kendimizi bu kadar suçlayıp aşağılamaktan vazgeçelim, partiye ve halka olan bağlılığımız ve inançlarımız güçlüdür. O kadar da kötü durumda değiliz**" diyor Hayri. En zor koşullarda ölümün her an kendisini dayattığı, sürekli işkencenin yapıldığı bir ortamda düşündükleri tek şey parti, halk ve devrimdir. Bu aynı zamanda büyük dava adamlarının davaya bağlılıklarının en üst ifadesi oluyor. Ve **Kemal, Hayri'**nin dediklerini onaylıyor; "**Hayri söylemişse doğrudur, o hepimizin yerine düşünür, yanlış düşünmez**" diyerek, o koşullarda Hayri'ye olan inanç ve güvenini dile getiriyor. Ve günü geldiğinde Hayri hepsinin yerine düşünüyor, hepsinin yerine o büyük doğru tarihsel kararı veriyor. İşte böyle bir ortamda Hayri ve Kemal'den önce ilk direniş kıvılcımını Mazlum çakıyor. Ve **Mazlum** "**Bu karanlığa bir ışık gerek**" derken, ilk ışığı kendi bedeniyle yakıyor. İlk direniş ışığını yaşamıyla harlandırıyor. Mazlum, yaşamlaşmıştır. Karanlıkta ışığı, ölümde yaşamı yaratıyor. Mazlum, direnişler zincirinin ilk halkası oluyor. İlk kıvılcımı çakmış, ilk mesajı vermiştir. En ön saflarda O yürüyor. İlk önce O'nun öfkesi ve kini patlıyor. Üç kibrit çöpünü 21 Mart 1982 Newroz'unda halkımızın geleneksel direniş anlayışıyla yakıyor. Üç kibrit çöpü, yeni bir tarihin başlangıcı oluyor. O gün Hayri, her günkü alışkanlığıyla, "**Keko, Keko**" diye Mazlum'a sesleniyor hücresinden. Keko ses vermiyor. İllegal ses 35. koğuşun 4. katının 9. hücresinin duvarlarına çarpıyor. Keko ses vermiyor. Keko, Newroz'un kutsal direniş ateşine katık etmiştir bedenini ve yeni bir yaprak açmıştır tarihte... Hayri yanıtsız kalan sesinin ürpertişiyle elini attığı yüreğinde, Mazlum'un yokluğunun ağırlığını hissediyor ve üç kibrit çöpü yeni direnişlere çağrı oluyor.

Direniş, direnişe çağrı oluyor. Mesaj yüreklere, beyinlere ulaşıyor. Giderek halklaşıyor.

Dörtler Mazlum'un direniş çağrısına direnişle yanıt verdiler

Direniş direnişe çağrı oldu. 21 Mart Newroz'unda **Mazlum**'un çaktığı üç kibrit çöpü, 18 Mayıs'ta Dörtlerden bedeninde yükselen direniş ateşiyle buluştu. Ve direnişe yeni bir direniş halkası eklendi.

Mazlum'un eylemi, teslimiyetin ihanetin göğsüne, saplanan bir hançerdir. Dost ve düşmana ilk mesaj verilmiştir. Ancak henüz vahşeti durduramamıştır. Mazlum'un eyleminden ürküntüye kapılan egemenler kısa sürede sonuç almak için işkenceleri daha da hızlandırıyorlar. Daha çok ihanet ve daha çok teslimiyeti dayatıyorlar. Bu daha çok işkence, daha çok vahşet anlamına geliyor.

Artarak süren vahşet ve dayatılan teslimiyet ve ihanete bu defa Dörtler yanıt veriyor. Dörtlerin eylemi, Mazlum'un çağrısına bağlılık andı oluyor. Andlarına bağlı kalmak için, bir 18 Mayıs şafağında dört özge can **Ferhat**, **Necmi**, **Mahmut** ve **Eşref** tarihi kararı alıyorlar.

Mazlum'un çağrısını yanıtlamak için bedenlerine neft döküp, birbirlerine kenetlenerek ateşi tutuşturuyorlar. Ve ilk ateş tutuştu, ilk sevinç yayıldı dudaklarından yeryüzüne. Dörtlerden kimin ilk kibriti çaktığı bilinmez. Ama dördü harlanan ateşte tek bir beden oldular. Alevler, harlandı karanlığın içinde. **Ferhat; "Su dökmeyin, su dökmeyin, ateşi yakın, ateşi yakın"** diye bağırdı. Ardından vahşetin, ihanetin, teslimiyetin suratına inen kılıç keskinliğinde sloganlar. Ateşin çocukları ateşle dirildiler. Teslimiyet ve ihanet karanlığının ortasına bir top direniş ateşi olup düştüler.

Mazlum'un ardından **Dörtler'**in eylemi rejimi şaşkına çevirmiş ve alabildiğine ürkütmüştü. Egemenler **Dörtlerin** güçlü iradesi karşısında paniğe kapılır, şaşkın duruma düşer. **Mazlum'**un eyleminde olduğu gibi eylemin siyasal boyutunu saptırmak ve kitlelerden gizlemek yoluna gitmiştir. Eylemin yarattığı tedirginlik ve korkuyla koğuşta bulunan tutsaklara saldırmış, ölümüne işkence yapmıştır.

Bütün bu yönelimlere rağmen, **Dörtler'**in eylemi çok kısa bir sürede zindan duvarlarını aşarak halka ulaştı. Dörtler'in eylemi, direniş ve başkaldırısı tutsak kitlesinde büyük bir etkilenmeye yol açtı. Eylem, egemenler açısından ne kadar sarsıcı ise, tutsaklar açısından da tersinden kendine gelme ve direnme açısından etkileyicidir. Artık yol belli olmuştur. Direnmek, direnmek, direnmek. Ölümüne direnilmedikçe işkence ve vahşetin durdurulamayacağı ortaya çıkmıştır.

Dörtler'in eylemi, halkımız açısından olduğu kadar, tutsak kitlesi açısından da bir umut ışığı ve direniş kaynağı olmuştur. Tutsaklar, direnilmesi gerektiği yönünde yeniden düşünmeye başlamış ve bu alanda yoğun kıpırdamalara yol açmıştır. Ne var ki, Dörtler'in eylemi de işkence ve vahşeti durdurmaya yetmemiş, tersine işkenceler Mazlum'un eyleminde olduğu gibi artmaya devam etmiştir.

Ve yıllar sonra onların izdüşümü direngen analar serhildana durdular. Açlık grevine giren Kürdistanlı bir ana; **"ya bu şehri yakıp aydınlanmalı, ya da kendimizi yakıp bu şehri aydınlatmalı"** diyecekti. Mazlum'un ve Dörtler'in eylemi böylesine halklaşmış ve anlamlılaşmıştır.

Dörtlerin ardından **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu** halk ve zindan tarihimizde yeni bir halka olarak ortaya çıktı.

Başardık başardık, altı kişiyle başardık

Başarılan neydi?

Bu hangi başarının coşkusu ve sevinciydi?

İşkenceler yaygınlaştırıldığında; "**Bu insan çığlıklarını unutmayın, Kürdistan Vietnamlaşıyor**" diyen Hayri'nin güven, inanç ve karar yüklü sesi bu defa, "**Başardık, başardık, altı kişiyle başardık**" diye haykırıyordu.

> 14 Temmuz direnişçilerinin yarattıkları direniş geleneği, insanlığa ve halka bıraktıkları miras, bugün dağlarımızda, kentlerimizde, ülkemizin her karış toprağında yaşamlaştırılıyor. En son kurşunu, en son bombayı bedeninde patlatanlar onların izdüşümü, tarihin şen çocukları, halkımızın kahramanlarıdırlar. Bugün milyonlar, onların açtıkları ışıklı yolda yürüyor.

Başarılan, halkımızın tarihsel direniş kararı ve ayağa kalkışıdır. İhanete karşı altı kişiyle **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu**'nu başlatmaktır. Başarılan, halkımızın köleliğe karşı direnme kararıdır. Artık hiçbir gücün söndüremeyeceği kadar ateş gürleşmişti. 14 Temmuz Diyarbakır zindan karanlığında yok edilmek istenen halkımızın kızıl şafağıdır. Şafağı bedenleriyle kızıllaştıranlar, **Hayri**, **Kemal**, **Akif** ve **Ali**'ydiler.

Hayri **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu** kararını şu sözlerle açıklıyor: "**Bu benim son duruşmam olacaktır. Kurtuluş saflarında Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi için yıllarca mücadele verdim. Kişisel hiçbir beklenti ve hesabım olmadı. Daha fazlasını yapamadığım için mezar taşıma 'Bu adam halkına borçlu gitti' diye yazın.**"

Ölüme giderken bile **Hayri,** halkına karşı hesabını veriyor. Halkına, insanlığa ve partiye karşı hesap vermek, tarihe karşı sorumluluk bilincidir. Son nefesinde halkı, devrimi düşünmek, tarihin en büyük özverisi, yüceliği ve kahramanlığıdır. Mahkeme heyeti yargılamalar boyunca Hayri'nin kişilik yapısını, kararlılığını, inançlılığını çok iyi tanımış ve mahkeme salonunda yankılanan bu ses karşısında korkuya-paniğe kapılmıştı. Suskunluk ve korku yüklüydü yürekleri. Yargıç Hayri'ye; "**Ölüm orucuna başlamana gerek yok. Savunma olanağının yaratılması için ilgili yerlere yazılı bildirimde bulunacağız**" diyor.

O güne kadar, en ufak bir savunma hakkı tanınmayan, bütün işkenceleri onaylayan, her türlü insanlık dışı uygulamayı geliştiren heyet "savunma hakkı"ndan söz ediyordu.

Ancak karar kesindi. **Hayri**, karşısındakileri çok iyi tanıyordu. Ve heyete; "**Bu konuyu defalarca sizlere bildirdik, ne dikkate alındı, ne de değişen bir şey oldu. Bir şeyin değişeceğine inanmıyorum ve kararımı değiştirmeyeceğim**" diye yanıtlıyor. Verilen karar tarihseldi. Halkın, sınıfın kararıydı. Direnmekten yana kesin karar kılınmıştı.

Hayri'nin ardından **Kemal Pir** ayağa kalktı, söz istedi. Heyet; "**Ne söyleyeceksin, söyleneceklerini Hayri söyledi**" diyerek Kemal'e söz hakkı vermek istemiyordu. Kemal kararını vermiş, "**Onun dışında söyleyeceklerim var**" diyerek olduğu yerden "**Bu güne kadar kalmamalıydık, önce biz ölmeliydik**" deyip ölüm orucuna başladığını belirtti.

14 Temmuz direnişi ile bu yok etme politikası boşa çıkartılıyor. Bu anlamda 14 Temmuz ulusal direnme, halk olarak var olma mücadelesidir. Halkın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin işletilmesidir.

Kemal, ölüm kararını verirken, şahadete ulaşan Mazlum ve Dörtler'den önce kendisinin ölümü kucaklaması gerektiğini vurguluyordu. Yoldaşından önce ölümü göğüslemek, yoldaşlık ilişkilerinin en yüce biçimi oluyor. İkircıksız, çıkarsız ve kutsaldı.

Kemal'dan sonra **Kızıl Yıldız Ali Çiçek** kürsüye yürüyor. "**Parti bize teslimiyeti değil, direnmeyi öğretti**" diyor ve ardından yaptığı açıklamalarda ölüm orucuna başladığını belirtiyor. Hücrelere dönüşte **Akif** ve diğer özgürlük tutsakları da buna katılıyorlar.

Artık tarihi karar verilmiş, direnilecek, teslimiyet ve ihanet boşa çıkarılacaktı. Köleliğin, teslimiyetin beli kırılacaktı. **Kemal**, ölüm orucunda bulunduğu hücresinde, "**oh be direniş ne güzelmiş**" diyerek sevincini ve coşkusunu dışa vuruyor.

Hayri ölümünün son günlerine dek zamanını öncüyü, mücadeleyi, halkı düşünerek, eylemdeki yoldaşlarına moral ve perspektif vererek geçiriyor. "**Egemenlerin böyle kayıtsız olduğuna bakmamak gerekir. Biz ilk başlarda öldükten sonra, sizlerle görüşmeye, anlaşmaya yanaşacaklardır. Eylem kadrosal olduğu için, cezaevindeki bu statükoyu değiştirmek olanaklı görünmüyor.**" diyerek perspektif veriyordu.

Ve bir halk önderinin, kendi yaşamından önce halkı, yoldaşlarını düşünme karakterini sergiliyor. Ölüme giderken geride direnişi sürdüren yoldaşlarına direnmenin yolunu gösteriyor.

Kemal, ölüm orucunun son günlerinde; "**Şu anda sigara içiyorum, hayatım boyunca sigaradan hiç bu kadar tat almadım**" diyerek, daha sonra ise "**bazı bedbahtlar yaşamdan bıktığımızı söyleyecekler. Oysa biz yaşamı seviyoruz; öyle bir seviyoruz ki, uğruna ölmesini bilecek kadar**" diye devam ediyor.

Bu, yaşamı yaratmak için ölümü göze almak, ölmesini bilmek felsefesidir. 14 Temmuz eylemi ve direnişçilerinin yaşam ile olan bağlantısı, yaşam uğruna ölebilecek kadar güçlüdür.

Akif ölmeden önce, "**Ben bir saat sonra öleceğim**" diyor. Yanılıyor, yarım saat sonra yaşama veda ediyor.

14 Temmuz halkımızın diriliş ruhudur. Burada teslimiyete, ihanete ve köleliğe karşı direniş ve başkaldırı vardır. Eylemin her saniyesinde özgürleşme ve diriliş vardır. 14 Temmuz direnişi, salt zindanın duvarları arasına sığdırılamaz. O, halkların ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesini aydınlatan bir meşaledir.

14 Temmuz ölümde yaşamı yaratmaktır

14 Temmuz halkımızın ulusal kurtuluşta, özgürleşmekte ve ayağa kalkmakta karar kılmasıdır. Karar ölümüne verilmiştir. Unutmamak gerekir ki, burada karar bireysel değil, ulusal ve toplumsal niteliktedir. Bir halkın, bir ulusun, bir ülkenin kurtuluşu adına verilen karardır. Karar, ölümde yaratılmıştır. Ölümden ölüme fark vardır. Kimi ölümler vardır ki, bireyi uyuz itin ölümü gibi yerden yere sürükler. Halk tarafından lanetlenir. İnsanlığın, halkın ve sınıfın yüz karası olur. Bu ihanetçinin, işbirlikçinin, teslimiyetçinin ölümüdür. Böylelerinin ölümüne halklar sevinir. Aslında böyleleri çoğu zaman fiziki olarak sağdırlar ama, siyasi düşünce ve ruhsal olarak ölüdürler. Bunlar yaşayan ölülerdir. Diyarbakır zindanında ölümü, uyuz itin ölümüne benzeyenler oldukça çoktur; ihanetçisi, itirafçısı, ispiyoncusu. Bir kaşık çorbaya kendini satan dönekler.

Ölüm vardır ki, bir halkı, bir sınıfı ve tüm insanlığı yüceltir. Karanlıkları aydınlatır, emekçi ve mazlum halkların karanlığına özgürlük güneşi gibi doğarlar. Böyleleri halk kahramanıdırlar. Onlar ki, özgürlüğün ve kurtuluşun sembolüdürler. **Hayri, Kemal, Akif, Dörtler** ve **Mazlum**.

Onlar ölümde yaşamı yaratanlardır. Bir halkı ölü mezarında diriltip, özgürlüğüne kavuşturanlardır. 14 Temmuz kahramanlarının ölümleri böyle yüce bir ölümdür. "Ölüm yaşatır" sloganı Diyarbakır zindanlarında bu gerçeklik üzerinde doğmuştur. Eylül direnişinde tutsaklar baskıya karşı **Mazlumların**, **Hayrilerin**, **Kemallerin**, **Dörtlerin** anılarına bağlı olarak "**Yaşasın ölüm!**" diye haykırmışlardır. Diyarbakır gerçekliğini bilmeyen biri "Yaşasın ölüm!"ün ne olduğunu anlayamaz. Daha sonra bu slogan "**Ölüm yaşatır**" gerçekliğine kavuşturulmuştur. Ve giderek "**Direnmek yaşamaktır**" şiarında somutlaşmıştır. Diyarbakır'da her sloganın, direnişçilerin dudakları arasında çıkan her sözün ayrı ayrı bir anlamı, önemi ve kaynağı vardır. Çünkü ölünerek dirilmiş ve dirilişte yaşam yaratılmıştır.

Diyarbakır'da direnişler ne denli görkemliyse, kahramanlar ne denli büyükse, mücadele ne denli keskinse, teslimiyet ve ihanet de o denli tersinden gelişmiştir. Büyük kişiliklerin yanında cüce kişilikler, büyük direnişlerin yanında aynı derece ihanetler ortaya çıkmıştır. Şahin Dönmezler, Yıldırım Merkitler vb.'lerinin başını çektiği itirafçı-ihanetçi güruh halk tarihimizin en kirli sayfalarından birini açmıştır.

21 Mart, 18 Mayıs ve **14 Temmuz** direnişlerinin yaşandığı Diyarbakır zindanı baştan başa bir insanlık çığlığıdır. Ve bugün onların izdüşümü olan her insan bir özgürlük çığlığıdır ülkemizde. İşkence çığlıkları, yerini özgürlük çığlıklarına bırakmıştır.

Hayri, "**Bu insan çığlıklarını unutmayın. Kürdistan Vietnamlaşıyor**" diyor. İşkencede yükselen insan çığlıkları Vietnamlaşmaktadır. Vietnamlaşmak iki ayrı olguyu içerir.

Birincisi: Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yükselmesi, halkın, ulusal ve sosyal kurtuluş için ayağa kalkması ve ulusal kurtuluşu başlatmasıdır. Vietnamlaşmak, direnişi esas almak, karşı gücü yenilgiye uğratmaktır.

İkincisi: Bu gelişme karşısında, egemenlerin her türlü insani yanını yitirerek, vahşet politikasını temel almalarıdır. İşkence, kıyım ve çıplak zoru uygulamasıdır.

Aynı süreçte, Diyarbakır zindanında vahşet uygulanıyor. Neden? Çünkü PKK'nin varlığını ve dolayısıyla Kürt halkının ulusal kurtuluşunu tutsakların şahsında bitirmek, yok etmek istiyor.

14 Temmuz direnişi ile bu yok etme politikası boşa çıkartılıyor. Bu anlamda 14 Temmuz ulusal direnme, halk olarak var olma mücadelesidir. Halkın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin işletilmesidir. Bu anlamda 14 Temmuz eylemini doğru değerlendirmek oldukça önemlidir. Doğru kavramak, doğru bilince çıkarmak, aynı zamanda ileriye dönük kurtuluş yolunun doğru çizilmesi anlamına geliyor.

"**Parti yoldaşları, dava arkadaşları eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyorlar demektir**" diyor Başkan APO.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nu gerçekleştirenler, bu yolda yaşamını veren halkımızın önderleri, dahası tüm insanlığın "en temel direnişçileri"dirler. Temel olan bütün yönleriyle bilince çıkarılıp kavranmadı mı doğru bir direniş anlayışı da gerçekleştirilemez. Dolayısıyla ileriye dönük yol da alınamaz.

Şunu görmek gerekir, bugün halkımızın yarattığı büyük değerler, büyük kazanımlar, büyük ulusal, sosyal uyanış ve topyekün ulusal diriliş, şehitlerin öz be öz değerleridirler. Her şey onların direnen, özveri, kahramanlık, öngörülü, yaratıcı, cesaretli bilinçleriyle yaratılmıştır.

Bugün halkımızın özgürleşme, ayağa kalkma, kendi öz benliğine kavuşma mücadelesinde onların kanı ve canı vardır. İşte bu anlamda onlara doğru yaklaşmak, kavramak tarihsel bir görev ve zorunluluk oluyor.

"Bir düşünün, kimlerdir bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce doruk vardır. İyi düşünün bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen, PKK tarihini bilir mi, bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı, bunu bilmeyen asker olabilir mi, bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?" diyor Başkan APO

14 Temmuz şehitlerinin pratikleri, özünde halkımızın ulusal kurtuluş pratiğidir. Onların şahsında yaşanan, halkımızın var olma, dirilme gerçeğinin zorluklarıdır. Onlar her bir zorluğu altettiklerinde, başarıya ulaştıklarında, aslında özgürlüğe, başarıya ulaşan halkımızın kendisi oluyor. Onların kişiliğinde kazanan, zafer elde eden halkımızdır.

Onların kişilikleri, pratikleri, gerçekleştirdikleri direniş ve eylemliliğin anlam ve önemini bilmek, PKK'yi anlamaktır. Çünkü onlar PKK'nin ideolojisiyle mücadele etmiş, partiye inanç ve güven getirmişlerdir.

Şu ortaya çıkıyor: 14 Temmuz kahramanlarını, **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu**'nu anlamak bugünkü savaş gerçekliğimizi, halk gerçekliğimizi, ulusal ayağa kalkışı, parti, cephe ve ordulaşmayı anlamak ve bilmektir. Bütün bunlar onların yarattığı değerler oluyor. Onlar ki, bütün devrim değerlerimizin en üst ifadesi ve bileşkesidir. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna sarfedilen birleşik devrimci emeğin bileşkesidirler. Bu emeğe doğru karşılık verildiğinde zafere gidilebilir. Bu anlamda 14 Temmuz ruhunu anlamak, özümsemek ve benimsemek devrimde karar kılmak, militanlaşmaktır.

Kişisel çıkarlar, kaygılar yerini ülke, halk kaygılarına bırakır. *"Hiç kendini düşünmeyeceksin, dava emrettiği zaman canını amansız bir şekilde adayacaksın. Bakın 14 Temmuz direnişçilerinin vücutlarına, bir deri bir kemik kalmadılar mı?"* diyor Başkan APO.

Onların tek düşüncesi halkımızın özgürlük mücadelesidir. Ölüme giderlerken bile yaşamlarının son saniyesinde, son nefeslerinde bile devrimin ve halkın çıkarlarını düşünüyorlar. İşte onları kutsal kılan, ölümsüzleştiren budur. Çünkü burada yüce bir ideal vardır. İnsanın büyüklüğü, siyasal idealleriyle ölçülür. Bireyin siyasal idealleri ne denli büyükse ve evrenselse, kişi de o kadar büyüktür.

Büyük davaların insanları, büyük olurlar. Tersine geri, küçük davaların insanları iddiasız, sıradan ve küçük olurlar. Büyük dava insanları, parti militanı hiçbir zaman kendi kişisel çıkarlarını temel almaz. Onun için temel olan devrimdir, halktır. Bu anlamda davanın emrettiği her koşulda ölümü kucaklarlar. Davanın emrettiği yerde ölmesini bilmeyenler gerçek parti militanı olamazlar.

14 Temmuz direnişçilerinin yarattıkları direniş geleneği, insanlığa ve halka bıraktıkları miras, bugün dağlarımızda, kentlerimizde, ülkemizin her karış toprağında yaşamlaştırılıyor. En son kurşunu, en son bombayı bedeninde patlatanlar onların izdüşümü, tarihin şen çocukları, halkımızın kahramanlarıdırlar. Bugün milyonlar, onların açtıkları ışıklı yolda yürüyor. Asıl görülmesi gereken budur. Onlar bugün bu görkemli kavgada yer alan milyonların yüreğinde yaşıyorlar.

Başkan APO diyor ki:

"Evet, 14 Temmuz'u anlıyoruz. Tartışmasız bugün bir grup zindan direnişçisi kendi şahıslarında bir halkın bütün özgürlük umutlarını, özellikle bunun somutlaştığı PKK direnişçiliğini son kırıntısına kadar yok etmek isteyen, en zor dönem olarak 1980'lerin başlarında ayakta olan ne varsa tümüyle imha eden ve bir daha yeşermemesi için bütün tedbirleri arkasına alarak yüklenen bir imha politikasına karşı gereken her türlü direniş geliştirildikten sonra, kendi bedenlerini erim erim eritecek, kendi nefeslerini yine o biçimde tüketecek son yolu deniyor, en güçlü direniş eylemine karar veriyor. Onlar aslında büyük mücadele etmek isteyen yoldaşlardır."

Şunu görmek gerekiyor: 14 Temmuz ulusal varlığımıza yönelik geliştirilen ulusal imha politikasına karşı ölümüne bir karşı koyuştur. Çünkü 12 Eylül cuntası halkımıza ve insanlığa ait ne varsa tümünü yok etmek istiyor. Bu amaçla saldırıyor. İşte tam da bu noktada 14 Temmuz direnişçileri bir karşı koyuşu geliştiriyor. Onlar insanlığın, halkımızın ulusal kimliğini temsil ediyorlar.

O günün koşullarında iki yol ortaya çıkıyor. Ya ölümlü bir direnişi esas alarak özgürleşmek ve halkın özgürlük davasını yüceltmek, ya da egemen güçlerin imha politikası karşısında teslim olup yok olmaktır. Birincisi ne kadar yüce ise, ikincisi o denli alçakçadır. 14 Temmuz, yüceliği temsil ediyor.

Bu temsil en zor koşullarda çıplak bedenleriyle Diyarbakır'ın kızgın sıcaklığında direnerek hücrelerde çıplak beton zemin üzerinde ölüme yatılarak gerçekleştiriliyor. Gün gün, saat saat, saniye saniye, büyük acılar ve büyük zorluklarla aylar süren bir direnişle irade ve inancından hiçbir şey yitirmeden ölüme gidiyorlar. Bu onların ne kadar halkın davasını yüceltmek istediklerini gösteren tarihsel kanıt oluyor. *"14 Temmuz direniş kararı demek ki, öncü ve halk olarak var olma kararını verebilmek, yine en zor mücadele aracını, yani kendini erim erim eriterek (bu kararı hayata geçirebilmek, bu anlamda tarihin belki en son imha edici gücüne karşı yenilmemek ve teslim olmamak ise), bundan çıkan çok önemli diğer bir sonuç, ölümde zaferi yaratmak, yani yaşayanları kesinkes direniş içinde tutmaktır. Bu direnişten çıkan 'Direnmek yaşamaktır!' şiarı en zor direnerek, en iyi yaşayan şiar demektir. Bu kararı ortaya çıkartmıştır. Yani bizim savaş ve yaşam tarzımızı ortaya çıkartmıştır"* diyor Başkan APO.

Kemal, ölüm orucunun son günlerinde; "Şu anda sigara içiyorum, hayatım boyunca sigaradan hiç bu kadar tat almadım" diyerek, daha sonra ise "bazı bedbahtlar yaşamdan bıktığımızı söyleyecekler. Oysa biz yaşamı seviyoruz; öyle bir seviyoruz ki, uğruna ölmesini bilecek kadar" diye devam ediyor.

Demek ki, onların yaşamı ve direnişi, halkımızın savaş ve yaşam biçimini ortaya çıkarmıştır. Onlar gibi direnerek, yaşayarak zafere ulaşılmaktadır. Bugün halkımız 14 Temmuz direnişi ve onu yaratan kahramanlarının yaşam tarzını temel alarak kurtuluş savaşını vermektedir.

Onlar bedenlerini kurtuluş mücadelesine feda ettiler. Kendini halka feda etmek bir tarzdır, yaşam biçimidir. Özverinin, kahramanlığın doruğudur. Halkımız bugün bu tarzla yeni yaşamı, yeni insanı yaratmaktadır.

14 Temmuz ruhu ve direnişi imhaya yenilmemek, teslim olmamak, kazanmak ve başarıyı esas almaktır. Halkımız, bu ruh ve şiarla bugün özel savaş politikalarını boşa çıkarmakta, binlerce yiğit evladını feda ederek, bütün güçlüklere göğüs gererek kurtuluşa yürümektedir. 14 Temmuz ruhu ve şehitlerinin direniş ve yaşam biçimi temsil edildiği oranda özgürleşme sağlanacaktır.

Onların yaptığı eylemler, bugün milyonların esin kaynağı oluyor. Demek ki, onlar özgürlük mücadelesinde var olmanın, kendi öz benliğine, ulusal-insani kimliğine kavuşmanın adı oluyorlar. Onlar boyun eğmeyen ülke, özgürlüğe koşan halk oluyor. Çünkü;

"**Direnmek Yaşamaktır!**"

Halkımız direndiği oranda yaşama hakkını elde edecek ve özgür halklar içindeki onurlu yerini kazanacaktır. Direnmeden özgürleşmekten yana adım atılamaz.

14 Temmuz direniş ruhu her koşul altında direnişi yaşamlaştırmaktır. Çünkü onlar direnişi sanat bellediler. Büyük direnişin, ölümsüz evrensel sanatçısı oldular. Yaşamın güzelliğini, halkımızın özgürlüğünü, insanlığın güzelliğini, yaşamlarıyla ilmik ilmik direnişle ördüler. Bu noktada halklaştılar. Ve milyonların yüreğine gömüldüler. Onlar halkların bağımsızlık ve özgürlüğü yolunda direniş meşalesi oldular.

14 Temmuz direnmektir. Direnmek Yaşamaktır!



Halk dalkavukçuluğu ve halk inkarcılığını aşalım

HALKIN SİYASAL ORDULAŞMASINI BAŞARALIM!

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

Baştarafı 1. sayfada

yetmiyor ama hepsi uyanan halk üzerinde egemenlik kurmaya da başılıyor. Gel de bu çelişkiyi çöz! Aslında ordulaşmada da durum böyledir. Askeri öğelerin savaşçılar üzerinde bir egemenliği var. Bu da tıpkı halk üzerindeki egemenlik gibi. Savaşçının tahribi halkın tahribi, savaşçının örgütlenmemesi halkın örgütlenmemesi, savaşçının eğitilmemesi halkın eğitilmemesi, savaşçının doğru yönetilmemesi ve savaştırılmaması, halkın doğru yönetilmemesi ve savaştırılmaması oluyor.

Kendi sınıf eğilimlerinizi erkenden iktidarlaştırmak istiyorsunuz; erken iktidar olmak istiyorsunuz; emeksiz ve çabasız olmak istiyorsunuz. Bu gerçekleşmeyince tam tersine, yani zıddına yöneliyorsunuz. "Madem bunu yapamıyorum, o zaman kuyrukçu olurum, halka hiç gitmem, duymam, bilmem, görmem" oluyor. Zaten şu anda toplum gerçeğimizde yaşanan da budur. "Ya gider ağası olurum, ya da gitmem inkarcısı olurum." Başka bir tarz yok mu? Var. Hem de PKK tarzı dediğimiz tarzdır; bu da devrimcilik tarzıdır. Ancak bu da işinize gelmiyor. Çünkü kişilik oluşumunda doğru hat'a giriş yok. Bazıları, "halkın elinde bulunan bazı değerleri alırız, halka da kendimizi rahat yaşattığımız oranda gideriz" diyorlar. Ama sıra bu halkı güç kaynağı haline getirmeye, bunun için gerekli olan eğitimi kendisine vermeye, onu örgütlemeye ve geriliği aştırmaya geldi mi "tepki duyarız, bastırırız, küfrederiz" yaklaşımını sergiliyor. Şimdi bu yaygınca yaşanıyor. Kendi gerçeğinizi yoklayın; gerçeğinizin çok ağır basan bir yönü budur. Adına küçük-burjuva mı dersiniz, orta-burjuva mı dersiniz, ağalık mı dersiniz, jandarmalık mı dersiniz, bu bir sınıf mücadelesidir. Şimdi sizi nasıl açığa çıkarıyoruz? Halka doğru gitmeyi öğreninceye kadar sizinle savaş yürüteceğiz. Dikkat edin, biz kendi elimizle halkı ne kadar tahrik ettik? Ya da parti imkanlarıyla bu halkı ne kadar tahrik ettik? Bütün belirtiler bu halkın çok iş yapmak istediğini, çok eğitim ve örgütlenme istediğini ortaya koyuyor. Ama bu isteklerin yüzde beşi bile karşılanmış değildir. Binlerce kadro çalışanı vardır, ama sorunlarının yüzde beşine cevap verilmemiştir. Şimdi siz bunları da görmeye yanaşmayacaksınız. Gerekçe açık: "Böyle geri bir halka gidilir mi?" Birkaç zengin evi kestirilir, orada karargah kurulur. Ama o zenginler de halkı soyanlardır. Vicdanınız bunu nasıl kabul eder. Ama iş asıl emeğin sahibi olanlarla doğru dürüst ilgilenmeye geldi mi, onları hor görüyorsunuz. Bu kişiliğinizde yeni bir sınıf çelişkisi değil de nedir?

Hiçbir şey halksız olmaz

Hani derler ya, "ya bu deveyi güdersin, ya bu diyardan gidersin." Bizim için en temel bir sorun da böyledir: "Ya bu halka gidersin, ya bu PKK'den gidersin." Başka yolu yok. Kaldı ki, bunun daha derin bazı nedenleri de var. Halka gitmek teorik iştir; halka gitmek büyük bir vicdan işidir; halka gitmek tarihi iştir; halka gitmek bir gurur, bir şeref işidir; halka gitmek bizzat savaşçı olmaktır. Sizde bu temel özellikler olmadığı için de halka gidemezsiniz. Büyük iş yapmayı istemek, kesinlikle halka başvurmayı şart koşuyor. Eylem yapmak istiyorsanız, bu halksız asla mümkün olmaz. Şan şöhret olmak istiyorsanız, bu da halksız olmaz. Kuvvet oluşturmak istiyorsanız, bu da halksız olmaz. Gurur, umut geliştirmek istiyorsanız, bu da halksız olmaz. Dikkat edin. Halksız olmayan bu şeyleri hep kendinize yakıştırmak istiyorsunuz. Bu ancak hırsızlıkla mümkündür. Bunun adı da nedir? Oportünizmdir, münafıklıktır. Kendinizi aynada görün. Erken iktidar hastalığı veya yetkilere sarılma, ama gereklerini yerine getirmeme kimin özelliğidir? Bu yüzde doksan sizin özelliğinizdir.



Benim her zaman kendime uygun gördüğüm bir ilkem vardır. Kişi olarak ne kadar adım çıkarsa, o kadar halkın adını çıkarırım. Ne kadar kendimi güçlü gösterirsem, halkın gücünü o kadar ortaya çıkarırım. Ne kadar gururlu ve onurluysam bunu halkın gururu ve onurunda görürüm. Ben bunun dışında asla kendime bir yakıştırmada bulunamam. Sizin için hiç böyle sorun yokmuş gibi davranıyorsunuz. Genel kadro yaklaşımlarını belirtiyorum. Bu başa bela geri insanlarla halk ne olur? İleri denilen şeyler nasıl ortaya çıkar? Bu halksız mümkün müdür? Hayır. Parti onu çıkarmış ya, bu yeterli. Peki nedir? Bu bürokrasidir, hırsız memur anlayışının gelişmesidir. Artık bir şeylere de inanmanız lazım. Bu halk gerçeğine gitme konusunda bütün dürüstlüğünüzle karar vermeniz gerekiyor. Halksız bu iş olmaz. Halka bir şeyler vermeden almak da olmaz. Aksi halde her şey hırsızlık olur. Sömürücülerin yaptığına benzer bir iş olur.

Ben arasıra şunu bile düşünmüyor değilim. Biz bu partiyi ne zaman yerle bir edeceğiz? Bu düşünce ne zaman aklıma geliyor? Particilik adı altında halkın üzerine böyle gidilince, alacağımız ilk tedbir bu partiyi ortadan kaldırmaktır. Neden? Çünkü parti tehlikeli bir bürokratik aygıt oluyor. Reel sosyalist ülkelerde olan budur. Ben Gorbaçov'a methiye düzmeyeceğim, tabii orada komünist partinin daha yapacağı çok iş vardı. Kaldı ki Gobaçov'un kendisi de o partinin bir nolu bürokratıydı. İradesi dışında bir tasfiyesi oldu. Ben buna fazla üzülmedim. Çünkü artık halkını görmeyen, artık halkına nefessizlik yayan bir bürokratik araç, yokluğu varlığından daha iyi duruma gelmiş bir araçtır. Zaten halk da bunun için yıkılışına hiç üzülmedi. Devrimci önderlerin zamanında milyonlar ölümüne katılıyorlardı. Ama öyle bir gün geldi ki, bir kişi bile yıkılışında bir damla gözyaşı dökmedi. Bunda da birtakım gerçekleri görmelisiniz. Halka yabancılaşan bir aygıt devrilmeye mahkumdur. Anısı ne kadar görkemli olursa olsun, yıkıldığında uğruna bir tek damla gözyaşı bile dökülmez.

Demek ki, eğer biraz iyi anılmak istiyorsanız ve bunun halksız olamayacağına eminseniz, devrim tarzıyla halkla ilişkileri yeterli kılmalısınız. Mutlaka bir şeyler verme gücünü göstermelisiniz. Benim gücümün bütün kaynağını ifade etmek isterseniz, bu halk gerçeğine anlam verme ve ona gerçeğini kavratmada bazı adımlar atmaktandır. Ben bunun dışında bir hiçim. Ne sizin gibi savaştım, ne de kendimi olmadık durumlara soktum. Bir şeyi çok iyi yaptım: Halk için doğru düşünme ve bu düşünceyi halka taşırma işini iyi başardım. Halk için gerekli bazı araçları zamanında

> "Ne kadar kendimi güçlü gösterirsem, halkın gücünü o kadar ortaya çıkarırım. Ne kadar gururlu ve onurluysam bunu halkın gururu ve onurunda görürüm. Ben bunun dışında asla kendime bir yakıştırmada bulunamam. Sizin için hiç böyle sorun yokmuş gibi davranıyorsunuz."

“Ya halkın en ezileninden, en emekçisinden yanasın, ya da onun üzerinde çeşitli baskıcı ve sömürücü niyetleri olan kişi ve sınıflardan yanasın, halk üzerinde baskı ve sömürüyü sürdürmek isteyen uluslardan, sömürgecilikten yanasın. Bunun orta yolu yoktur; orta yolu vardır diyen iki tarafı da kandırır. İşte çok kişide oldukça etkili olan tavır.”

oluşturma, bazı adımları atma işini iyi başardım. Bakın, bunu yaptım ve halkın yüreğindeki varlık oldum. Belki de halkın tarihinde de, günümüzde de ve gelecekte de en güçlü biçimde bağlı olunan varlığım. Şimdi siz bunu da anlamıyorsunuz. Bu nasıl oldu diye incelemiyorsunuz da. Açık olmuştur. Şimdi nereye gitsem, varını yoğunu feda etmeyecek tek bir halk ocağımız yoktur. Hainler dışında bu böyledir. Bu nasıl oldu? Bunun hikayesini incelemelisiniz. Bunun bir gerçek olduğunu inkar edemezsiniz.

Halkı ciddiye almayan devrimci ayakta kalamaz, başaramaz

Ben halka saygılıyım. Önce halkın adını söyledim; az çok gerçekleri sıralamaya başladım. Alçakgönüllüydüm. Yine halkın haklarını zamanında savundum. Yaşamımı bu işe adadım. İşte bu halk böyle kazanıldı. Parti içindeki bütün engellemelere ve düşmanın bütün özel savaşımına rağmen, bunu başardım. Ben buradayım, halkın içine adım bile atmadım. Gerçekten onaltı yıldır daracık bir yerdeyim. Buna rağmen tarihte belki de eşi az görülür bir halk bağını ortaya çıkardım. Bu savaş halkın bağlılığıyla yürüyor; bu savaş kesinlikle sizin sağlam militanlığınız temelinde yürümüyor. Tam tersine ben ölçü adamıyım. Siz savaşı sabote ediyorsunuz. Asıl dayanan, bu halkın adsız kahramanlığıdır. Şehitler de onundur. Maddi değerler de, manevi değerler de, cesaret de onundur. Militanlık olarak sizin payınız çok sınırlıdır. Hatta layık olmayı bile bildiğinizi pek söyleyemem. Önderlik gerçeğinde de durum bu kadar açıkken, siz halk çizgisinde neden bu kadar gerisiniz? Güçlenmeye çok ihtiyacınız olduğu halde ve bu da halkla olduğuna göre, neden doğru güçlenmeyi halkla sağlayamıyorsunuz?

Halk önderi olmak belki de en zorlu bir iştir. Halk önderi olmak askerlikten de önce gelir, siyasi çalışmalardan da önce gelir. Halkı görmeyen bir ideolojik çizgi gericidir, bir şey vermez. Öncelikle bir halkı doğru görmeye yarıyorsa, o ideolojinin değeri vardır. Yine bir ilişki biçimi eğer halkla bağlantılı olmaya götürüyorsa, o değerlidir. Hiç kimse bunun dışında genelde devrimcilik, özelde PKK devrimciliğini düşünmemelidir. Kendinizi bu temelde mutlaka terbiye etmelisiniz.

Şimdi düşünün, ben bu halkı biraz geliştirmeye çalışıyorum. Önderlik gerçeğiyle bağlantısını çok çarpıcı bir biçimde koydum ve aslında siz buna dayanarak yaşıyorsunuz. Onun militanı olacaksınız; bu özelliklere amansız bağlı olmayı bileceksiniz. Yine köylü kurnazlığına ve bürokrat jandarma havasına vurup da “ben bu halkı istediğim gibi güderim, bu halkla istediğim gibi oynarım” derseniz veya bu halkı bastıracağınızı, çarpıklaştıracağınızı söylerseniz, çok ciddi bir ilkeyle çelişiyorsunuz demektir ve çarpılan da siz olursunuz.

Demek ki kendinizi düzeltmenizin en etkili yolu kendinizi kitle çizgisine, halk çizgisine, cephe çizgisine doğru vermenizdir. Varsa bu gücünüz, kesinlikle çok temel bir özellik olarak devrimcileşmeyi kazanıyorsunuz. Bu özelliğiniz gelişmezse, tehlikelisiniz. Er geç partinin gerçek devrimci özüyle de çatışırsınız. Uyanan halk da sizi başından atar. Halkı ciddiye almayan bir devrimcinin uzun süreli ayakta kalacağına hiç inanmıyorum, başarılı olacağına da inanmam. Ne kadar güçlü ve silahlı olsa da, böyle biri yıkılmaktan kurtulamaz. Zaten halk çizgisini yitirdiğiniz için de çok zayıfsınız. Zayıflığınızın temelinde bu vardır. Gerçekten insan bazı durumları anlayabilmeli. Örneğin yıllarca halk içindeydiniz. Neden halka bir şey veremediniz, neden çok ucuz kaybettiniz, kaybettirdiniz? Suç bu halkta mıydı? Hayır. İlgi yetersizliği miydi? Değil. Suç sizdeydi. Siz doğru dürüst yaklaşmadınız. Halka nasıl baktınız? Herhalde bir sömürgecinin inkarcı mantığıyla baktınız. “Boş ver bu geri, bu cühela takımını, bu kırolara.” Siz bu edebiyatla büyüdünüz. İnkarcılığınız çok köklü. Sömürgecilik hep şunu aşılar: “Halkını ne kadar inkar edersen, o kadar adam olursun, cumhurbaşkanı bile olursun; ne kadar kendi halkının değer yargılarına ve çıkarlarına ters düşersen, o kadar memur olursun, öğretmen olursun; her türlü memuriyette ardına alırsın.” Sömürgeciliğin diğer bir yasası da, “ne kadar halkını kabul edersen, ağa bile olsan perişan olursun, yok olursun”dur. Halk kişiliğinizin gelişmeyişinin, sömürgeciliğin bu yasasıyla ilişkisi çok somut. Beni mi aldatacaksınız? Siz bu anlamda düşman yasalarının gereklerini uzun süredir yaşıyorsunuz. “Halk gerçeğine doğru yaklaşırsan kaybedersin, halk çizgisiyle çelişirsen yaşarsın!” Çoğu da sizde kalıntı, yansıma biçiminde etkisini sürdürüyor. Genelde objektif olarak belki açık ve bilinçli yapmıyorsunuz ama yansıması şiddetlidir. Belki de farkında değilsiniz.

Her şeyden önce düşmanın bu hükmünü parçalamak gerekiyor. Bunu nasıl parçalayacaksınız? Kendinizi halk devrimcisi haline getirerek. Ben herhangi bir aileye gittiğimde, bu aileler ne dersem kabul ederler, öl desem ölürler. Ama onlara mutlaka bir-iki hayırlı söz, bir-iki hayırlı yaklaşım içinde bulunurum. Sizden önce biz halka doğru gittik. Halkın sayesinde sizlere doğru yaklaşıyoruz. Halkın karşısında tek bir gün bile sigara içmedim, tek bir gün bile ayaklarımı ters atmadım, yersiz bir söz söylemedim. Yine tek bir sert sözcük kullanmadım, hor görmedim. Halk saygısına böyle ulaştım. Siz kendinize bakın: Ağzında fosur fosur sigara, ayakları birbirinin üstünde, ayakları bilmem nereye kadar uzanmış; saygısız mı saygısız, sert mi sert, ilgisiz mi ilgisiz. Geçen gün size örnek verdim. En devrimci bir halk kesimi oluşmuştu, Güney'de bir kamp var. En fedakar, her şeyini vermeye hazır bir halk. Sözümona PKK adına giden birkaç soytarı bazı evlere kapaklanmış, halkın yüzünü bile görmüyor. Ne bir eğitim, ne bir örgütlenme var. Kendileri rapor da yazıyorlar: “Birkaç zenginin evini karargah yapmışlar, çıkmıyorlar” diyorlar. Sizin adınızı veriyorlar. Nasıl tenezzül ediyorsunuz? Demek ki o sınıftansınız. PKK sayesinde o sınıfın egemenliğini onbeşbin kişilik bir kampa dayatıyorsunuz. Açıktır, bu bir sınıf egemenliğidir. O adamları yarın tutacağım. “Ben hiç de böyle düşünmüyordum” diyecekler. Düşünmemek daha kötü. Objektif ve kendiliğinden olması, suçu daha da büyütür. PKK'nin hangi halkın partisi olduğunu neden bilmiyorsun? Hangi halka nasıl hizmet partisi olduğunu neden göz ardı ediyorsun? İşte burada bir sınıf direnişiyle karşı karşıyayız ve bu çok yaygındır. Sınıf savaşımına halk içinde de devam edeceğiz. Sınıf savaşımının en yoğunu kendini halk içindeki çelişkilerle gösterir.

“Yetersizlik yetersizliktir” deyip sıyrılmak yok!

PKK'nin kitle çizgisi, halk çizgisi sınıf savaşımının en yoğun yaşandığı alandır. Bizim kadrolarımız küçükburjuva çizgiyi fazlasıyla dayatıyorlar. Emekçilerin gerçeklerine bağlılık yerine, toplumdan kapmış oldukları kalıntı biçiminde de olsa egemen sınıf yaklaşımları, hatta sömürgeci yaklaşımları, kemalist yaklaşımları dayatıkça dayatıyorlar. Ben bu sınıf savaşçılarına açıkça şunu söyleyeceğim: Ben de bir sınıf savaşçısıyım, benim de eğilimlerim ve mücadelem var. Bu partinin içinde, bu halkın içinde de bir yerim var. Bir de emek nedir çok iyi bilirim. Bir buğday tanesinin bile ne anlama geldiğini bilirim. Bir küçük ekmek parçası için kavganın bile anlamını bilirim. Böyle bir kişilik böyle bir partinin ve böyle bir halkın içinde kurumlaşmışsa, sen kendi sınıf savaşçılığını düşün. Hiç işi aptallığa, vahbap-çavuşluğa, yarenliğe vurmaya gerek yok. Yine bastırmaya da gerek yok.

Ben her zaman şunu size söyledim: Parti içinde bir mimik hareketi bile sınıf savaşımı anlamına gelir. Parti içinde doğru söylenmeyen iki söz sınıf savaşımıdır; ağızdan iyi çıkmayan birkaç söz sınıf savaşımıdır, net olmayan iki cümle sınıf savaşımına girer; sağlam atılmayan birkaç adım sınıf savaşımına girer. Moral düzeyi sınıf savaşımıyla bağlantılıdır. Düşünce gücü tamamen sınıf savaşıyla ilintilidir. Adını ne koyarsanız koyun, örgütsel düzey, kendini eğitme düzeyi hepsi sınıf savaşımının amansız alanlarıdır. Bu sahada hiçbir şey kendiliğinden değildir. Halkın üzerine gittin mi, her şey müthiş bir sınıf savaşımı anlamına gelir. Ya halkın en ezileninden, en emekçisinden yanasın, ya da onun üzerinde çeşitli baskıcı ve sömürücü niyetleri olan kişi ve sınıflardan yanasın, halk üzerinde baskı ve sömürüyü sürdürmek isteyen uluslardan, sömürgecilikten yanasın. Bunun orta yolu yoktur; orta yolu vardır diyen iki tarafı da kandırır. İşte çok kişide oldukça etkili olan tavır. Ben üçüncü yolum, ortayolcuyum tavrı!

Bunlar da en tehlikeli tipler oluyor. Tabii bütün bunlar deşifre edilmiş, açığa çıkarılmıştır. Tercihinizi buna göre yapacaksınız. Ben onun için size söylüyorum. Örneğin iyi bir hatip olacaksınız dediğimde, emek çizgisine göre bu şarttır. Sağlam adımlarınız olacaktır dediğimde, emek çizgisine göre bu şarttır. Çok özgürlükçü bir yaşamınız olacaktır dediğimde, bu sınıfın siyasi temsilcisi olmak için şarttır. Savaşı zafere götürecek bir militanlık tarzınız olmalı dediğimde, bu sınıfa önderlik için şarttır. Bu konudaki bütün yetersizlikler başka sınıfların objektif veya subjektif ajanlığı anlamına gelir.

Bir yetersizliğin, sınıf savaşımı dışında bir izahı yoktur. “Yetersizlik, yetersizliktir, başarısızlık başarısızlıktır” deyip işin içinden sıyrılamazsınız. Sınıfsal gerçeğinizle, halk gerçeği içindeki yerinizle bağlantılıdır. Hiç kendinizi aldatmaya gerek yoktur. Halktansanız, halkın içinde en ezilen ve en emekçi kesimlerdenseniz, önderliği mükemmel uygulayacaksınız. Maddi ve manevi değerlerini müthiş kazanır korursun. Her şeye karşı onu savunursun. Hiç kolay kaybetmezsin. Bunun için işin eğitsel ve örgütsel yanı mı dersiniz, savaşsal ve eylemsel yanı mı dersiniz, mükemmel yaparsınız. Çünkü sen bu sınıfın önderisin. Yapmadın mı ne olur? O zaman ya ortayolcusun, ya da iflah olmaz köle köylülüğün, ara tabakanın veya sömürgeciliğin yansımasısın, mutlaka bunlardan birilerinin ajanısın.

Şimdi hiç kimse şunu kendisine yakıştırmasın: “Ben doğma büyüme böyleyim, dilim böyle alışmış, bacaklarım böyle alışmış, böyle dağınık bir tipim, savaşın uyanıklığını ve dikkatini fazla geliştiremem, işte böyleyim.” Hayır, bu aptallığın savunulmasıdır; kendini enayi yerine koyanın herkesi enayi yerine koymasıdır. Bu en büyük soytarılıktır. Böyle bir durum ne kabul edilir, ne de olağandır. Dikkat edin, ama çoğunuzun kişilik tanımı böyledir. Kendinizi böyle çok affedilmez ve kabul edilemez duruma göre parti içinde tanımlıyorsunuz. İşte “benim doğal özelliklerim, doğal PKK'liliğim, doğal toplumsal yanlarım, kendiliğindenciliğim veya hatta iradem dışı etkenler tarafından belirlenen kişiliğim” demek, sınıf çizgisi temelinde suçtur, karşı direnmektir. Eğer aşamazsanız, er geç karşımıza ya bir reel sosyalizmdeki yıkılan parti gibi dikilirsiniz, ya da gözü kara karşı-devrimci bir hizip olup çıkarsınız. Bunlar reel sosyalist partilerin tarihin-



“Düşmanı çok dışarıda aradın mı bulamazsın ve dolayısıyla vuramazsın. Düşman içtedir, Kürt diyalektiğinde ve gerçeğindedir. Onu içeride göreceksin. Dolaylı olur, direkt olur; bazıları bilinçli ajandır, yüzde doksandokuz da objektif ajandır. Yine de düşman yüzyıllardan beri mutlak egemenlik, işgal, istila, asimilasyon yoluyla senin düşmanını, senin beynine kadar yerleştirmiş. Bu çok açıktır, inkar edilemez.”

de çoktur. En tehlikelisinden bir kemalizm kopyası olursunuz. Hepsi mümkün. Bunu önlemek için ne gerekiyor? Bunun için partinin halk çizgisinin gereklerine ulaşmak gerekiyor. Bu konuda acaba kendinizi terbiye etme gücünüz var mı? Bu olmazsa halkın içinde ne geziyorsunuz?

Bu halk bize güvenerek her şeyini size açıyor ve sunuyor. Şimdi PKK olayında büyük bir hastalık var. Açılan bu halk imkanları içine çılgınca girip dağıtmak ne anlama geliyor? Bazı örnekler var. Hazırlıksız ve plansız halka gidişler katledilmelere yol açıyor. Bu "faili meçhul cinayetler" nedir; bu her gün işkenceye alınan halk nedir? Bunlar halka karşı görevlerini yerine getirmeyen devrimcinin yeteneksizliği ve yanlışlıkları sonucudur. Halka yaklaşımı eğitsel, örgütsel ve yönetsel temelde değildir. Düşman da bundan yararlanarak her gün vuruyor. Halka tam doğru gidemezsen, buna neden bulaştın? Düşmandır, katleder. Bunun vicdan muhasebesi sizde var mı? Ben burada yerimde duramıyorum. Bu halka nasıl ulaşılır, halk nasıl korunur diye kafa yoruyorum. Siz içindesiniz, her gün bana binlerce şikayet geliyor. Bu kadar saygısız, bu kadar ilgisiz, bu kadar değerlerimizi anlamayan kimseler içimizde ne geziyor?

> "Sınıf savaşı adı altında ne ulusal ilkeyi gözardı edebilirsin, ne de genel yurtseverlik savaşı veriyorum adı altında sınıf savaşını inkar edebilirsin. İkisi etle tırnak gibi bizim diyalektiğimizde iç içe geçmiştir. Sınıf savaşımını ne kadar derinlikli, anlamlı ve ustalıklı verirsen, o kadar derinlikli bir ulusal kurtuluş savaşımını da vermiş olursun."

Halk "biz partiye katkıda bulunmak istiyoruz, biz para vermek istiyoruz, hatta biz savaşçı bile vermek istiyoruz" diyor. "Neden gelmiyorlar" diye soruyor. Varın kendiniz tanımlayın. Ben sizi ne yapacağım? Kendinizi aynada iyi seyredin. Nereniz halkçı, ne kadar halktan yana? Bu halkı özgücü temelinde derinliğine görmezsen, görmek kadar derin saygı ve bağlılığın olmazsa, yine gerektiği kadar onu eğitme ve örgütleme gücün olmazsa, sen neyin önderi olacaksın? Neyin militanı olacaksın? Her şeyden önce neyi başarabilirsin ki? Şimdiye kadar neden böyle anlayıp da gerekeni yapmadınız? Az mı halkın içindeydiniz? Halk size az mı ilgi gösterdi? İmkanlarınız benimkinden daha fazlaydı, ama çok kötü kullandınız. Eğer tedbiri alınamazsa, bu yenilgimizin en temel nedeni olacaktır. Bugün metropollerde, Diyarbakırlarda yüzbinlerce sempatizan kitlemiz var. Fakat içinde çalışan bir düzine devrimci yok. Olan da beladır. Bir yakalanır, bin kişiyi yakalatır. Boyunuzun ölçüsünü alın, neden böylesiniz?

"Ben halk için varım" diyeceksiniz

Bütün bunlar halkın siyasal cephesi diye tabir edebileceğimiz soruna indirgenebilir. Ben sadece tanımlıyorum ve nasıl anlaşılması gerektiğini vurguluyorum. Bunun yanında halkın cephesi, halkın cephesel örgütlenmesi, halk komiteleri kapsamlı konulardır. Bu konularda sorun bilinç yetersizliği değil, sorun bu tanımlamalarda dile getirdiğim hususlardır. Nasıl ordulaşma sorunlarında çok ciddi bir biçimde anlayışlı olmak gerekiyorsa, bu halkın siyasal ordulaşmasında da o kadar ciddi ve anlayışlı olmak gerekiyor. Şimdi bu yolun başka türlü çıkar bir yanı yoktur. Her şeyden önce halkı esas almayan hiçbir devrimci anlayış başarı kazanamaz. "Ben halk için varım" diyeceksin. Bu parola altında yaşama girdin mi, bir halk dalkavuğu olarak değil, bir halk öncüsü olarak yaşadın mı, o zaman başarılı olursun.

Bu konuda dikkatinizi çekiyorum; bizde halk dalkavukçuluğu müthiştir. Halka yağcılık, halka yarenlik en az halkı inkar etmek kadar tehlikelidir. Ben şimdi bu halkın içinde en değerli bir varlık oluyorum. Ama bende halka dalkavukluk yapmak, halkın kuyruğunda gitmek şurada kalsın, halkın geri özelliklerine karşı benim ne olduğumu biliyorsunuz. Dünya çapında söylenir: "Halkını bu kadar acımasızca eleştiren başka bir önder yoktur." Doğrudur, benim kadar halkı amansız eleştiren kişi, devrimci önder daha dünyaya gelmemiştir. Ama bu neyi gösterir veya kanıtlar? Bu, bir halkın gerçeğine ilgi düzeyini kanıtlar. Bir halk bu kadar düşmüşse, bu kadar kendiliğindenliğe terk edilmişse, sen ona ancak büyük eleştiriyle yönelebilirsin. Dalkavukçulukla hiç ama hiçbir şey yapamazsın. Tabii eleştiriyi yanlış anlamayalım. Neden ben bu halkı bu kadar eleştiriyorum da, bu halk bana bir tek kelime söylemiyor? Neden "sen bize haksızlık yapıyorsun" demiyor? Ama sizden çok sıkılıyor. Neden? En ufak bir dalkavukluğunuzda bile" bu yetersizdir, "bize önderlik edemez" diyor. En ufacık bir olumsuz davranışınıza hemen tepki gösteriyor. Dikkat ediniz, ben de onu ölüme gönderiyorum, varını yoğunu savaşa veriyorum. Bana karşı en ufacık bir eleştirisi yoktur. Aslında çok sert davranıyorum. Ama bu sertlik çok bilimseldir; bu sertlik ona çok gereklidir. Belki de bu ona yapabileceğim en büyük iyiliktir. Hiç kimseden duymadığı sert sözleri benden duyduğunda, bunun kendisine yapılan en büyük iyilik olduğunu söylüyor. Dalkavukluk yoktur, sertlik vardır. Benim eleştirilerim onun köklü bir yarasına neşter vurmak gibidir. Bunun dışında ben hürmetimi ortaya koydum. Bu halka kimsenin değer vermediğini, benimle değer kazandığını dünya alem bilir. Yani eleştirirken, sadece değeri ortaya çıkarmak içindir.

Öncülük anlamında söylüyorum; yola çıktığımız da tektik. Kuyrukçuluk değil de öncülük nasıl yapıldı? Yıllarca biz halkız, sen bize gereklisin demediler. Hepsi ters tepki gösterdi. "Başımızı belaya sokacaksın, biz çoktan ölmüşüz, bu işler artık bize göre değildir" dediler. Ben yıllarca tüm halk tabakalarından bu sözleri duydum. Ama buna rağmen yine gittim. Şimdi ben bıraksam, onlar bırakmaz. Bu ne anlama geliyor? Gerektiğinde tek olacaksın, ama bir halkın tarihini ve vazgeçilmez çıkarlarını savunacaksın. Kimse bana halk için düşün, çalış ve yaşa demedi. Tam tersine en temel çıkarı olanlar bile "bu iş bizim başımıza bela açar" dediler. Yani bir yerde, bir dönemde ve herhangi bir başka zamanda olabilir, bundan sonrası için de olabilir; bazı şeyler halka rağmen yapılır. Halka rağmen derken, kemalistlerin yaptığı gibi olur demiyorum. Kemalistler özünde halka karşıdır. Onların da "halka rağmen, halk için" dedikleri bir formülleri var. Bununla dile getirmek istedikleri, sözümona "halk için" adı altında, "halka rağmen" hiçbir şeydir veya "halk için" hiçbir şeydir.

Halkını kendi burjuvaları, kendi egemenleri uğruna en tehlikeli biçimde kullanan ideolojinin adıdır kemalizm. Benimki bunun tam tersidir. Egemenlerin halktan yüzyıllarca aldıklarını inanılmaz bir ustalıkla halka iade etmenin adıdır. Kemalistler nasıl halkları acımasızca ve çok kötü bir biçimde bir avuç faşist-çapulcu için kullanmışlarsa, ben de Türkiye devletini kullanıyorum. Pratik ortadadır. Halk hazır olmazsa, hiç "ben de varım" demezse bile, sen tek başına bir halk ordusu gibi yürüyeceksin. PKK olayında diğer bir önderlik gerçeği de budur.

Demek ki iki şeyi yapmayacaksın: Ne kuyrukçu olacaksın, ne de halksız, halka rağmen devrimcilik olacağını sanacaksın ve yapacaksın. PKK önderlik gerçeğinde halk önderliği bütün boyutları hem teorik ve hem de pratik olarak işlenmiş ve güç kazanmıştır. Militanlaşmanızda ve partileşmenizde bunu esas alacaksınız. Yine anlamadığınızı söylemeyin. Eğer bunu söylerseniz, çok küstah olduğunuz ortaya çıkar. Tersini yaparsanız, açık bir sınıf savaşımını parti çizgimize, emekçi çizgimize karşı vermiş olursunuz. Sosyalist çizgimize göre bir burjuva kapitalist çizgi veya bir feodal çizgiyi dayatmış olursunuz. Bunun orta yolu yoktur. İki tarafı da uzlaştırmaya yanaşmayın. Ya o tarafta, ya bu tarafta.

PKK'de başka bir sınıfın partileşmesini yaşıyorsunuz

Ortayolcu her zaman en tehlikeli kesimi temsil eder. Ama görüyorsunuz, bizim içimizde de bir sınıf mücadelesi var. Ben her zaman size şunu da söyledim: Biz düşmanı bile kendi içimize çekerek mücadele eden bir hareketiz. Değil orta sınıfı veya küçük-burjuva kesimleri, düşmanın bazı temsilcilerini bile parti içinde tutarım. "Böyle particilik mi olur" diyerek, bazıları belki beni çok eleştirir. Benim gerçeğimde bu var. Ben düşman sürekli parti içinde yaşasın demiyorum. Fakat bir kişinin objektif veya subjektif düşmanlığı söz konusu olduğunda, ona da son derece politik yaklaşmak gerekiyor. Örneğin böylelerinin teşhiri ve tecriti çok ustaca yapılmalıdır. Bu olmadan bir sınıf veya ulus savaşını veremeyiz. Bu bizim gerçeğimizin diyalektiğidir. Bu gerçek böyle örülmüştür. Düşmanı çok dışarıda aradın mı bulamazsın ve dolayısıyla vuramazsın. Düşman içtedir, Kürt diyalektiğinde ve gerçeğindedir. Onu içeride göreceksin. Dolaylı olur, direkt olur; bazıları bilinçli ajandır, yüzde doksandokuz da objektif ajandır. Yine de düşman yüzyıllardan beri mutlak egemenlik, işgal, istila, asimilasyon yoluyla senin düşmanını, senin beynine kadar yerleştirmiş. Bu çok açıktır, inkar edilemez. Hiçbir halkta düşman kişiliği bu kadar etkili değildir, bizim halkta etkili olduğu kadar. Düşman ruhunu bile üfürmüş içine. Beyni tamamen düşman tarafından örümcek ağı gibi örülmüş. Bacakları, elleri, hemen her şeyi düşmana göre çalışıyor, düşmanın iyi bir hamalıdır. Bu, bizi hangi sonuca götürür? Demek ki, parti içinde düşmanın hamallarıyla, onun beyinleri veya beyinsizleriyle, ruhu veya ruhsuzlarıyla, katır bacaklarıyla savaşmak



anlamına gelir. Ben buna karşı savaş verdim. Verdim ve biraz başardım. Ben başlangıçta çok akıllı mıydım? Hayır. Böyle olacağını biliyor muydum? Hayır. Ama kavramakta zorluk çekmedim. İlk isyan öykümüzü de biliyorsunuz. Yani düşmana hizmet edebilecek, özgürlüğe, ulusal-sosyal gelişmelere engel teşkil edebilecek durumları biz, çok erkenden gördük, tavır koyduk ve savaş verdik. Bu işe aile içinde başladık, daha sonra sistemsleştirdik ve geliştirdik. İlk gruplaşmamızı düşmanla birlikte başlattık. Bir ihtimal "düşman olabilirler" diyerek, bazılarıyla yürüme cesaretini gösterdik. Ama bir ihtimal diyorum. Düşmanla bile bile ve teslim olma tarzında işbirliği yaparsan hainsin. Zımni ittifak kursan da hainsin. Daha tehlikelisin.

Şöyle kullanabilirsin: Direkt veya dolaylı ajan olabilir, ama öyle tedbir alacaksın ki, "bu unsuru ben kullanmalıyım" diyeceksin. Nasıl kullanacaksın? Buna "eşek" de değil, "yılan" ya da başka bir şey de diyebilirsin. Fakat çok dikkatli olacaksın. Durumu fazla umut vermeyeni, kuşku uyandıranı alabildiğine tedbirler alarak denetleyeceksin. Bir de günlük olarak onu doğru yürüteceksin, kendisine iş yaptıracaksın. Nitekim biz onu yaptık. Sanıyorum parti bundan büyük kazanım gördü. Ben bunu kendim icat etmiyorum. Gerçek ortadadır. Güney gerçeğinde hala şu söyleniyor: Bizim devletimiz Kürt devletine ebelik görevi görüyor. Bunu biz görüyoruz. Yani amansız halk düşmanı bu devleti bir Kürt devletine ebelik ettirmek için kullanıyoruz. Bu ne anlama gelir? Kürt diyalektiğinde doğru sınıf savaşımını ve ulusal savaşımı (ki bu ikisi bizde çok iç içe geçmiştir), içteki düşmanı, direkt veya dolaylı, objektif veya subjektif, bilinçli veya bilinçsiz doğru değerlendireceksin. Tedbirini alacaksın. Onunla devrimini, partini, devletini, iktidarını geliştirmeyi bileceksin. Bu Türkiye'nin sınıf diyalektiğinde de böyledir. Bu ayrı bir sorundur. Kendi devlet sorununu doğru çözemeyen Türk devrimcisi, halkı adına hiçbir devrim yapamıyor. İkinci bir husus şu: Diğer sınıflar ve katmanlar var. Sizin yüzde doksandokuzunuz oradan geliyor. Açıkça söyleyeyim: PKK'lileşememe gerçekten neyi gösterir? Sizin köylülükten, kentli küçük-burjuva kesimlerden gelme

> "Açık söyleyeyim, ben bundan sonra hiç kimseye halkın başında ucuz ağalık yaptırtmam. Küçük-burjuva, kariyerist, bir sünepe gibi halkın başında kalmaya veya örgütün bir yetkisini kullanmaya izin vermem. Bu gerilla için de geçerlidir. Gerilla da halkın savaşan kısmıdır. Halkın savaşan kısmının içinde de böyle komutan bırakmayız. Yarattı mı, gerçekten ölçüleri halkın önderlik ölçülerine uydu mu önderdir, komutandır. Olamadı mı, bir çırpıda atılacaktır."

gerçeğinizi gösterir. Sanıldığından daha fazla siz başka bir sınıfın partileşmesini yaşıyorsunuz. PKK içinde başka bir sınıfın partileşmesini yaşıyorsunuz. Çoğunuz bir köylü partisisiniz, bir aydınlar grubusunuz; yani kent-küçük-burjuvazisi diyelim. Neden bir türlü partinin militan hattına girmiyorsunuz? Çünkü sizin kendinize göre tutturduğunuz bir militan hattınız var.

> "Ben halka saygılıyım. Önce halkın adını söyledim; az çok gerçekleri sıralamaya başladım. Yine alçakgönüllüydüm. Yine halkın haklarını zamanında savundum. Yaşamımı bu işe adadım. İşte bu halk böyle kazanıldı."

Kemikleşenleri büksen hemen kırılacak özellikte

Ben PKK olayında her zaman şunu gördüm; "bunlar bizim sonumuzu bekliyor" dedim. Zaten düşman özelliklerine bağlı yaşayanlar gün sayıyorlardı; "bunun ömrü altı ay mı kaldı, üç ay mı" diyorlardı. İçimizde ve dışımızda böyleleri vardı. Bunun daha ılımlı bir biçimi de şöyledir: "-PKK'nin radikal çizgisi taş çatlasa bir yıl, iki yıl sürer. Ne diye kendimizi tam katalım? Bu önderlik çözülür ve bu militanları çalıştırırız, yerine kendi sınıf tarzımızı egemen kılarız." Kesin bu doğrudur ve siz bunun yoğun sınıf savaşımını veriyorsunuz. Şimdi bu doğru mu? Sınıf anlayışı böyle olanlar sonuca doğru gidebilirler mi? Yanlış hesap yapıyorlar. Bunların yapmaları gereken sınıf intiharıdır. Çünkü orta sınıfın, köylülüğün, şu yada bu özelliği olan kent küçük-burjuvazisinin bu anlayışlarıyla belki partiye zorluklar çıkarılır. Bunlar partide bazı değerleri gaspedebilirler, fakat başarı anlamında, düşmana yem olmama anlamında kesinlikle sonuca gidemezler, kaybederler.

Dışımızda bu sınıfın temsilcisi olan partiler vardır. Bunların bir aile kadar güçleri var mı? En iyileri bile şu anda PKK karşısında acizdir. O halde içerideki artıkları neden bu kadar ısrar ediyorlar? PKK'nin sınıf çizgisini ve gerçek militanlık özelliklerini neden zorluyorlar? Bunun ne anlamı var? Bile bile başarısızlıkları açık. Olsa olsa bunlar provokatör olur. "Ben başarmadım, benim sınıf özelliklerim başarmadı, varsın PKK'nin gerçek çizgisinin sahipleri de başarmasın" diyorlar. Bunlar özellikle yönetim kademelerini tutmuşlardır. Ben çok erkenden bunlara şu adı takmıştım: Yürütmeme komiteleri. Şimdi nerede bir PKK yürütme komitesi oluşturuyorsak, kısa bir süre sonra bakıyoruz, yürütmeme-yürüttürmeme komitesi haline gelmiştir. Daha da kötüsü nerede merkez oluşturuyorsak, merkezileştirmeme komiteleri haline geliyorlar. Bu da kendiliğinden değildir. Sınıf nedenlerinde bu vardır. Çok yaygın olan küçük-burjuva veya çok geri olan sosyal kalıntılar, aşiretçilik, ailecilik, bizzat bireycilik (ki bunlar da sınıfsallığa girer) vb. bütün bunların hepsi son tahlilde küçük-burjuva olarak değerlendirilebilir ve "partileşmeyiz" diye direnirler. "Bir sigara dumanına göstereceğimiz ilgiyi hayati bir zafer imkanına göstermeyiz" derler. Bu da çokça görülmüştür. Bu kimin tavrıdır? Sanırım Gorki'nin küçük-burjuvalar adlı değerlendirmesinde böyle yaklaşımları vardır. Küçük-burjuvazi pisliğine gösterdiği ilgiyi sosyalizmin yüceliğine göstermez: Doğru bir değerlendirmedir. Yani sigara dumanına gösterilen ilgiyi çok önemli bir sosyalist özelliğe gösterebileceğinizi sanmıyorum. Bu sınıf özelliğinde ısrarlı olanların bunu gösterebileceklerine inanmıyorum.

Doğrudur. Neden? Çünkü bu sınıfın karakteri böyledir. Onun için bir sigara, bir alışkanlık, eski bir gelenek, eski itibar, eski tarz çok önemlidir. En önemlisi de radikal tarzın büyük çabası gerekir. Büyük dönüştürmeye ihtiyacı var ama adam ona gelmiyor. Kemikleşmiş, biraz büksen kırılacak. Bir de biraz yaşıyor aslında.

Ben kendi emek çizgimi size açıkladım. Maddi olsun, manevi olsun, gelişmem için inanılmaz çabalarımı size adım adım gösterdim. Bu sınıfın temsilcilerine veya bu sınıfın kişiliğinin gerçeğine bakın. Bunların ağzına düşman ve işbirlikçi güçler bir parmak bal çalmışlar. Ağzını açmışlar, içine bir şeker kaşığı bal koymuşlar. Düzenin alışkanlıkları işte bundandır. Hep düzen özlemleri. Senin ağzına yalancıktan bir çay kaşığı bal çalındı, bu seni aldatmak içindir dersen, inanmazlar. "Bir zamanlar şöyle yaşıyordum, bir zamanlar şöyle bir yaşantım vardı" diye hayal ederler. Yalan! Aslında bu halkın içinde öyle bir yaşantı yok. İşte yaşama olanağı olmadığı halde, hep böyle düşünür. Buna meteliksiz kapitalistler, maddi temeli aşınmış ağalıklar da denilebilir. Şimdi bizde herkes ağadır. Ama ağalığın maddi temeli bitmiştir. Bir küçük-burjuvadır, ama küçük-burjuvalığın maddi temeli yoktur. Fakat ondan vazgeçmez. Neden? Çünkü bir yerde bir parmak bal yemiştir. En önemlisi de zorlanmaya gelmiyor.

Müthiş taktikçi ve müthiş örgütçü olacaksınız

Benim çizgim ideolojik ve siyasi dönüşmeyle, en önemlisi de emek ve çaba olayıyla kazanılabilir. Çok müthiş düşüneceksiniz, müthiş birer örgütçü olacaksınız, müthiş siyasi olguyu kavrayacaksınız, taktikleri anında yerleştireceksiniz. Bu sınıftan gelme kişiliklerde bunlar var mı? Nerede! Allahın belası. Kendini dayattıkça dayatır, kurnazlık yapar. Komitenin başına geçer; komiteyi ağırlaştırır, partiye yük yapar. Komutan olur, kendini birimin başına bela yapar, partiye taşıttırır. Olanağı ve yetkiyi ele geçirir; sırf bunlarla kendini yaşatmak için. Şu anda yetkiye dayanarak yaşamak neredeyse tek önemli kadro özelliğiniz değil midir? İşte bu, bu sınıfın özelliğidir. Ben yetkiyle mi iş yapıyorum? Hayır. Yetkisiz çabayla iş yapıyorum. PKK içindekilerin yüzde doksanı, "elime yetkiyi ver, nasıl yaşadığımı görürsün" diyor. Bunu kanıtlamaya çalışıyor. Yoksa, "ver elime yetkiyi, nasıl çalıştırırım" diyen kaç kişi var?

Bununla şunu anlatmak istiyorum: Partimizin içinde kalıntı olarak, yansıma olarak kadro yapısında tehlikeli bir nicelikte ve nitelikte bir kesim sınıf çizgimize ters düşüyor, onunla savaşıyor. En önemli bir zorluk da budur. Parti içi savaş, halk içindeki çelişkiler ve onların savaşımı. Dürüst, partiye ve halka bağlı olanların, gerçeği bütün yönleriyle değerlendirenlerin yapmaları gereken ancak bu işin önderlik tarzını ve militanlığını biraz bu öngördüğümüz ve gereklerini yerine getirdiğimiz gibi yapmaktır. Bu çok önemli bir PKK devrimciliği özelliğidir. Aksi halde savaşı böyle verenler kaybederler.

Ben çok açık söylüyorum. Önderlik tarzı bu anlamda etkilidir. Düşman çizgisinin özelliklerini, tiplerini, temsilcilerini nasıl kullanıyorsak, devleti bile bu konuda ne hale getirdiysek, herhalde yeni yetme, gözü bile görmez, kendini bile anlamaz kişinin savaşımını anında yerle bir edecek durumdayız. Benim bu konudaki gerçeğim de dünya çapında ünlüdür. Geçen gün de sordular: "Bu diktatörlük değil midir, demokrasisizlik değilmidir" dediler. Evet, bu "demokrasisizlik"tir dedim. Sen bir halkı ortadan kaldır, sen düşmana her türlü yıkıcı silahı verip üzerimize saldırt, benim kendimi geliştirmemi de diktatörlük olarak gör! Al git bunu bilmem hangi Almana anlat. Şimdi çoğunuzun yaşadığı gerçeklik budur.

Dikkat edin, biz savaşla bazı değerleri ortaya çıkardık. Bunun diktatörlükle alakası yok. Her şeyi çok açıktır. Üzerine konasın ve ele geçiresin diye bu değerler yaratılmadı. Bakın, ağzınıza takılan bir tek kelimeyi bile biz ortaya çıkardık. Örgüt büyüklüğünü, örgütün nefes nefese dünyaya yayılışını biz sağladık ve öyle yürütüyoruz. Örgütün tek bir fişeğini, tek bir kuruşunu bile hala biz sağlıyoruz. Gözetiyorum; bunları gaspetme savaşına girersen, anında kaybedersin. Kaldı ki sen dönüşmek için, sınıf intiharı için gelmişsin. Düşmanı bile çalıştırdığımıza ve kullandığımıza göre, seni hayli hayli kullanacağız. Hem de dönüştürerek, adam ederek.

Bu konuda biraz kendinize gelin. Gelmezseniz ne olur? İki arada bir derede kalırsınız, her tür yaşamdan olursunuz. Ne partiyi, ne düşmanı yaşarsınız, ortada kepaze olup gidersiniz. Nitekim olan da budur.

Demek ki bu kesimler için dönüşmek en doğru yoldur. Objektif olarak da bu halk içinde başka türlü bir sınıfın iktidar şansı yoktur. İktidar şansı şurada kalsın, kendini tanımlama, programlaştırma ve örgütleme şansı da yoktur. Olsaydı ben yardımcı olurdum. Şimdi içinizdeki bu tip öğelere nasıl yardımcı oluyorum? Yıllardır hepinize nasıl hizmet ediyorum? Buna rağmen sınıf çizgisinde ısrar edenler başarılı oldular mı? Olamadılar. Ben hizip olsunlar dedim, olamıyorlar. Provokasyon yapıyorlar. Kellemi vursunlar, başa geçsinler diyorum. O konuda da beceriksizler. Daha ne istiyorlar? Kendin ol, bizim de başına geçir. Yok, sınıf mücadelesinin bu kadarı da olur mu? Onu demeye getiriyorsunuz. "Hele bekleyelim, sen ölürsen belki biz işimizi düşünürüz veya başa geliriz" anlayışı, fena bir hesaptır, çok yanlış bir hesaptır. Benim ölmemle hiçbir şey kazanamazsınız. Kendi eğilimlerinize şans yolu açılmaz, bir günde biter.

> "Halkın karşısında tek bir gün bile sigara içmedim, tek bir gün bile ayaklarımı ters atmadım, yersiz bir söz söylemedim. Yine tek bir sert sözcük kullanmadım, hor görmedim. Halk saygısına böyle ulaştım. Siz kendinize bakın: Ağzında fosur fosur sigara, ayakları birbirinin üstünde, ayakları bilmem nereye kadar uzanmış; saygısız mı saygısız, sert mi sert, ilgisiz mi ilgisiz."

Düşman zaten pusudadır, bir gün gelir, sizi hamal gibi çalıştırır. Bazı gerçekleri bu yönleriyle anlamalısınız. Proletaryanın öncülüğü veya PKK'nin gerçek çizgisi, "bizim gibi zavallıları, aymazları ve gafilleri adam ediyor, insan haline getiriyor" diyeceksiniz. Kıymetini çok iyi bilelim. Bir an önce çizgisinde yoğunlaşalım. Bunun adı da büyük kazanma olur.

İçimizdeki sınıf savaşımı ulusal kurtuluş savaşıdır

Görülüyor ki, parti içinde ve halk saflarındaki sınıf savaşımı gereklidir. Bu sağlandığı oranda gerçek parti militanısınız ve bu militanın da adı kazanma olur, zafer olur. Önderlik gerçeği tamıtamına böyledir; yorumu ve ifadesi de budur. "Hiç anlamadık, dönüşemiyoruz, şu tarafımız şöyle yan basıyor, bu tarafımız yan çıkıyor" deyip işi hiç de avanaklığa vurmaya gerek yok. Ben kendim bu çizgiyi tanıyorum. Benim gibi en hizaya gelmez bir adam bu duruma geldikten sonra siz neden gelmeyeceksiniz? Ben kendiliğinden, kendi kendime geldiğim halde, partinin bu kadar emredici ve imkan dahiline sokucu fırsatları elinize verildiği halde, siz neden gelmeyeceksiniz? Gelmezseniz varın kendi halinizi kendiniz düşünün. Tersini savunmak mümkün değil. Diğer bir özellik, bu sınıf savaşımının kendisi ulusal savaştır. Bu başından beri bir PKK tezidir. Bir sınıf savaşımını geliştirmek istiyorsan, iyi bir ulusal savaşçı olacaksın. Sınıf savaşı adı altında ne ulusal ilkeyi gözardı edebilirsin, ne de genel yurtseverlik savaşı veriyorum adı altında sınıf savaşını inkar edebilirsin. İkisi etle tırnak gibi bizim diyalektiğimizde iç içe geçmiştir. Sınıf savaşımını ne kadar derinlikli, anlamlı ve ustalıklı verirsen, o kadar derinlikli bir ulusal kurtuluş savaşımını da vermiş olursun.

Demek ki halka giderken, onun içindeki sınıf savaşımı kadar ulusal savaşımı da iç içe yaşıyorsunuz. Zaten halk ikisinden de anlıyor. Ulusal savaşı geliştirdiğin oranda sınıf savaşımını geliştiriyorsun. Sınıf savaşımını geliştirdiğin oranda da, zengine dayanarak, ağaya dayanarak değil, emekçiye dayanarak, kitleye dayanarak, halka dayanarak ulusal savaşı geliştiriyorsun. Ulusal ilkeleri genelde ağaya dayanarak değil, emekçiye dayanarak, kitleye dayanarak, halka dayanarak ulusal savaşı geliştiriyorsun. Ulusal ilkeleri genelde ağaya da, aşirete de, kapitaliste de yaydığın oranda, kattığın oranda, altta emekçilerin sınıf savaşımını geliştiriyorsun. Bunlar bir çelişki değil, bizim sınıf mücadelemizin diyalektik bir gereğidir.

Bu konularda da kafanızı oldukça çalıştırmalısınız. Çalıştıramazsanız cephe anlayışınız çarpık olur. Çoklarının yaptığı gibi gider birkaç zavallı köylüye dayanırsan, bu çok geri bir sınıf çizgisi olur. PKK içinde şimdi bunlar var. Her zengini, her aşireti, orta kesimden her insanı PKK'ye yakıştırmamak, PKK içine çekmemek veya cephe içine çekmemek dar, sol sekter bir anlayış olur ve kesinlikle başarma şansı yoktur. Ben yalnız birkaç emekçiyi, fukara köylüyü esas alırım, işçiyi esas alırım diyerek bunda ısrar edildi mi, çeşitli kesimlerle cephesel birliği ve onların cepheye katılımı gerçekleştirilmedimi bu anlayış çok tehlikelidir. Bu sınıf savaşı adı altında aslında koyu bir ulusal inkarcılığı veya tüm bu sınıf ve tabakaları görmemeye götürür ki, demokratik ve sosyalist devrimde bile bu çizginin başarma şansı yoktur. Bu anlayışla sosyalist devrim bile başarıyla geliştirilemez. Daha geniş bir demokratik katılım söz konusu veya diğer sınıf ve tabakaların güdümlenmesini bilerek sosyalist devrime gidersin. Bizde bu çok daha zordur.

Dolayısıyla geniş çalışacaksınız ama diğer çizgide olduğu gibi değil. "Birkaç zengin ve ağaya dayanırız, emekçileri de öyle güdümleriz" demek, o çokça bahsedilen sağ sapmadır. Yalnız bunları esas aldın mı, PKK'nin sınıf çizgisine en büyük tersliği dayatmış olursun. PKK içinde bu da çok etkilidir ve yanlıştır. Israrla zenginleri esas alan çalışanlarımız vardır. Bu kesinlikle PKK'nin sınıf çizgisiyle oynamaktır ve kendiliğinden değildir.

Demek ki, bu iki ucu aştık mı, komple PKK devrimciliği, cephe çalışma anlayışı ortaya çıkar. En yoksula da gerektiği kadar ağırlık veririm ve her tür sınıf ve tabakadan gelen kişiye de yeterince ağırlık veririm. Hepsini de halkın cephesinde birleştiririm. Bunlar birleştirildiğinde bu aslında iyi bir sınıf savaşımı anlamına da gelir. Ulusal boyutları, ulusal tabakaları, ulusal sınıfları birleştirdiğinde, aslında anlamlı bir sınıf savaşımı veriliyor ve cephe iyi kuruluyor. Cephe demek iyi bir sınıf savaşı, iyi bir ulusal savaş demektir. Cepheyi bu anlamda kurmayı becermek gerekiyor.

PKK'nin en temel bir taktiği olarak, halkın siyasal ordusu, siyasal cephesi tanımını böyle yapmalıyız. Yine çok çeşitli sınıf ve tabakalara yaklaşımı bu çerçevede belirlemeliyiz. PKK'nin keskin sınıf çizgisini, militan tarzını bu temelde kavrayıp uygulayabilmeliyiz. Aslında bunu sağladığınızda, en temel bir başarı ölçütünü kendinizde uygulamış olursunuz.

Halksız ordu olmaz

Tekrar söyleyeyim: Orduya gitmeden önce de, askerileşmeden önce de böyle bir kitlenin, halkın siyasal ordusu, onun çizgisi, çalışması, örgütlenmesi gerekir. İdeolojik çalışmaya bile girerken, içinde halkın toplumsal gerçekliğini görüp değerlendirmeden, onun adının ideolojik çalışma olmayacağı açıktır. Doğru bir ideolojik çalışmanın gerçeğini böyle değerlendirip onun ulusal ve sınıf savaşımının görünmesini bu temelde sağlamakla ancak doğru bir ideolojik mücadele olur. Bu da sınıf savaşımı için vazgeçilmez öneme sahiptir.

Halkın cephesine bu temelde bir ağırlık veriyoruz. İdeolojik çalışmaların özünde halkı doğru görme, sınıf mücadelesini, onun ulusal savaşımını birleştirerek görme ve yine militan tarzını ona doğru dayatma, parti öncülüğünü doğru taşırma sorununu çözmek gerekir. Orduya giderken halka öncelikle ağırlık verme, halkın cephesine bu tanım ge-

Devamı 31. sayfada

Zafer için ölmeye hazırız...

Baştarafı 15. sayfada

Zaferin emrine uyarak halkımızın üzerine düşen bütün fedakarlıkları yapacağına inancımız tamdır. Genel Başkanımız Abdullah Öcalan'ın talimatları, parti-cephe-ordumuz ve Sürgünde Kürdistan Parlamentomuzun kararları hepimizin iradesinin temsilidir ve uyacağımız tek emirdir. Kulaklarımız sadece buralardan gelecek sesi duymalıdır. Bu dönemin bütün direniş görevlerine koşmak, hepimiz için onur kabul edilmelidir. Açlık grevleri, yürüyüşler, bütün kitlesel eylemlilikler bir insan seliyle, milyonların gür haykırışıyla **Zafer**in 14 Temmuz'unu ilan etmelidir.

Mazlumlar, **Hayriler**, **Kemaller**, **Mahsumlar** bugün için şehit düştüler. Bugün onlar aramızdalar ve onlar biziz. İşte bütün dünyaya bunu göstermeliyiz.

Düşman kendi bozgun ordularıyla Kürdistan'a hala "akıncı kolları" gönderiyor. Son Güney saldırılarının adını "akıncı saldırısı" koydu. Bizim ki de halk akınımızdır. Onlar Türk akınlarıyla gelip ülkemizi kana boğdular; şimdi ülkemizden kovulurken bu kanlı geçmişlerinden medet umuyorlar. Ama bu kez biz de halk akınımızla onları karşılıyoruz ve kovalıyoruz. Onları sadece dağlarımızda değil, kendi metropollerinde bile bu halk akınımızla kovalayacağız. Ya çağrımıza cevap verip kanlı kılıçlarını bırakacak, insani ölçülere gelecek, halkımızın temel hakları ve demokrasi ölçülerine saygı duyacaklar, ya da halkımızın karşısında bütünüyle bozguna uğrayarak kaçacak yer bile bulamayacaklardır.

Dünyaya sesleniyoruz!

Kürdistan ülkesinin dünyanın en ilkel ve vahşi sömürgecilerinin elinde cehenneme çevrilmesinin, otuz milyon insanın çektiği acıların, aşağılanmanın, işkencelerin bedelini bütün bir insanlık ödüyor. Halkımız insanlığın parçasıdır. Halkımızın acıları insanlığın acılarıdır. Zaferin onuru birlikte paylaşılacaktır. Ama halkımız üzerinde uygulanan vahşetin ve savaşın sorumluluğu da ortaktır.

Vietnam halkı sömürgecilere karşı otuz yıl direnme savaşı verdi. Bunun anlamı şudur: Sömürgeciler otuz yıl boyunca Vietnam'ı bombaladılar, köylerini yıktılar, insanlarını katlettiler, zindanlarda en ağır işkenceler uyguladılar, stratejik köyler kurarak gerilla ile halkın bağını kesmeye çalıştılar, tam otuz yıl ölüm kustular, işkence kustular, dehşet kustular. Ama, Vietnam halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin zaferini bütün bunlara rağmen önleyemediler. Sonuçta ABD generalleri Vietnam ve Amerikan halkından özür dilemek zorunda kaldılar.

Kürdistan'da da sömürgeciliğe karşı özgürlük ve bağımsızlık için yirmi yılı aşkın süredir bir mücadele ve onbir yıldır süren sıcak bir savaş var. Türk sömürgecileri çok daha vahşi ve barbar bir saldırganlıkla Kürdistan'a saldırıyorlar. İnsanlarımız katlediliyor, doğamız zehirleniyor, gelecek kuşaklarımız bile öldürülmek isteniyor. TC, Birleşmiş Milletler'in içinde görülen, uluslararası anlaşmaların altına resmen imza atan bir devlettir. Bu durumda TC'yi devlet olarak kabul eden bütün dünya güçlerini TC'nin bütün politika ve uygulamalarından sorumlu görmemiz kaçınılmazdır. Şimdi açıkça soruyoruz:

TC devletinin, Kürdistan üzerinde uyguladığı vahşi sömürgeci imha siyaseti ve savaşın sorumluluğunu üstleniyor musunuz? Buna onay vermediğinizi açıkça söyleyebilir misiniz? Halkımızın imha edilmesinden, kendi ülkemizde özgür ve bağımsız yaşamamızı engellemekten ne gibi çıkarınız var? Halkımız neden sizin imal ettiğiniz uçaklar, helikopterler, bombalar, kimyasal silahlar ve diğer ölüm makineleriyle katlediliyor? Uluslararası hukuk kuralları ve anlaşmaları neden Kürdistan halkı için geçerli olmuyor? Halkımızı köle yaşamaya ve soykırıma mı layık görüyorsunuz? Bu hakkı nereden alıyorsunuz? Halkımızın bir kez daha yok sayılamayacağını ve yok edilemeyeceğini neden görmezden geliyor ve neden bağımsızlık mücadelemizi ve önderliğimizi "terörizm" ile isimlendirme tavrını sürdürüyorsunuz? Bizim mücadelemiz "terörizm" ise TC'nin vahşi sömürgeci savaşı, katliamları, cinayetleri, işkenceleri, "faili meçhul" diye adlandırılan kontra cinayetleri, soygunları, talanları, şehitlerimizin bile bedenlerini parçalaması, özel tim sapıkları ve daha birçok suçlar mı demokrasi ve özgürlüktür? Bütün düşünen beyinleri tutuklaması, halkın seçilmiş milletvekillerini bile "terörist" olmakla yargılaması, işkenceden geçirmesi, katletmesi mi "demokrasi ve özgürlük"tür? Daha fazla suça ortak olmak istemiyor ve halkımızın haklı karşılığını bulmak istemiyorsanız, tavrınızı savaştan, kandan, işkenceden, cinayetten, köleleştirmekten, terörden yana değil, halkımızın haklı taleplerinden yana koymak zorundasınız. Yarın değil, hemen şimdi bunu yapmalısınız. Çünkü yarın, çok geç olacaktır.

İnanıyor ve biliyoruz ki dünya halkları bizimledir. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük savaşı, bir insanlık savaşıdır. Bütün halkların ortak savaşı, ortak özlemlerinin kavgasıdır. Bütün demokrasi ve barış güçleri, bütün toplum örgütleri, doğa ve insan yaşamının gerçek savunucuları, halklar arasında ayrımcılık, eşitsizlik ve sömürgeciliğin karşısında olanlar, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm idealinin gerçek savaşçıları, şimdi bütün bu amaçlar uğruna daha güçlü birliğin, daha sağlam dayanışmanın ve birlikte hareket etmenin zamanıdır. Nasıl ki, dün Vietnam karşısında insanlık büyük bir sınav verdiyse, bugün de aynı sınav Kürdistan karşısında verilmektedir. Bu ortak sınavımızdır ve birlikte geçmemiz zorunludur.

14 Temmuz zafer direnişimiz bu birliğe en yakıcı çağrıdır. Zaferi, insanlığın zaferini birlikte yaratmanın, onuru paylaşmanın çağrısıdır. Akan kana, zulmе, vahşete birlikte son vermenin, halklar kardeşliğini kendi ellerimizle yaratmanın çağrısıdır.

Biz, Türk sömürgeci zindanlarında bulunan 10.000'i aşkın PKK'li savaş esiri, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin, zafere inancının, Türkiye ve bütün dünya halklarıyla kardeşleşme çabalarının, sömürgecilerin vahşi savaş cephesine karşı halkların barış cephesini yaratma amacının eylemli temsilcileri olmaya kararlıyız.

Halkımızın gerekirse yüzyıl daha savaşmaya yetenekli olduğuna, onurunu bir kez daha asla çiğnetmeyeceğine ve bunun için her türlü fedakarlığa hazır olduğuna inanıyoruz. Onbinin üzerinde şehidin yaşamıpahasına temsil ettiği bu halk onurunu her zaman olduğu gibi, 14 Temmuz eylemliliği ile de temsil edeceğimize, buna layık olacağımıza halkımıza söz veriyoruz. Halkımızın örgütlü mücadele gücü olan ERNK'ye ve ulusal iredemizin temsil gücü olan Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'na söz veriyoruz.

Halkımızın en kahraman, en yiğit evlatlarının adı olan ARGK, bağımsızlık ve özgürlüğümüzün de yenilmez gerçek garantisidir. Halkımızın bükülmez iradesinin temsilcisidir. Bütün dünya ve sömürgeciler bilmelidir ki, ARGK var olduğu müddetçe onurumuzun çiğnenmesi, halkımıza karşı suçların karşılıksız kalması, dökülen kanın yerde kalması imkansızdır. Halkımız gerilla ile doğdu, gerilla ile ayağa kalktı ve gerilla ile zaferi eline alacaktır. ARGK, Kürt halkının doğuş, direniş ve zafer ordusudur. ARGK direniş ve onur abidesidir. Yaşayan, direnen ve geleceğe uzanan varlığımızdır. ARGK'nin özgürlük silahıyla yarattığı, eşiğine geldiği zaferin emrindeyiz. Halk Kurtuluş Ordumuzu selamlıyor ve söz veriyoruz: Özgürlük silahlarının mesajını, biz de zindan cephesinden çıplak yüreklerimizle tüm dünyaya duyurmakta, bunun için yaşamımızı ortaya koymakta kararlıyız.

İdeolojik-politik hattı ve önderliğiyle halkımıza her zaman özgürlüğün, kurtuluşun yolunu gösteren, tarihimiz ve geleceğimizin tek doğru temsilcisi olan, toprağa, emeğe, insana ve halklara saygının adı olan PKK, Kürdistan şehitlerinin kanla yazdığı ve asla indirilemeyecek bir özgürlük bayrağıdır. Bu bayrak bütün Kürt ve Kürdistanlıların, bütün kardeş halkların yüreğinde gönderdedir. Bu bayrak önünde selama duruyor ve söz veriyoruz: Şehitlerin bayrağına layık olmayı bileceğiz.

PKK Genel Başkanı ve ulusal önderimiz Abdullah Öcalan bütün bu değerlerimizin ortak temsilcisidir. Özlemlerimizin, umutlarımızın, sömürgeciliğe karşı intikam ve halklara kardeşlik duygularımızın, halkımızın amaç ve kararlılığının, bağımsızlık ve özgürlük tutkularımızın, zafer azmimizin yaratıcısı ve temsilcisidir. Bütün dünya bilmelidir ki, O her şeyimizdir. İnancımız, özgüvenimiz, tarihimiz ve geleceğimizdir. Zafer yürüyüşümüzün rehberi, insanlık öğretmenimizdir. Temel insanlık derslerini aldığımız öğretmenimiz ve önderimiz Abdullah Öcalan'a ve onun şahsında bütün insanlığa söz veriyoruz ki, bu önderliğe layık militanlar, bu öğretmenliğe layık öğrenciler, halkımıza ve insanlığa layık direnişçiler olmasını bugün de bileceğiz.

14 Temmuz zafer direnişi Kürdistan halkına ve dünya insanlığına kutlu olsun!

- **Yaşasın 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişçileri!**
- **Yaşasın ölümsüz önderlerimiz Hayri Durmuş ve Kemal Pir yoldaşlar!**
- **Yaşasın halkımızın bağımsızlık ve özgürlük yolunda zafer yürüyüşü!**
- **Yaşasın halkların devrimci kardeşliği!**
- **Yaşasın ERNK-ARGK-PKK!**
- **Yaşasın Sürgünde Kürdistan Parlamentosu!**
- **Kahrolsun sömürgeci vahşi savaş!**
- **Yaşasın halkların devrimci barışı!**
- **Yaşasın Genel Başkanımız Abdullah Öcalan!**

20 Temmuz 1995
10.000 Kürdistan'lı savaş esiri

Halk dalkavukçuluğu ve halk inkarcılığını...

Baştarafı 30. sayfada

reği işlerlik kazandırma, sağlıklı bir askerileşmenin ve ordulaşmanın da temelidir. Bu temeli sağlam döşemeden, hiç kimse askerileşeceğini ve ordulaşacağını sanmasın. Halksız ordu olmaz. Derin bir halk bağlılığı, halkın örgütsel ilişkiler ağı oluşmadan, ordunun, gerillanın geliştirilmesi çok zordur ve başarısızlığı da kaçınılmazdır. "Kolay, kestirmeden, halka rağmen" dediniz mi en büyük zararı kendinize ve partiye vermiş olursunuz. Dikkat edin, önderlik gerçeğinin etkisi halkı genelde partiye bağlamasaydı, gerillanın düşmana verdiği malzemeyle bin defa halkı karşımıza dikmesi yüzde yüz gerçekleşirdi ve çoktan bitmiştiniz. Ama biz bunu önledik. Bu kadar halka rağmen, halka zarar veren, bilerek veya bilmeyerek bunu yapan gerillacılık, en değme kontradan bile daha tehlikelidir.

Neden eksikliklerimizi ve yanlışlıklarımızı görmüyoruz? Bunları önlemek gerekir. Şunu da çok iyi görüyorsunuz ki, halkın genel bağlılığını zor bela sürdürdüğümüzden, hala bu dağlarda gerilla savaşımını az çok yürütüyoruz. Ama halk bağlılığı başlangıçtan itibaren doğru değerlendirilip gerillaya bağlansaydı, bugün gerilla yenilmez ve zafere giden bir ordu olurdu. Eğer bu olmamışsa, kesinlikle halk çizgisine, onun siyasal ordulaşma gerçeğine doğru anlam ve önemi vermeme, bunun özellikle eğitsel ve örgütsel çabasını göstermeme noktasında bulursunuz. Bunun başka hiçbir nedeni yoktur. Zafer mümkündür ama böyle bir halk çizgisiyle. Geçmişte bu başarılamadı veya istediğimiz kadar başarılı olamadı, çok zarar verildi. Bundan sonraki ordulaşmamızda, yine her tür cephe çalışmamızda doğruyu öncelikle bu temelde ele alarak yakalamak ve uygulamak gerekir. Bu konuda özellikle kendinizi sıkı sıkıya eğitmeyi, ilkeye göre çalıştırmayı bilmelisiniz.

Tekrar uyarıyorum. Eski tarzda devam ederseniz, düşmandan önce sizin kulağınızdan biz tutar atarız. Açık söyleyeyim, ben bundan sonra hiç kimseye halkın başında ucuz ağalık yaptırtmam. Küçük-burjuva, kariyerist, bir sünepe gibi halkın başında kalmaya veya örgütün bir yetkisini kullanmaya izin vermem. Bu gerilla için de geçerlidir. Gerilla da halkın savaşan kısmıdır. Halkın savaşan kısmının içinde de böyle komutan bırakmayız. Yarattı mı, gerçekten ölçüleri halkın önderlik ölçülerine uydu mu önderdir, komutandır. Olamadı mı, bir çırpıda atılacaktır. "Bilmiyordum, ben böyleydim, oluşumum, gelişimim, sınıf nedenlerim, iç ve dış etkilenmeler" diyerek kendinizi aldatırsanız, tekmeyi daha şiddetli yersiniz.

Önderlik çizgisinde benim şu anda pratikte geldiğim düzey budur. Bunca eğitime rağmen dönüşememişse ne olur? Ama kademeleri elinde tutuyor; ne yürütüyor, ne de yürüttürüyor. Başına bela olmuş. Biz tabii ki tekmeyi savuracağız. Burada olmanın tek koşulu ne kadar vazgeçilmez olduğumuzdur; ne kadar işi geliştirdiğimizdir.

Sen bu önderlik mekanlarını günlük bilançoyla ve kazandırma gerçeğinle tutabilirsin. Döneme göre sınıf mücadelesini ve ulusal mücadeleyi, onun askeri ve siyasal kısmının yürütmesini bu çerçevede değerlendireceğiz. Anlamazlıktan gelecek olursanız, kendi sonunuza kendiniz yanarsınız. Önderlik yaşadığı müddetçe, kendi kendisini yürütmesini bilir. Köylü yakarmacılığıyla, kadercilik anlayışıyla, ahbap-çavuşlukla, kendi kendinize yakıştırdığınız her türlü anlayış ve tutumla beklenti içinde yalan yere kendinizi tutmayın.

Görüyorsunuz ki, çok yakıcı bir sınıf savaşı var, çok yakıcı bir askeri savaş var. Bütün bu mücadelelerin gereklerini soluk soluğa yerine getirenler başarılı gider, getiremeyenler de gerçekten beklemedikleri acılı sonlarla karşılaşırlar. Onun için bu anlamda eğitiminizi sağlam yapın diyoruz. Partileşme üzerine büyük tartışma yürütün. Nasıl partili olunur? Parti tarihimizin en kapsamlı çözümlemelerini yaptık. Halkın siyasal cephesi konusunda da kapsamlı değerlendirmeler yapıyoruz. Ordu üzerine de yapacağız. Sonuç, fethedici ve gerçekten başarmaya en yakın değerlendirmeler oluyor. Bunlardan da nasibinizi almazsanız, kendinize yaşama hakkını yakıştırmanız veya buna ilişkin bazı taleplerde bulunmanız yersizdir. O zaman derin bir yanılgı içindesiniz ve size yazık olur. Doğrusunu istiyorsanız, bence bütün yönleriyle anlatım açıklığı vardır. Sizden istenen yeterli ciddiyet ve anlayıştır.

Bu temelde selam ve sevgilerimi sunarım.

24 Mayıs 1995

Düzeltme:

Basım ve montaj hatası sonucu PKK 5. Kongresi'ne sunulan Politik Rapor kitabının sayfa düzenlemesinde yanlışlık olmuştur. Düzeltiriz.

V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası						
			Avustralya	5,00	A$	Hollanda	4.50	hfl
			Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Ayşe Çetinkaya	Serxwebûn	Kreissparkasse Köln	Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr
Stadion Alle 59, 2 th	Postfach 10 31 13	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00	dkr	İsviçre	4.00	sfr
7430 İkast / Danmark	50471 Köln	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00	ffr	Norveç	16.00	nkr

14 TEMMUZ

PARTİYİ SÜRDÜRME KARARLILIĞIDIR

> **"Böyle büyük değerlerin gerçeğine ulaşmayan bir kişilik, onları an be an yaşamayan bir kişilik, partili olma sıfatına layık olamaz. Bu anlamda kuru bir program, sıradan bir çalışma ve hatta savaşçılık PKK'lilik anlamına gelmez. Gerçek PKK'lilik böyle büyük kararların içinde olmak, bunları özümsemek ve büyük inatçıla, amansızca, sonuna kadar değerini muhafaza etmektir."**

ABDULLAH ÖCALAN

14 Temmuz, bir yaşam biçimi olarak, bir de onun kararı olarak hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Hiç şüphesiz yürüttüğümüz mücadele bu anlamda karar almış yoldaşların anılarının yaşayan bir gerçeği olarak bizi yönlendiriyor. Böyle büyük bir karar ve onun hayata geçirilişi, PKK'yi en derinden etkileyen büyük direniş savaşımının büyük bir inatla yürütmesini emreden özelliğini asla kaybetmeyeceği gibi daha da keskinleştirerek devam edecektir.

PKK'nin özünde böyle kararlar ve bunların gereklerine tam bağlı kalınarak yaşamak vardır. Bunun dışında kim ki yaşayacağını sanıyorsa, o, ya kendini aldatan bir gafildir, ya bir sahtekardır, ya da iflah olmazın tekidir. Böyle büyük değerlerin gerçeğine ulaşmayan bir kişilik, onları an be an yaşamayan bir kişilik, partili olma sıfatına layık olamaz. Bu anlamda kuru bir program, sıradan bir çalışma ve hatta savaşçılık PKK'lilik anlamına gelmez. Gerçek PKK'lilik böyle büyük kararların, içinde olmak, bunları özümsemek ve büyük inatçıla, amansızca sonuna kadar değerini muhafaza etmektir. Bu da her koşulda savaşı ikirciksiz ve başarılı bir şekilde götürmek anlamına geliyor. Bu vesileyle bir kez daha vurguluyorum: Yıllardır üzerimize neredeyse tüm dünya gelmesine ve yine parti içinde görülmemiş sefilliklerin, düşkünlüklerin, hastalıkların her türlüsü yaşanmasına rağmen biz bu çizgiden taviz vermedik. Herkes aklını başına almalı; biz kolay kolay bu çizgiden taviz vermeyiz.

Bu geçen sürecin ne anlama geldiğini iyi bilmek gerekiyor. Ondan da önemlisi, bugün yakın savaş gerçeğimize neyin yüklendiğini daha iyi anlamak gerekiyor. 1982 Temmuz'una doğru gelindiğinde düşman, bir grup zindan direnişçisini bir an önce tasfiye ederek sonuca gitmek istiyordu. O dönemde de partinin ağırlıklı bölümü zindandaydı. Zindan direnişi imha edildiğinde ve gerisi de haince özüne karşı kullanıldığında, dışarıda çok az bir gelişme veya PKK'yi yürütme şansı vardı. Biz o yıllarda, dışarıda çok zor koşullar altında bir grubun çalışmasını denetliyorduk. Daha ülkeye iddialı bir adım atmamıştık. Dolayısıyla her şey tehlikedeydi. PKK için belki de en zayıf, en kritik süreçler yaşanıyordu. Bu çizgiyi hayata geçirmek için bu yılı çok direnişçi olduğu kadar, çok sonuç alıcı gerçek bir gelişmenin temeli haline getirme görevi vardı. Bunun da bedeli 14 Temmuz direnişçiliğinde görüldüğü gibi en değerli partililerin kendilerini ortaya koymalarına bağlıydı. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, kendini ortaya koymak; salt bir zindan direnişçiliğini sürdürmek, orada teslim olmamak değil, bu partiyi tümden kaybetmemek için bir partinin şahsında ortaya çıkan en zorlu bir eylem olarak karşımıza çıkıyor.

14 Temmuz kararlılığı, ulusal var olma, partiyi sürdürme kararlılığı oluyor. Bizim dışarıda yapabildiğimiz, bu kararlılığın anlamına sadık olmak, onun gereklerini çizgi gereklerine uygun olarak hayata geçirmekti. Bu süreçte biz bu sahada 2. Kongre adı altında bir yoğunlaşmayı yaşıyorduk. Bu yoğunlaşmanın en temel hedefi, ülkeye nasıl yöneleceğimizdi Adeta kılavuzsuz bir yürüyüşün içindeydik. Her türlü tehlikeyle dopdolu bir ortamda, alacakaranlıkta veya bembeyaz karlar üzerinde yürüyerek bir yerlere ulaşmaya çalışacaktık. 14 Temmuz'un doğal mantığı böyle bir dönüş hareketini emrediyordu. Eylül'de şahadet sonuçları geldiğinde biz de daha kesin bir kararlılıkla ülkeye dönüşün hazırlıkları içindeydik. Bu kararlılık kendisini kutsal bir adım olarak ülkeye dönüş biçiminde bir gelişmeye dönüştürmüştü. Bu önemli bir gelişmeydi. Mücadelenin dinamiklerinin birbirlerini içten, dıştan desteklemesi imkan dahiline giriyordu. Bu, en kritik bir sürecin, stratejik bir darbe yemeden, atlatılması anlamına da geliyordu. Yüklendik ve Ortadoğu sahasında hazırladığımız gücü, ağırlıklı bir biçimde 1982'nin sonlarına doğru ülkeye ulaştırabildik. Nitekim daha sonraki gelişmeler farklı oluştu. Zindandaki ihanet, imha, böyle büyük bir direnişle parçalandığı gibi, ülkeye dönüş de kökten bir kopuşun ve bir daha ülkeye dönmeme tehlikesinin önüne geçti. İyi anlamak ve duymak gerekir; tarihin bu dönemleri eğer böyle aşılmazsa belki de yüzlerce yıl sürebilecek bir kopuş, bir kaybediş süreci yaşanacaktı. Tehlikenin en büyüğü buydu.



Parti idealinden kopmak, ülkeden kopmak... Acaba tahlil edebiliyor muyuz? Nereye kadar götürürdü. Bir yok oluştur, seçeneği olmayan bir tükeniştir. Dolayısıyla direnişin ve dönüşün büyüklüğü buradadır. Böyle sıradan bir taktik görev, herhangi bir dönüş de değil, hatta stratejik dönüş olmanın, yeni bir direniş olmanın da ötesinde, daha da bu kavramların üstünde sürekli bir meşale gibi yanacak olan bir direniştir.

Ülkeye dönüş yeni yaşama göz dikişin ifadesi olmuştur

Dönüş, yüzyıllardan beri bir kaçışın, kendinden kaçışın durdurulması ve stratejik olmanın çok üstünde köklü bir vatan sahiplenişinin, yeni yaşama göz dikişin ifadesi olmuştur. Daha sonraki yılların gelişmesi bunu parlak bir biçimde vurgulamıştır. Her yılı biz, daha büyük bir çalışma hızına kavuşturduk. PKK'lileşmenin gelişimi ve giderek savaşa dönüşümü bu yıllardan sonra ivme kazanmıştır. İvme üstüne ivme. Her yıl geçen bir yılı aşıyor. 15 Ağustos Atılımı bunun basit bir adımıdır. Onun kendini açığa vuran bir parçasıdır.

3. Kongre çözümlemelerimiz, parti içinde çöreklenen ve düzenin istediğinden daha tehlikeli, belki de ondan daha hastalıklı olna kişiliklerin, bir ur gibi partileşmeyi hastalıklı kılmak istediği bir sürecin veya bir parti hastalığının yerle bir edilmesi çözümüdür. Bu da öyle kolay başarılacak bir iş değil. Büyük kararlara bağlılık duygusu olmazsa, bu kişilikler her türlü saptırmayı başarabilirler ve en kutsal kararları bile boşa çıkarabilirler. Dolayısıyla parti içindeki çözümler düzeyinin gelişimi, dış düşmandan daha tehlikeli olan iç düşman etkisini çok iyi görerek ve onu boşa çıkarmanın, oldukça aşama kaydeden gelişmeleri belirleyen bir çalışması oluyor. Şimdi geriye daha iyi bakıp anlıyoruz ki bu çözümlemeler geliştirilmeseydi, her bir kişilik bir hastalık, dolayısıyla bir hizip ve kendi içinde bir adım bile ilerlemeye fırsat vermeyen, daha da kötüsü yenilgisine, kaçışına, başarısızlığına, çözümsüzlüğüne kılıf arayan her tür tiple dolu tasfiye olmuş bir partiye götürürdü.

Adeta yüzyılların yaraları, kişilerin şahsında bir irin olup akıyor. Hala da bu süreç tamamlanmış değil. Ama biz, bu çözümlemelerle büyük bir neşteri vurduk. Önemli olan artık bünyeyi öldürecek olan bu hastalıkları tedavi etme sürecine sokmamızdır. Çözümlemeler geliştikçe, irinler aktıkça bünye giderek sağlamlaşıyor. Daha sonraki yıllara baktığımızda gittikçe sağlamlaşan militan düzey, halka umut oluyor, halkı canlandırıyor. Bu da savaşı güçlendiriyor ve çok tehlikeli bir yenilgiyi bu yıllarda, partiye dayatan bu bilinçli veya bilinçsizliği veya kötü niyetleri, gafil veya serserileri ciddi bir engel olmaktan çıkarıyor. Kaldı ki yalnız 3. Kongre platformumuzda değil, zindanda da açık ihanetle boyun eğdirilemeyen direniş mirasına, en tehlikeli bir sızma olarak gelişen eğilim belki de bütün partiyi yutacak kadar gelişme imkanı buluyor. Açık ihanetle düşmanın başaramadığını, parti maskesi altında güçlü bir sızmaya dönüşerek, aynı yıllarda bu büyük direniş mirasını tersine çevirmek istiyor. Düşman bir yandan Olağanüstü Hal yönetimini uygularken, diğer yandan içeride daha değişik, çok ustalıklı bir provokasyon geliştirerek, 1985'in ikinci yarısında bir kez daha imhayı zindanda egemen kılmaya çalışıyor. Dağ direnişçiliğinde de benzeri görülen bozan, PKK ile yakından uzaktan ilgisi olmayan anlayışları, direkt veya dolaylı bir biçimde sızdırarak, besleyerek bu bir-iki yıl içinde tasfiye işini tamamlamak istiyor.

Bilinen 1988 provokasyonunun kelle biçtiği zafer süreci, bu tecrübeler temelinde karşılandı. Yine büyük tehlikeler söz konusuydu, Olağanüstü Hal birinci yılını doldururken, zindandaki provokasyonun sivrilmesi, yine yurt dışındaki provokasyonun da bazı emperyalist devletlerin desteğiyle yüklenmesi, tehlikenin büyüklüğünü gösteriyordu. Bilindiği üzere bu yıl büyük bir kararlılıkla, direnişçilikle kurtarıldı. Ne kadar ortam karmaşık hale getirilmek istense de, saldırılar, sattırıcılar ne kadar çok yönlü çalışsa da biz bu yılı parti çizgisi temelinde yürütmeye büyük özen gösterdik. Esas olan da kurtarıldı.

Hiç şüphesiz kazanabileceğimiz çok değerler vardı. En az dış cephedeki zayıflıklar kadar iç cephedeki zayıflıkların, buna zemin olan kişiliklerin rollerinin çok gerisinde kalmaları, döneme layıkıyla cevap vermek şurada kalsın, kendilerini zararlı olmaktan çıkarmamaları, gelişmelerin çarkını oldukça sınırlandırdı. Biz buna rağmen görevimizin amansız bir takipçisi olarak bütün tedbirleri şahsımızda birleştirerek 1990'lı yıllara merdiven dayadık. 1990'lı yılları kesin başarı temelinde karşılayacağız dedik. Bu yıllarda daha da büyük karar olmuş gerçekler vardı.

15 Ağustos Atılımı, kararları, direnişçiliği kadar yaşanan tehlikelere karşı şehit düşen grupların (Mahsum Korkmaz gibi), partiye oldukça inanmış gerilla kadrolarımızın zayıflıklarını büyük bir direniş azmi haline getirerek, gerillayı daha da güçlendirerek grupların şahadetini gerilla birliklerine dönüştürmek yerine getirilmesi gereken en temel görevler oluyordu. Biz bu görevleri hemen her türlü sorumluluk bilincimizi ve çalışma tarzımızı ortaya koyarak karşıladık. Bu düşmanın hem zindan içine, hem dağa, hem de yurt dışına dayattığı provokasyonu, gerekse yozlaştırmayı, gerek teslim almayı ve tasfiye etmeyi boşa çıkardı.

Devamı 16. sayfada